

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

မှေးဝှက်ခွင့်

BURMESE
CLASSIC
.com

အာချစ်
လှိုင်းတူညာဉ်

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC

ဓမ္မဒါနီ

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

“မိန်းကလေးတွေဟာ ချစ်မိရင် မဟူရာချောက်ကမ်းပါး
ဆိုလည်း မကြောက်တော့ဘူး”

“ကိုယ်တို့ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ချစ်မိရင် သတ္တိရှိ
ပြီး ရဲရင့်မှုနည်းပါးလာတတ်တယ်။ ဒါက ချစ်သူအလိုမကျမှာစိုး
တဲ့ ကြောင့်ကြမှုကြောင့်ပါ”

“အဲဒီကြောင့်ကြမှုဆိုတာကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပါလား”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံပေးထားပြီးမှတော့ နဲ့ ဆိုးဆိုးတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောက်တော့ လက်ခံနိုင်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

ဟုဆိုတော့ ပြုံးပြီးကြည့်နေကြသော ထိုမျက်ဝန်းလှလှ
လေးများမှာ ရှုန်းစို၍နေလေတော့သည်။

ကြိုးစားလျက်

နီဘယ်ဆု

ဟု လက်စသတ်လိုက်ပြီးမှ ရေးလက်စစာမူများကို သိမ်း
ဆည်းကာ ညောင်းနေပြီဖြစ်သော ကျောရိုးကို ဆန့်လိုက်သည်
နှင့်...

“ကလုပ်! ဂလုပ်!”

“အားပါးပါး... ဒီလောက်ထိကြိုး ခါးဆစ်တွေ မြည်
သွားတာ ငါထိုင်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

ဟုလည်းဆိုကာ နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့

“ဗုဒ္ဓေါ! မြတ်စွာ... ဘုရား... ဘုရား... သုံးနာရီ
နဲ့လေးဆယ့်ငါး... အားလားလား... ငါ တော်တော်ကြိုးစား
ပစ်တာပါလား”

ဟုလည်း မိမိကိုယ်ကိုချီးမွမ်းပြောဆိုကာ ကျေနပ်ပီတိ

ကလေး ဝင်နေသော မျက်နှာလှလှလေးကို မှန်တွင်ပြေးကြည့်
လိုက်ပါသည်။

“အင်း... ငါတော်တော်ကျသွားတာပဲ။ မျက်ဝန်းတွေ
တောင် ညှိနေပြီ။ အား... ပင်ပန်းလိုက်တာ”

ဟုဆိုကာ ညောင်းခဲနေသောခေါင်းကို ဟိုရမ်းဒီရမ်းနှင့်
ယိမ်းထိုးလိုက်ပြန်ပါသည်။

စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ အချိန်အတန်ကြာ အနားယူပြီးမှ
တစ်ခုခုကို သတိရလာဟန်နှင့် မျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းစက်လာ
ခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဟား... ငါညှပ်သွားပြန်ပါပြီ။ ဒီလောက်အချိန်အကြာ
ကြီး ကွဲနေကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့တွေ့ဆုံခန်းဟာ ဒီလိုမျိုး
မဖြစ်သင့်ဘူး။ အဲ၊ တွေ့ချင်တွေ့မှာ၊ ကောင်မလေးက မွတ်သိပ်
နေတဲ့အင်္ဂါမျက်ဝန်းလေးနဲ့ ချစ်သူရင်ခွင်ကြား တိုးဝှေ့ရမယ်။ အဲ၊
ယောက်ျားလေးကျတော့ ပြေးလာတဲ့ချစ်သူကို လွှမ်းနေတဲ့မျက်
ဝန်းဆွေးဆွေးလေးနဲ့ ပြုံးပြီးကြိုဆိုနေရမယ်။ အဲဒါမှ ရင်ထဲ ထိ
သွားမှာပေါ့”

ဟုတွေးဆဆလေးပြောကာ ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ခဲ
နေသောရေဘူးကို ဆွဲထုတ်ကာ ရေဘူးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ထားပြီး
မှ...

“အဲဒါက သဘာဝလွန်ပါ။ အခုလိုမျိုးလည်း မဆိုးပါ
ဘူး။ အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသလိုမျိုးပေါ့။ သဘာဝကျ
ကျပဲ။ လူမြင်ကွင်းမှာကြီးမို့ အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းရှိတဲ့
ဂုဏ်သရေရှိယောက်ျားလေးက အချစ်ထဲ နစ်နေလို့ သူများအမြင်
တင့်တယ်ပါ့မလား။ အဲဒါတွေက အလုပ်အကိုင်ရှိတဲ့ အသက်
သုံးဆယ်နီးနီးမိန်းမကရော လူမြင်ကွင်းမှာ အမြင်မသင့်တာမျိုး
လုပ်ရပါ့မလား။ ဟဲဟဲ... ခုလိုမျိုး မျက်လုံးလေးနဲ့ပဲ ချစ်စကား
ပြောကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ မြန်မာပြည်ဆိုတော့ မြန်မာ့ဟန်
နဲ့ပဲ သဘာဝကျကျလုပ်တာ ပိုကောင်းပါတယ်”

ဟု မိမိဘာသာ သုံးသပ်ကာ ပြုံးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“အား... အခုမှပဲ စိတ်ထဲရှင်းသွားတော့တယ်။ ဒီစာ
မူကို အာရုံစိုက်နေရတာ တစ်လကျော်၊ နှစ်လနီးနေပြီ။ ကြာ
လာတော့ ငါလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလုပ်ရတော့မယ်။ သွားလေ

တော့ ငယ်ငယ်နဲ့ကိုကိုရေ။ မင်းတို့ကို ငါ့ဦးနှောက်ထဲက ထုတ်
ပစ်လိုက်ပြီ”

ဟု ဇာတ်ကောင်နာမည်များကို ရည်ညွှန်းပြောကာ လက်
ထဲမှ ရေဘူးဖုံးကိုဖွင့်ပြီး မော့ချလိုက်ပါသော်လည်း အဝမှာပိတ်
ထားသောရေခဲတုံးကြီးကြောင့် ရေက တစ်စက်နှစ်စက်မျှသာ ကျ
လာ၍

“ပြဿနာပဲ... ဒီစာမူရေးကတည်းက စိတ်နဲ့ကိုယ်
မကပ်နိုင်တာ ပြီးတဲ့အထိပဲ”

ဟုဆိုကာ ရေဘူးကို ရေလုံထဲ စိမ်ထားလိုက်ပြန်ပါ
သည်။

“ခေါင်းလည်း မလျှော်ရတာ ဘယ်နှရက်ရှိသွားပြီလဲ
မသိဘူး။ ခေါင်းကချေးတွေနဲ့ ဗောက်တွေကို အဖတ်လိုက် ခွာ
ချရတော့မယ်”

ဟု ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်ကာ ခေါင်းကိုတဖြည်း
ဖြည်းကုပ်လိုက်ပြီး ရေးသားပြီးစာမူများကို တစ်ရွက်ချင်းပြန်၍
လှန်လှောကြည့်ပြီး ပြင်စရာရှိသည်များကို ဆက်၍ပြင်နေချိန်တွင်၊

“ဒီး! ဒီး! ဒီး!”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဘောပင်ကိုချကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှုန်းကို မသိမကမ်းလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...

“ဟလို”

“ဟလိုလုပ်မနေနဲ့ ဆု၊ ရှင်၊ ကျုပ်တို့ကိုချိန်းထားပြီး
ဘာကြောင့် ရောက်မလာသေးတာလဲ”

ဟုတ်ပဲ၊ အသံက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ထွက်ပေါ်လာ
တော့ လန့်ဖျပ်ပြီး ဖုန်းကို ခပ်ဝေးဝေးမှ နားထောင်ဖြစ်သွားသေး
၏။

ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူမ မေ့နေလိုက်တာ။ ဒီနေ့ သီရိကျော်နဲ့
နီနီတို့ကို ချိန်းထားခဲ့တာလေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်၊ ရှင်ဖာတ်ကောင်ထဲမှာ မျောရင်း
ကျုပ်တို့ကိုမေ့သွားပြန်ပြီလား”

ဟုတ်အမှန်တရားကို မြင်နေရသလို သီရိကျော်က ပြော
တော့ သူမမှာ ပြုံးပြီးကြီးလုပ်ကာ...

“ဘယ်ကမေ့ရမှာလဲ၊ ငါလာနေပြီ။ လမ်းပေါ်ရောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေပြီ။ မီး... အဲ၊ မီးပွိုင့်... အဟဲ၊ အဲဒါကြောင့်”

“ပြောလိုက်ရင် အဲဒီအတိုင်းကြီးပဲ။ ကဲ၊ ပြော၊ ကျုပ်
တို့ ရှင့်ကို ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ရဦးမှာလဲ”

“တစ်နာရီ”

“ဘာ”

“မများပါဘူး။ ဒီနေ့ ရှင်တို့အားယားနေမှန်း ငါသိပါ
တယ်။ တစ်နာရီပဲ”

“မီးပွိုင့်က တစ်နာရီကြာလို့လား”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဟာ၊ ခေါင်းတွေက ရှုပ်ပွအုံကြွနေ
ပြီး ရေလည်းမချိုးရသေးဘူး”

“ဘာ”

ထိုဆူညံသံကြီးကို ဆက်မကြားလိုတော့၍ ဖုန်းကိုပိတ်
ချပစ်လိုက်ပါသည်။

“လိမ့်ပါတယ်ဆို ဘာကြောင့်ပြန်ဖော်ရတာလဲ နီဘယ်
ဆု။ သေလိုက်စမ်းဟယ်”

ဟုလည်း မိမိဖာသာ အပြစ်ပြောပြီး စာမူများကို ချထား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကာ...

“နေခဲ့လေတော့၊ ပြန်မှဆက်လုပ်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ကြွေလှဲလှဲ ရေစိမ်းချိုးဖို့ အစီအစဉ်တောင် ဟိုခိုင်းတာမနှစ်ကောင်ကြောင့် ပျက်သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ ရေကိုဖွင့်ထားပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ခေါင်းလျှော် ရေချိုးကာ ပြန်ထွက်လာတော့...

“စုစုပေါင်းဆယ့်ငါးမိနစ်”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းမှရေစက်များကို မွေးပွတ်ဘက်နှင့် စင်အောင်သုတ်လိုက်ပြီး ဒရိုင်ယာနှင့် ဖြူးဖြူးဖြန်းဖြန်းမှုတ်ကာ ဗီရိုထဲမှ တွေ့ကရာဝတ်စုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲဟဲ... မစီစဉ်ဘဲဝတ်တော့လည်း လှတဲ့လူများကျတော့ လှတာပါပဲလား”

ဟု မိမိကိုယ်ကို အမွှမ်းတင်ပြောဆိုကာ မျက်နှာပေါ်သို့ မိတ်ကပ်ကို နည်းနည်းတင်လိုက်ပြီး ပေါင်းဒါမူန့်နည်းနည်းသုံးကာ နှုတ်ခမ်းကို ဗေဒါရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့ တင်လိုက်သည်နှင့်

သူမရဲ့ပြင်ဆင်မှုက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

“စုစုပေါင်း ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်”

ဟုလည်းဆိုကာ လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကိုဆွဲပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

အရေးထဲ တက္ကစီကလည်း ငှားရခက်နေသေးတာမို့ နောက်ဆုံးတော့ ခပ်စုတ်စုတ်တက္ကစီနှင့်သာ လာခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ချိန်းထားသောနေရာသို့ သူမရောက်သွားသောအချိန်တွင်မူ သူမ၏ချစ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ လက်မှနာရီများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသဖြင့် သူမက ဦးသွားအောင်ပင်...

“ငါ့ဆယ့်ငါးမိနစ်နဲ့ ငါးစက္ကန့်ပဲ ကြာတယ်။ တစ်နာရီပြည့်ဖို့ လေးမိနစ်နဲ့ ငါးဆယ့်ငါးစက္ကန့် လိုသေးတယ်”

ဟုဆိုကာ ခုံကိုဆွဲထိုင်လိုက်တော့ ထိုနှစ်ယောက်မှာ အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် သူမကိုကြည့်ကာ မျက်စောင်းထိုးပစ်ကြပါသည်။

“ရှင်တို့ရည်းစားတွေဆိုရင်တော့ အဲဒီမျက်စောင်းကို ရင်ခုန်ကြမှာပဲ”

ဟု မထီမဲ့မြင်ပြောကာ ရေဘူးထဲမှရေကို ခွက်ထဲငွေ့ပြီး
သောက်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒါကြောင့် နင် ရည်းစားမရတတ်တာ။ လုပ်ပုံကို
ပုံကိုက တစ်ချက်ကလေးမှ ရင်ခုန်စရာမကောင်းဘူး”

“မလိုချင်လို့ မရတာ။ မရတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်
ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပေါ့ဟယ်။ ရည်းစားရတယ်ဆိုတာ အောင့်သက်
သက်ကြီး၊ မီးသွေးခဲ ကိုင်ထားရသလိုပဲ”

“စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့။ အသည်း
အသန်ကြွေပြရင် ရှင်က ခံနိုင်စရာလား”

“အေးလေ၊ ခုပဲ အသက်က နှစ်ဆယ့်ရှစ်ထဲ ဝင်နေပြီ
အသည်းအသန်ဆိုတာ နိဘယ်ဆုပါးစပ်က တစ်ခါမှမကြားခဲ့ဖူး
ဘူး”

“အဲဒါ ငါ့တန်ဖိုးကိုမသိလို့ဟဲ့၊ သိလား။ ငါနဲ့လိုက်ဖက်
တဲ့သူ ကမ္ဘာမှာမရှိသေးလို့ဟဲ့။ ရှင်တို့တော့ ပေါပေါပဲပဲတွေဆို
တော့ ဖြေမှာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ရုပ်ကိုက မေတ္တာမရှိချင်စရာ

ကြီး။ ငါတို့ကို ဖွဲ့နေလိုက်တာ”

“ရှင်ကို ဒီလိုပုံအတိုင်းတော့ ကျုပ်တို့မထားနိုင်တော့
ဘူး။ သူငယ်ချင်းဝတ္တရားမကျေရာ ကျတယ်”

“ရှင်တို့က ဘာလုပ်ချင်ကြလို့လဲ”

“ရှင်နဲ့သင့်တော်မယ်ထင်တဲ့လူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာပေါ့”

“လယ်ကွင်းထဲမှာ ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်နဲ့ပဲ နပန်းလုံးပစ်
ချင်တယ်”

“အဲဒီလို ခွတီးခွကျကြောင့် ရှင် ရည်းစားမရတတ်တာ၊
သိလား”

“မရတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မရချင်တာ။ ဘာလုပ်မလဲ
အပူတွေ”

“ဒီအပျိုကြီးတော့ လုပ်ပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင်တို့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်လွန်း
လို့။ ခုပဲ ယောက်ျားနဲ့စိတ်ကောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ သားလေး မူကြိုပို့
ရလို့၊ ယောက်ျားက အိမ်ပြန်မအိပ်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီနဲ့။ ခြောက်
အပူတွေ အပူတွေ၊ ငါ့ကိုကြည့်၊ အေးချမ်းသလားမမေးနဲ့၊ ကဗျာ

တွေ စာတွေ အဖော်ရှိတယ်။ ဘယ်သူ့ငွေယျာဝစ္စမရှိဘူး။ စိတ်
လွတ်ကိုယ်လွတ် အိပ်ချင်တဲ့အချိန်၊ အိပ်၊ ထချင်တဲ့အချိန်၊ ထ၊
တားဆီးပိတ်ပင်မယ့်လူတစ်ယောက်မှမရှိ။ အလှမပြင်ချင်လည်း
ငါ့ကိုပစ်သွားမယ့်လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။”

“အဲဒါကိုက ရှင် အထီးကျန်နေတာ”

“ရှင့်ဘဝက သိပ်ကိုသနားစရာကောင်းတယ်၊ သိလား
နီတယ်ဆု၊ အချို့မြန်ဆုံးအရသာကိုလည်း မသိဘူး။ အခါးသက်
ဆုံးအရသာကလည်း ဘယ်လိုနေမှန်းမသိဘူး။ ရှင် လူဖြစ်ရကျိုး
မနပ်ပါဘူး။”

“ဘာ၊ အချို့မြန်ဆုံး အခါးသက်ဆုံးလဲ”

“မသိဘူးမဟုတ်လား၊ မသိရင်မှတ်ထား၊ အဲဒီအရသာ
ကို အချစ်ရှိသူတွေမှ ခံစားသိရှိရတတ်တယ်”

“အံ့မယ်၊ အလာကြီးပါလား။ လွတ်လပ်ခြင်းကိုလည်း
ရှင်တို့ ပြည့်ပြည့်ဝဝခံစားရပါဘူး။ ဆုံးရှုံးပြီးရင် ပြန်မရနိုင်တာ
ဘာလဲ၊ သိလား။ လွတ်လပ်ခြင်းပဲ။ ကဲ၊ ရှင်တို့ကိုမေးမယ်၊ ခုချိန်
မှာ ရှင်တို့ ကျုပ်လိုအပျိုဖြစ်ချင်တယ်၊ ရမလား။ ဟဲဟဲ...”

“ဘာလို့မရ၊ ရမှာလဲ၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ အပျိုရှုံးလောက်
အောင် ပြင်ဆင်ဖို့ နည်းစနစ်တွေ အများကြီး။ တိုးတက်နေပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ပြင်မရတဲ့ ရှင်တို့ဗိုက်ကြောကြီးတွေက ငါ
ဟာ ကလေးအမေပါလို့ အော်ပြောနေကုန်မှာလေ”

“အမယ်လေး... သီရိရယ်၊ ပြိုင်ပြောမနေပါနဲ့တော့။
ရှင်က အဲဒီဘာမဟုတ်တဲ့ စာရေးဆရာမရူးနဲ့ စကားနိုင်လှရင်
ဘယ်တုန်းက အနိုင်ရဖူးလို့လဲ”

“စောစောကတည်းက အမြင်မှန် ရ၊ ရမှာလေ”

ဟုဆိုကာ ရေတစ်ခွက်ပြန်သောက်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်
အိတ်ကိုဖွင့်ကာ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ထုတ်
လာပြီး တစ်အုပ်စီ ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ဒါ ဒီလထုတ်လေ”

“ဘယ်လိုဇာတ်ရှုပ်မျိုးလဲ”

“သိချင်ရင် ဖတ်ကြည့်ကြပေါ့”

ဟုဆိုပြီး တံတွေးကိုမြို့ချလိုက်သဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက်
မှာ ခပ်ရွံ့ရွံ့လေးပင်

“မနက်ဖြန်မှ ဖတ်ကြည့်ရမယ်”

“ဟဲ့၊ ဇာတ်ရုပ်ကို ဆက်မမေးတော့ဘူးလား”

“ရှင်ပဲ သိချင်ရင် ဖတ်ကြည့်ဆို”

“ဒါပေမဲ့ဟယ်၊ ငါက ဒါကိုဖန်တီးထားတဲ့လူပဲ။ တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် မေးပါဦးလား”

ဟုဆိုတော့မှ နှစ်ယောက်က ပြုံးစိစိလုပ်ကာ...

“ငါတို့မမေးလည်း ရှင်က ဖြေချင်နေပြီမဟုတ်လား။ ပြောဟယ်... နားထောင်နေပြီ။ အဲလိုနားညည်းခံချင်လို့တောင် ရှင်ကို တကူးတကခေါ်ကြရတာ”

“ရှင်ငှာစကားကနော်၊ ဘာကြီးလဲ”

ဟု မျက်စောင်းလေးရွယ်လိုက်ပြီးမှ သူမရဲ့ဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်းပြောဖို့ ချောင်းဟန့်လိုက်ပါသည်။

ဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်းသာ ပြောရမယ်ဆိုရင် ရေပဲ မသောက်ရချင်နေ၊ စကားပြောနိုင်လွန်းသည့်နိဗ္ဗာန်ဆရာအကြောင်းကို အိတ်သွန်ဖာမှောက်အကုန်သိထားတဲ့ သူမတို့နှစ်ယောက်က နားထောင်ရန်အသင့်အနေအထားမှာ ရှိနေကြပေပြီ။

“ငါ အခုရေးထားတဲ့ဇာတ်လမ်းကို နည်းနည်းတော့ ဘဝင်မကျချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းမို့လို့လဲ”

“ဇာတ်လမ်းက နည်းနည်းတော့ ဆန်းချင်နေတယ်။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမို့ ဈာန်ဝင်သွားတာလေ။ ဒါကြောင့် ရှင်တို့နဲ့ချိန်းထားတာရော၊ အိအီးပါဖို့ပါ မေ့သွားတာ... အဟဲဟဲ၊ ကောင်လေးက အရိုင်းဆန်တယ်ဟာ၊ မိန်းကလေးက နူးညံ့တယ်။ မိန်းကလေးရင်ထဲမှာ ကောင်လေးကို တိတ်တိတ်လေး ခိုးချစ်နေတာပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ ကောင်မလေးက မသိရလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကောင်မလေးက သူ့အနားမှာနေရတာ မခံစားနိုင်လွန်းလို့၊ ပြီးတော့ ကောင်လေးရဲ့စိတ်ကို တစ်ဖက်သတ် သူတွေးချင်ရာတွေးပြီး ကောင်လေးအနားက ထွက်သွားတာပေါ့။ ကောင်လေးရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူကုန်တယ်၊ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို လှလှလေး သိမ်းထားတယ်”

ဟုဆို၍ ချလာသောကော်ဖီခွက်ကို ငုံ့သောက်နေလိုက်

ပါ၏။ စကားသံထပ်ထွက်လာမလားဟု ဆန့်တင်ငင်ကြီးနား ထောင်နေရတဲ့ထိုနှစ်ယောက်မှာ အချိန်ကြာလာတော့ ပေါက်ကွဲ ချင်လာရပါသည်။

“ကဲ၊ ကျောင်းအစ်မ၊ ရှင့်ဇာတ်လမ်းကို ဆက်မပြော တော့ဘူးလား”

ဟု စိတ်မရှည်စွာ ဝင်ထောက်တော့မှ...

“ဪ... အင်း... အင်း”

“ရှင် တမင်တကာလုပ်နေတာမဟုတ်လား”

“စာအုပ်ထွက်လာမှ ဖတ်ကြည့်ပေါ့ဟယ်၊ ငါတော့ အဲ ဒီဇာတ်လမ်းကို နည်းနည်းအသည်းယားတယ်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲ မှာ ခံစားရတယ်။ ရင်ထဲက နာတယ်၊ ဝိုမိတယ်၊ ရှိုက်တောင် ရှိုက်မိတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲခံစားမိတယ်။ အဲဒီဇာတ်ရုပ်လေးကို ရင်နာအောင် ချစ်လိုက် ရတာဟယ်။ နင်တို့လည်း ဖတ်ကြည့်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရဲ့အချစ်ကို သိမြင်ခံစားသွားရမယ်”

“စကားကတော့ အကြီးကြီးပါပဲလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေးလေ... သူ့ဆီမှာ အချစ်မရှိဘဲနဲ့များ အချစ် အကြောင်းကိုဖွဲ့နွဲ့နေတာ။ ဆားမပါတဲ့ဟင်းကို ဖူလောင်လောင် စားနေရသလိုပဲ”

“ဒါတွေ ရှင်တို့မသိသေးပါဘူး၊ အဲဒါ လူတစ်ယောက် ရဲ့လျှို့ဝှက်တဲ့အရည်အချင်းပဲ”

“ဘာ”

“ဘယ်လို”

“ခံစားချက်ဆိုတာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ထုတ် ဖော်ပြောလိုက်ရင် ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားတတ်တယ် မဟုတ်လား။ အေး၊ အချစ်ကလည်း အဲ့ဒီလိုပဲ၊ ရင်ထဲမှာ သိုဝှက်ထိန်ချန်ထား လေ၊ ဖိအားက ပိုများလေပဲ။ ရင်ထဲက ရှိသမျှအချစ်တွေအား လုံးကို ကိုယ်ဖန်တီးထားတဲ့ဇာတ်ကောင်အတွက် ပုံအောပြီး ချစ် ပစ်လိုက်တော့ အကောင်းဆုံးအရေးအသားတွေ ထွက်မလာဘူး လား”

“အကောင်းဆုံးဆိုပဲ”

“ရှင်ထင်တာ မှားနေတယ် ဒေါ်နီဘယ်ဆု၊ မျက်ဝါး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထင်ထင်သိမြင်ခံစားဖို့အတွက် ကွင်းဆင်းလေ့လာဖို့တော့ လိုအပ်တယ်လေ။ ဘုရင်ကြီးက ဘာသီးလဲမေးရင် ဘာခိုင်းသီးကြီးပါလို့ ပြောစရာလားဟယ်”

“ဖြေစရာလားဟဲ့၊ အစပ်ကိုစားမိရင် ငရုတ်သီး၊ အချိုကိုစားမိရင် သကြားသီးလို့ ကြည့်ကျက်ဖြေမှာပေါ့”

“အမှောင်ထဲရောက်မှ မောင်မောင်ခေါ်ရကောင်းနိုး၊ ကိုကိုလို့ခေါ်ရကောင်းနိုး ဖြစ်မှာမစိုးရိမ်ဘူးလား။ ဒီအရွယ်မရှာရင် ဆံဖြူ သွားကျိုးအရွယ်မှ ရှာမှာလား။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုလည်း မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်ဦးနော်၊ ပါးရေက တွန့်စပြုလာပြီ”

ဟု နိုင်နိုင်က ဆိုတော့ သူမမှာ ဟန်မပျက်ပင်

“ရှင်တို့အိမ်ထောင်သည်တွေ မသိရင်မှတ်ထား။ အချစ်ဆိုတာ တကူးတကရှာဖွေစရာမလိုဘူး။ ရှာဖွေမှ ရရှိလာတာလည်း အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး။ တပ်မက်မှုတဏှာတွေချည်းပဲ။ အချစ်စစ်ဆိုတာ တစ်သက်မှာမှ တစ်ခါပဲ ကြုံတွေ့ခွင့်ရတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဆန်းစစ်ဘဲ အဟုတ်မှတ်ပြီး စောစောစီးစီးလက်ထပ်ကြ၊ အချိန်လွန်ကုန်မှ အချစ်စစ်ကိုတွေ့ကြတော့၊ ကဲ၊ မဖြစ်

သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရော”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် ရှင်က အချစ်စစ်ကိုစောင့်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ရည်းစားမရှိတော့ ဦးနှောက်စားစရာမလိုဘဲ အဆင်သင့် ချစ်ပစ်လို့ ရတာပေါ့”

“ရှင်အဖြစ်က ဘာနဲ့တူလဲ၊ သိလား ဒေါ်နီဘယ်သူ။ ထီးရိပ်နန်းရိပ်မြင်တယ်လို့ ဗေဒင်ဆရာက ဟောထားတဲ့ လယ်သမားနဲ့တူတယ်။ ထီးရိပ်နန်းရိပ်မြင်တယ်လို့လည်းဟောရော၊ သူ့ကိုယ်သူ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး မြောက်ကြားကြားနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ အိပ်နေလိုက်တာ။ အချိန်ကြာလာတော့ အပျင်းရောဂါနဲ့ပဲ နန်းသုံးပင်အောက်မှာ ထီးရုတ်ကလေးတောင်းပြီး သေရရှာတာ”

“ဟုတ်တယ်... ကံဆိုတာ အလုပ်ပဲ၊ ဖူးစာက မျက်စိလည်ပြီး ရှင့်ဆီအလည်လာချင်ခွင့်ရင်တောင် ရှင်က တိုက်ခံခံကြားမှာပဲ ဝပ်ဆင်းနေရင် ရှင်တွေ့ရပါ့မလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ်၊ ရှင်တို့သတ်မပြုမိလို့ပါ။ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ပါလာခဲ့ရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။ ဘုရားကသတ်မှတ်

ပေးထားတဲ့ကံကို ဘယ်သူက ဘယ်လိုအစွမ်းသတ္တိမျိုးနဲ့ ပြင်ဆင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကံတရားအတိုင်းပေါ့။ ကံကို ယုံစမ်းပါ။ ရှင်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမဟုတ်ဘူးလား”

“တော်ပါပြီ ဒေါ်ရွှေသီရိရယ်၊ ဒီအတွေးအခေါ်မကို ပြောမနေပါနဲ့။ ပါးစပ်ညောင်းပါတယ်”

“စောစောကတည်းက အဲဒီလိုအမြင်မှန်ရသင့်တာ”

“ဪ၊ ရှင်ကိုပြောဖို့ မေ့တော့မလို့။ ငါ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်လောက်က သီလရှင်ကျောင်းမှာ ကုသိုလ်သွားပြတာ။ အဲဒီမှာ ရှင့်ဒေါ်လေးကို တွေ့တယ်တော့”

“ကျုပ်ဒေါ်လေး၊ ဟုတ်လား”

“ဒေါ်သီတာရွှေလေ”

“ဟင်”

“ငါက ရှင့်အကြောင်းပြောတော့ သူက မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနဲ့ ပြုံးနေရှာတယ်။ ရှင် သွားတွေ့ပါလား”

“ငါ့ကိုမမြင်ချင်လို့ ပစ်ပြေးသွားတာပဲ။ ငါက ဘာကိစ္စနဲ့ လိုက်တွေ့ရမှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရှင် သူ့ကြောင့် သိပ်ခံစားခဲ့ရတာကို ငါတို့သိတယ်”

“ငါမေ့ပစ်လိုက်တာ ကြာပြီ”

“ငါတို့ကို ကြိုက်သလိုပြောလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ရဲ့ ခံစားချက်ကိုတော့ ရှင်ဆန်းစစ်ပါ။ ရှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလိမ့်ညာမိစေနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဆု၊ ငါတို့ ခုပဲ အဲဒီအကြောင်းပြောနေကြတာ။ ရှင်သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ဒီအဒေါ်ကို ရှင်သွားတွေ့သင့်တယ်”

“ငါမတွေ့ဘူး”

“ဘာလဲ၊ ရှင့်ကိုပစ်သွားလို့ ရှင်စိတ်နာနေတာလား”

ဟု အကဲခတ်သလိုမေးတော့ ဘာမှပြန်ဖြေခြင်းမရှိတဲ့ နီဘယ်ဆုရဲ့ ခပ်ထွေထွေမျက်နှာရိပ်ကို သူမတို့နှစ်ယောက်က အကဲခတ်ကာ

“ရှင့်ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးနာနေရလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သိလား။ အဖြေမှန်ကို ရှင်မသိရလို့ပါ။ အရာရာတိုင်းမှာ အကြောင်းပြချက်ရှိတယ်။ ခိုင်လုံမှု၊ မခိုင်လုံမှုနဲ့ ကောင်းခြင်းမကောင်းခြင်းပဲ ကွဲပြားမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုတော့ နှလုံးသားနဲ့တဲ့ စာရေးဆရာမလေး နီဘယ်၊ ဆုရဲ့ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းတွင် ကြည့်လဲ့လဲ့မျက်ရည်စလေးများ ရစ်သိုင်း၍ လာခဲ့ရပါသည်။

“ရှင့်ရင်ထဲမှာ အခုချိန်ထိ ခံစားနေရမှန်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဆုရယ်... ရှင့်ဒေါ်လေးကို သွားတွေ့လိုက်ပါ။ အဲဒါမှ ရှင့်ရင်ထဲက နာကျင်မှုကြီး ပြေပျောက်သွားမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

“ရင်ထဲက နာတယ်။ ငါ့ကိုပစ်သွားလို့ ခံစားရတယ်။ ငါ့ကိုမချစ်လို့ ပစ်သွားမှတော့ ငါက အသနားခံတွေ့နေလည်း အပိုပဲပေါ့”

“ဒေါ်လေး နှင့်ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင် နှင့်က အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ် ဥပေက္ခာမပြုမိစေနဲ့။ နှင်ပဲ နာကျင်ရလိမ့်မယ်”

“ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစကားတောင် နားမထောင်နိုင်လောက်တဲ့အထိ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စက သူ့ဆီမှာ ရှိနေတယ်ပေါ့။ ငါ့ကိုစွန့်ပစ်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။

ဒီဆယ်နှစ်အတွင်း ငါဘယ်လောက်အထိ အထီးကျန်ခဲ့ရသလဲ”

ဟု ဝမ်းပန်းတနည်းကြီး ဆိုလိုက်သည်တွင် သီရိကသက်ပြင်းကိုရှိုက်ကာ လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုထုတ်ကာ သူမထံ လှမ်းပေးပါသည်။

“ဘာလဲ”

“လိပ်စာကတ်လေး၊ ရှင်ဆန္ဒရှိရင် သွားပေါ့၊ မရှိလည်း လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ။ စက္ကူတစ်စမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာမှအန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး။ အသုံးဝင်သွားရင်တော့ စက္ကူတစ်စက အစွမ်းထက်လက်နက်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ သူမထံ လှမ်းပေးလိုက်ပြီးမှ...

“ကဲ၊ ငါတို့ရောက်နေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ပြန်ဦးမယ်။ ရှင်ပြောသလိုပဲ ငါတို့က ရှင့်လို တောင်ပံခတ်ပြီး လွင့်ချင်ရာလွင့်လို့မရတဲ့ သံကြိုးခတ်ဘဝတွေလေ။ ရှင်စဉ်းစားပါ ရှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်က အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုတယ်”

“ဆု၊ ငါတို့သတင်းကောင်းကိုပဲ စောင့်မယ်နော်”

ဟု အသီးသီးဆို၍ ထွက်သွားကြချိန်အထိ သူမ ထိုင်နေသည်။

၃၀ နှစ် မယ်နိုင်

စာရွက်အပိုင်းအစကို မကောက်မိသေးပါ။

ဒါ သူမရဲ့ရင်ထဲက မတည်ငြိမ်သေးတဲ့စိတ်ခံစားချက်
ကြောင့်လို့ ဆိုရမည်လားပင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

စားပွဲပေါ်တွင် အပုံကြီးဖြစ်နေသောစာအုပ်တွေကို ငှု
ငှုကြီးကြည့်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ Coat ဘူးကိုထုတ်ကာ ဖွင့်
ပြီး မော့ချလိုက်သည်ထိ အာရုံထဲ ဝင်နေသောလိပ်စာကတ်ကို
မေ့ပျောက်ဖို့မရနိုင်သေးပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ခေါင်းကိုခါရမ်းကာ ကုလားထိုင်တွင်
ထိုင်ချလိုက်ပြီး အပေါ်ဆုံးမှစာအုပ်ကို ဆွဲယူကာ စာမျက်နှာကို
ဖွင့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ စာမျက်နှာနှစ်ရွက်ပင် မဆုံးနိုင်ပါဘဲ မှိန်
ဖျော့ဖျော့မျက်ဝန်းတစ်စုံက သူမရဲ့အာရုံတစ်ခုလုံးကို မွေ့နေ့က

ရွှေပဒေသာစာပေ

၍ လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စာအုပ်ကိုပိတ်ပစ်ကာ အခန်းထဲ၌ ဟိုမှ ဒီသို့ ပြေးလွှားလိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်းနေလာတာ ဘယ်လောက်ကြာ သွားပြီလဲ။ မေ့စမ်း! အရာအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်း”

ဟု မိမိကိုယ်ကို သတိပြန်ပေးလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ စွဲလန်းနေတဲ့ ထိုမျက်နှာတစ်ခုကို မေ့မရနိုင်အောင် စွဲလန်းနေရ ပါသည်။ ထိုသို့မြင်မက်လေတိုင်း ရင်ထဲမှာ နုံးချိုချိုကြီး မသက် မသာခံစားနေရ၍ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားစေရန်အတွက် ရေချိုးပစ် ပြန်ပါသည်။

ရေချိုးပစ်၍ ရင်ထဲမှာ လန်းဆန်းသွားပါသော်လည်း သူမရဲ့စိတ်ကို အတတ်သိသလို ပြောသွားသော သူမရဲ့ချစ်သူ ငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့အသံတွေကမူ သူမရဲ့အကြားအာရုံကို လွှမ်း မိုးထားဆဲပါ။ သူမစိတ်ကို သူမ ဝေဖန်သုံးသပ်မိပါ၏။ အမှန်က သူမ ဒေါ်လေးကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။ ဆွေမျိုးရှားပါးတဲ့သူမမှာ ဒေါ် လေးက တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးမဟုတ်ပါလား။

လောကတွင် နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသောသွေးရင်းမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြပေမယ့် သူမ ဆယ်တန်း အောင်စာရင်းထွက်သောနေ့မှာပင် ဒေါ်လေးက ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်မှာ ခုချိန်ထိပင်။

‘ဒေါ်လေး ခဏခရီးသွားတယ်’ဆိုတဲ့ စာတိုလေးတစ် စောင်မှလွဲ၍ သူမမှာ ဘာအကြောင်းရင်းမှ မသိရပါဘဲ သူမကို ဒီအတိုင်းကြီးချွန်ထားခဲ့၍ သူမမှာ ဒေါ်လေးအပေါ် နာကြည်းခဲ့ ရပါသည်။ ငါးနှစ်ကြာသည်အထိ ထိုအိမ်ဝိုင်းကလေးတွင် ဒေါ် လေးကိုစောင့်မျှော်၍ နေခဲ့ပါသေးသည်။

ရှိသမျှသော လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ပြောင်တော့ မှ ထိုအိမ်ဝိုင်းလေးကိုရောင်းပြီး ပိုသောငွေကို ဘဏ်မှာ အပ်ကာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပြီး မိမိဘဝကို မိမိကိုယ်သာ အားကိုး၍ ရုန်းကန်ခဲ့သည်မှာ ခုဆို ငါးနှစ်ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။

ယခုအချိန်မှာ စာရေးဆရာမဆိုတဲ့ဂုဏ်လေးနှင့် တည် တည်တံ့တံ့ရှိနေခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်အချိန်သို့ ရောက် ရှိ၍နေပြီး သူမဘဝက အနည်ထိုင်ကာစပြုလာမှ ဒေါ်လေးက

ပေါ်လာခဲ့၍ သူမရင်ထဲမှာ ဒေါသရောနေတဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းက အတိုင်းမသိ ဝင့်ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

သူမ ဒေါ်လေးကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ စိတ်နာသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးကို သိပ်တွေ့ချင်ပါသည်။ ပြီးတော့ နာလည်းနာကြည်းမိပါသည်။ ပြီးတော့ သိချင်မိ၏။ ဒေါ်လေးက ဘာကြောင့် သူမကို အဲဒီလိုကြီးထားပစ်ခဲ့သလဲဆိုတဲ့အကြောင်း ရင်းကို သိချင်မိပါ၏။

သို့သော်လည်း သူမရဲ့အသိစိတ်က မသိချင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပေးလာတဲ့အကြောင်းပြချက်ကြောင့် သူမ ရင်နာရမှာစိုး၍ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်လေးကို သူမသွားမတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ စိတ်ကို ခုံးခုံးချလိုက်ပြီး သူမရဲ့အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သော သီချင်းမြူးမြူးလေးတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်မိသွားပါသည်။

သီချင်းက သူမရဲ့စိတ်ကို တစ်ဒဂံတော့ မြူးတူးစေပေမယ့် သီချင်းပြီးဆုံးသွားချိန်မှာတော့ သူမရဲ့စိတ်က အလိုလိုနေရင်းပင် သူမသိပ်ချစ်ရပါသော သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုး ဒေါ်လေးဆီ ရောက်သွားရပြန်ပါသည်။

ဆွေမျိုးဝတ်သော အထီးကျန်သမားသူမမှာ မတွေ့ရတာ ကြာနေပြီဖြစ်သောဒေါ်လေးကို ပြေးတွေ့ပြီး ဒေါ်လေးရှေ့မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ငိုကြွေးပစ်ချင်လှပါသော်လည်း ခုချိန်မှာ သူမရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ပြီးတော့ သူမကို အစိမ်းလိုက်စွန့်ပစ်သွားတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့ ဥပေက္ခာတို့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား။

သူမရဲ့စိတ်တွေ မဖြစ်စဖူးပင် ဒီနေ့တော့ ဒွိဟကြီးပင် မတည်မငြိမ်ဖြစ်တည်နေရပါသည်။

“သီလရှင်ကျောင်းမှာဆိုတော့ ဒေါ်လေးက သီလရှင်ဝတ်သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အလှူလုပ်လာရင်း ဆုံကြတာလား။ သီရိကျော်နဲ့တွေ့ပြီးရင် ငါ့လိပ်စာသိမှာပဲ။ ဘာကြောင့် ငါ့ကိုမဆက်သွယ်တာလဲ။ ဘယ်ဆက်သွယ်ပါ့မလဲ။ ဆက်သွယ်ချင်ရင် ငါ့အရင်အိမ်ဟောင်းမှာ ငါးနှစ်တိတိစောင့်နေခဲ့သေးတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ...ဟား... စိတ်ရှုပ်တယ်”

ဟု ဒေါ်လေးကို အပြစ်တင်သလို ပြောမိပေမယ့် ဒေါ်လေးက သူမကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ သူမနုလုံးသားက ခု

ချိန်ထိ ခံစားမိနေဆဲပါ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးကို ပို၍နာကြည်း
မိတာပါ။

“ဆံပင်တွေ ဖြူနေပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရင်လို လှ
တုန်းပဲလား၊ ဟွန်း၊ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ငါ့ကိုပစ်သွားခဲ့သူအကြောင်း
ကို ငါ ဘာလို့တွေ့ရမှာလဲ၊ မတွေ့ချင်ဘူး”

ဟုသာ မိမိရဲ့စိတ်ကို မိမိဖာသာ ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်
ပေမယ့် ရင်တွင်းခံစားချက်ဆိုတာ လိမ်ညာလို့မှမရတာပဲလေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ဒေါ်လေးကိုတွေ့ချင်တယ်”

ဟု စိတ်ခံစားချက်ကို ရှေ့တန်းတင်၍ တွေးပစ်လိုက်
သည်တွင် ရင်ကဲ့သို့ ခံစားနေရခြင်းက လျော့ပါးစပြုလာခဲ့ရပါ၏။

“သူ့လာမတွေ့ပေမယ့် သူ့ရှိတဲ့နေရာ ငါသိနေပြီပဲ၊ သွား
ကိုသွားတွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုပစ်သွားရတာလဲလို့ မေး
ရမယ်၊ ဒေါ်လေးကို ငါစိတ်နာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီလို ဒေါ်လေး
အပေါ် မဖြစ်သင့်ဘူး၊ သူ့မှာ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယနဲ့ ငါ့ကို
အဖေလိုတစ်မျိုး အမေလိုတစ်မျိုး အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ကျွေး
မွေးလာခဲ့တာ၊ ဟူး... ကိုယ်စခဲ့တဲ့ဇာတ်ကို အဆုံးထိ က၊ပါ

လာ။ ခုတော့ တစ်ပိုင်းတစ်စကြီးနဲ့ ငါ့ကိုစွန့်သွားတယ်။ မစောင့်
ရှောက်ချင်ရင်လည်း အစောကတည်းက အဖေတို့အမေတို့နဲ့ ရော
ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါတော့လား။ အဲဒါဆို ငါလည်း ခုလို လူကြီး
ကို မပစ်မှားဖြစ်တော့ဘူး။ ဒေါ်လေးစုတ်၊ ငါ့ကိုပစ်သွားတယ်”

ဟု မကျေမနပ်နှင့် စုစုအောင်အောင်လေးပြောကာ မှန်
တင်ခုံရှေ့ထိုင်ပြီး ဖူးမယောင်နှင့် ပြေလျော့သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလုံး
လုံးလေးအပေါ် ဗေဒါရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးလေး တင်ပြီး မျက်
နှာကို ပေါင်ဒါအနည်းငယ်ပုတ်ကာ ဝတ်ထားသော အိမ်နေရင်း
စပန့်ဝမ်းဆက်ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။

ခုတော့ မှန်ရှေ့တွင် သိပ်ကို ဣန္ဒြေရှိသောမိန်းမပျိုလေး
အသွင်နှင့် စိမ်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ကလေးနှင့်အတူ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်
လှပနေခဲ့ပါပြီ။

“ဗိုက်က နည်းနည်းပူလာသလိုပဲ၊ အထိုင်များသွားလို့
နေမှာပါလေ။ မဖြစ်ဘူး... လေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ဦးမှပဲ”

ဟု မိမိကိုယ်ကိုယ်မိန်းကာ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် လှပသော
ကျောလယ်ခန့်ဆံပင်ခွဲကို ဒီအတိုင်းဟေးလျားချကာ ဘီးကျဲကြီး

နှင့် ဖြစ်သလိုပြီးလိုက်ပြီးမှ နီညိုရောင်ရင့်ရင့်လက်ကိုင်အိတ်ကို
ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့မိသည်ထိ၊ ဒေါ်လေးနှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်က
စပြီး စကားပြောရမလဲဆိုတာ မစီစဉ်ရသေးပါချေ။

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ဒေါ်လေးကိုတွေ့ရင် နေကောင်း
လားလို့ အရင်စမေးရမှာလား။ ဘာကြောင့်လဲလို့ စပြောရမှာလား
ဆိုတာကို မဝေခွဲ မတွေးခေါ်တတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နှိုးချိုချိုကြီး
နဲ့ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေရသည်ကတော့ အမှန်ပါပဲ။

လိပ်စာထဲကအတိုင်း သီလရှင်ကျောင်းကိုရောက်ခါနီး
လေ၊ သူမရဲ့စိတ်တွေက ကယောက်ကယက်နှင့် မတည်ငြိမ်လေ
ပါပဲ။

အငှားယာဉ်ပေါ်မှဆင်း၍ ထိုသီလရှင်ကျောင်းရဲ့ ဝင်
ပေါက်တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်မိချိန်ထိ ထိုကျောင်းထဲ ဝင်ရမှာလား၊
နောက်ကိုပြန်လှည့်ပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ရမှာလားဆိုတာ
မိမိဖာသာ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးပါချေ။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာကိုပင်
ရောက်လာခဲ့ပြီးမှတော့ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့သွားတော့မည်ဟု

မထူးစိတ်မွေးကာ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေချင်မိသည့်စိတ်ကို ချိုး
နှိမ်ရင်း အားသစ်မွေး၍ ထိုကျောင်းဝင်းထဲသို့ အားမာန်အပြည့်
နှင့် ဝင်လာခဲ့သည်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းခြင်းရနံ့ကို ဂျှိုရှိုက်
လိုက်မိပါ၏။

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသလို ဝမ်းသာသလိုနှင့် ဘာကြီး
မှန်းမသိတဲ့ခံစားချက်ကြီးက အိမ်စိမ့်စိမ့်ကြီးပင် ရင်ထဲသို့ လျှော
လျှောလျှူလျူဝင်သွားရပါသည်။ ကျောင်းဝင်းကြီးမှာ အတန်ငယ်
ကျယ်ဝန်းပြီး ခြံစည်းရိုးတစ်ဝိုက် ကဲ့ကော်ပင်များ ဝန်းရံနေ၍
တိတ်ဆိတ်သည်ဆိုတာထက် အေးချမ်းသည်လို့ဆိုလျှင် ပိုမှန်နေ
မည်လားပင်။

သုံးထပ်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် သီလရှင်ဆရာလေးများ၏
စာအံ့နေသံကို တညီတညာတည်း သာသာယာယာကြားလိုက်
ရ၍ သူမရင်ထဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ ခံစားနေရပါသည်။

ထိုစာအံ့သံကို နားစွင့်ရင်း ကဲ့ကော်ပင်တန်းတစ်လျှောက်
ဝေဝကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် သူမရဲ့မြင်ကွင်းထဲသို့ သစ်ရွက်ခြောက်
များကို တံမြက်စည်းနှင့်လှဲကျင်းနေသော ယောက်ကြီးတစ်ပါးက

ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သစ်ရွက်ခြောက် လဲကျင်းနေသောယောက်ကြီး
၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အေးချမ်းလွန်းလှ၍ သူမရင်ထဲ အေးချမ်းသွား
ရပေမယ့် လာရင်းကိစ္စကို မေးမြန်းစူးစမ်းရန်အတွက် ယောက်ကြီး
နား ကပ်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် မေးခွင့်ပြုပါရင်”

ဟု သူမရောက်နေကြောင်းကို ယဉ်ကျေးမှု ဗျူဟာစွာ
အသိပေးတော့ သူမကိုကျောခိုင်းထားသော ယောက်ကြီးမှာ သူမ
ဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လာခဲ့သည်တွင်...

“ဟင်! ဒေါ်... ဒေါ်လေး”

သူမမှာ အံ့သြသွားရတာ အမှန်ပါ။ ဒီပုံစံနဲ့ ဒေါ်လေး
ကိုတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူမဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့မိလို့ပါပဲ။

“ဒေါ်လေး”

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ
အရင်လိုတောက်ပနေတော့ဘဲ မှေးမှိန်ဖျော့တော့၍ နေခဲ့ပါပြီ။

ကြည့်စမ်းပါဦး... ဆံပင်တွေက ဖြူသွားလိုက်တာ။

“ဒေါ်လေး”

မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ဒေါ်လေးကို ဘွားခနဲတွေ့မြင်
လိုက်ရတော့ သူမရင်ထဲ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာရပါသည်။ ဒေါ်
လေးက ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် သူ့ကို အဲဒီလိုကြီး
ပစ်သွားရတာလဲဟု အားပါးတရ ငိုငိုပြီး အော်မေးပစ်လိုက်ချင်
ပါသော်လည်း သူမနှုတ်ဖျားက စကားသံတို့က ဆိတ်သုဉ်းကုန်
ရပါသည်။ ထိုစကားသံတို့အစား မျက်ဝန်းထက်မှ မျက်ရည်များ
သာ အဆက်မပြတ်ယိုကျ၍ လာခဲ့ရပါသည်။

“ဒေါ်လေး”

သူမကို ရှုတည်တည်ကြည့်ပြီးမှ ဒေါ်လေးဟု အဆက်
မပြတ်ခေါ်ပြီး ငူငူကြီးရပ်ကာ မျက်ရည်ချည်းသာ ကျနေသော
တူမချောကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး ပြုံးမယောင်လေး ခေါင်းညိတ်
ပြကာ...

“ဪ... တူမလေး ရောက်လာပြီကိုး”

ဟုဆိုကာ တံမြက်စည်းကို သစ်ပင်မှာထောင်လိုက်ပြီး
တူမတော်ရဲ့လက်ကို ခပ်ဖွဖွလေးဆွဲကိုင်ကာ ကံ့ကော်ပင်ကြီး၏
အောက်ခြေမှ ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်စေလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်လေး”

“ငိုပါ၊ ငိုလိုက်တော့ ရင်ထဲကအနာက သက်သာသွားရတာပေါ့”

“ဒေါ်လေး အရမ်းရက်စက်တယ်”

ဟုဆိုကာ တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးဖြစ်သောဒေါ်လေးရဲ့ရင်ခွင်ကြား ခေါင်းကိုတိုးဝှေ့ကာ ဝမ်းပန်းတနည်းကြီး ငိုကြွေးပစ်မိပါသည်။

ဒေါ်လေးက သူမရဲ့ကျောပြင်ကိုသပ်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးနေ၍ သူမရင်ထဲ ပို၍ခံစားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရင်ထဲက အစိုင်အခဲကြီးကျေသည်အထိ သည်းသည်းထန်ထန်ငိုပစ်မိပါသည်။ သူမအားရအောင် ငိုပြီးချိန်မှ ဒေါ်လေးက သူမရဲ့ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စတို့ကို သုတ်ပေးရင်း...

“ခဏနော်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲ ခံစားရပါသည်။ ပြီးတော့ သီးသန့်ဆန်တဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့အပြုအမူကြောင့် သူမစိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါနှင့် ဝေခွဲမရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖြစ်ရပါသည်။ ဒါ နှစ်အတော်ကြာဝေးကွာနေတဲ့ သိပ်ချစ်သော တူဝရီးရဲ့တွေ့ဆုံခြင်းတဲ့လား

သူမကသာ သည်းသည်းထန်ထန် ခံစားငိုကြွေးပြီး ဒေါ်လေးက ဘာကြောင့်မျက်ရည်တစ်ပေါက်မှ မကျဘဲ ခံစားချက်မဲ့နေရတာလဲ။ ဒေါ်လေးက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောင်းလဲသွားရတာလဲ... ဆိုတာကို သူမ မတွေးတတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။

အရင်ကဆိုလျှင် သိပ်ကို နှလုံးသားနုပြီး ခံစားလွယ်တာပါ။ ဒေါ်လေးက အခုဘာဖြစ်သွားရတာလဲဆိုတာကို ဘယ်လိုမှမတွေးတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဒေါ်လေးက တစ်စုံတစ်ခုနှင့်အတူ သူမနားသို့ ရောက်လာပြီး သူမကို လှမ်းပေးလာခဲ့ပါသည်။

သူမက ယောင်နုနုနှင့်ပင် ဒေါ်လေး ကမ်းပေးလာသော အရာကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်တွင် မှန်ဘောင်သွင်းထားသောဓာတ်ပုံတစ်ခု ဖြစ်နေကြောင်း သိရ၏။ မှောက်ခုံဖြစ်နေသောထိုဓာတ်ပုံကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ သူမရဲ့မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားရပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟင်! ဒေါ်... ဒေါ်လေး... ဒါ... ဒါ”

မှန်ပါသည်။ ဒေါ်လေးပါဝင်သည့်မိသားစုဓာတ်ပုံဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“အမှန်က ဒေါ်လေး ရာသက်ပန်သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ”

“ရှင်”

“ဒီကျောင်းကိုရောက်ခဲ့တာ ခုဆို ငါးနှစ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပါပြီ”

“ဟင်”

“ဒါပေမဲ့ လောကီရေးရာတွေကြောင့် စင်ကြယ်တဲ့ဘဝကို မယူရဲဘဲဖြစ်နေတယ်။ သမီးလေး ဆု၊ ဒီနေ့ ဒီကိုလာပေးတဲ့အတွက် ဒေါ်လေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒေါ်လေး”

“ခုလိုစကားပြောရမှ ဒေါ်လေးစိတ်ထဲ ရှင်းလင်းနိုင်မှာမို့ပါ”

“ဒါနဲ့များ ဒေါ်လေးရယ်”

“ဒေါ်လေး၊ ဆုကို မရှာရဲခဲ့ပါဘူး။ ဒေါ်လေးက ရှာပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေ့ခဲ့ရင် ဆုရင်ထဲ ပိုပြီးနာကျင်ခံစားရမယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေး သိပါတယ်”

ဟု သူမရဲ့နှလုံးသားကို အလွတ်ရစွာ ပြောနေသော ဒေါ်လေးရဲ့စကားက သူမရင်ကို နာကျင်စေရပါသည်။

“ဒေါ်လေးကြောင့် လူတွေကို ဒီထက်ပိုပြီး မနာကျင်စေချင်တော့ဘူး”

ထိုစကားကိုတော့ သူမ နားမလည်ဖြစ်ရပါသည်။ ဒေါ်လေးက သူမအပြင် ဘယ်သူ့ကိုများ နာကျင်အောင်လုပ်ခဲ့လဲ။ သူမသိသလောက်တော့ သူမရဲ့ဒေါ်လေးဟာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်ပြီး တစ်ပါးသူကို ငဲ့ညှာတတ်သူတစ်ယောက်ပါ။

“ဆု မသိသေးတဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဆုကိုပြောပြီးမှ ဒေါ်လေးက လောကီကိုစိတ်ပြတ်နိုင်မှာမို့ ဒီလိုယောဂီဝတ်နဲ့ပဲ ဆုရောက်အလာကိုစောင့်နေခဲ့တာ ခုဆို သုံးနှစ်ထဲမှာ ရှိခဲ့ပြီ”

“ဆု ရောက်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒေါ်လေးက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကံပဲပေါ့၊ ဖြူစင်အေးချမ်းမှုနဲ့ မထိုက်တန်လို့ပေါ့”

“ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒါနဲ့များ ဆုဆီ လာရောပေါ့”

“ဒေါ်လေးက ဆုကိုပစ်ထားချင်တိုင်း ပစ်ထားခဲ့သူပါ။

ဆု ဒေါ်လေးကို နာကြည်းနေလိမ့်မယ်။ ဆုရဲ့ဘဝ တည်ငြိမ်ပြီဆိုမှ ဒေါ်လေးက ဆုရှေ့ ဘွားခနဲမပေါ်ချင်ဘူး။ ဆုရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲလိမ့်မယ်။ ခုလို ဒေါ်လေးကို တကူးတကလာတွေ့တော့ ဆုရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုတွေအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့”

“ဆုကို ဒီလောက်အလွတ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့်ပစ်သွားရတာလဲ”

“အကျိုးနဲ့အကြောင်းက မဆီလျော်တာတွေ ဒီလောက်မှာ အများကြီးဖြစ်ပျက်နေတာပါ”

ဟုဆိုသော ဒေါ်လေးရဲ့စကားအပိုင်းအစတစ်ခုက သူမအဖို့ စဉ်းစားစရာတစ်ခုကြီး ဖြစ်သွားရပါ၏။ လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်၊ ဒေါ်လေးရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် ရင်ထဲမှာ ခံစားလာရပါသည်။

မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါ်လေးကိုတွေ့ရန် စိတ်ကိုအရဲကိုးပြီး လာခဲ့ရတာပါ။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးနဲ့သူမရဲ့တွေ့ဆုံခြင်းက ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သူမ ကြိုတင်တွေးမထားမိတာ အမှန်ပါ။

“ဆုကို ဒေါ်လေး တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒေါ်လေး... ဒေါ်လေးဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အဲလိုအသုံးအနှုန်းမျိုးက ဒေါ်လေးနဲ့ဆုအကြားမှာ လိုလို့လား။ ဒေါ်လေးက သိပ်ကို သူစိမ်းဆန်တာပေါ့။ ဒေါ်လေးရဲ့နှလုံးသားက အဲဒီလိုအေးစက်နိုင်လို့ ဆုကို အဲဒီလိုကြီးပစ်ထားခဲ့နိုင်တာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။ ဆုကတော့ လွမ်းလို့၊ ဒေါ်လေးကတော့ ဆုကို ပစ်ပြေးပြီး တခြားမှာ အိမ်ထောင်ပြုနေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။ ဆုကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး ဆုံးဖြတ်လို့ရပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်။ ဆုက...”

သူမ ရှေ့ဆက် စကားမဆိုတတ်တော့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အထူးငြိမ်သက်နေတဲ့ဒေါ်လေးရဲ့ကျောပြင်ကြောင့်ပါ။

“သူစိမ်း၊ ဟုတ်တယ်၊ ဆုနဲ့ဒေါ်လေးက တကယ်တော့

သူစိမ်းတွေပါပဲ”

“ရှင်!”

“အမှန်က ဒီစကားတွေကို ဘယ်တော့မှ ဆုကိုမပြော
တော့ဘဲ ဆုရဲ့ဒေါ်လေးအဖြစ်နဲ့သာ တစ်ဘဝလုံးကုန်ဆုံးဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်မှန်ဆိုတာက ဘယ်တော့မှဖုံးကွယ်
ထားလို့ မရဘူးဆိုတာ ဒေါ်လေး လက်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်
လေးပါးစပ်က ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ မပြောရက်ခဲ့တာပါ။ ခုတော့
ဆုလည်း ကိုယ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့သင့်ပြီလို့ထင်တယ်။ ဒါမှ
လည်း ဒေါ်လေးရဲ့ဘဝက ဖြောင့်တန်းနိုင်မှာလေ။ ဆုစိတ်ကြိုက်
ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်။ အရင်ကတော့ ဆုစိတ်ဆိုးမှာကို ဒေါ်လေး
က သေမလောက်ကြောက်လန့်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာတစ်ခွန်း
မှပြောမထွက်ခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ဆုပေးတဲ့အဖြစ်ကိုခံယူဖို့ ဒေါ်
လေးမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ”

“ဒေါ်လေး ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်။ ဆု ဘာမှနား
မလည်တော့ဘူး”

“ဒေါ်လေးလက်ထဲမှာ ငိုယိုပူဆာပြီး ခွဲနဲ့နေတတ်တဲ့

ဆုက ခုတော့ စာရေးဆရာမကြီး နီဘယ်ဆုအဖြစ်နဲ့ သိပ်ကိုရင့်
ကျက်နေပြီပဲ။ ဒေါ်လေး ဝမ်းသာတယ်”

“ဒေါ်လေး”

“အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက၊ လူက ဆုအဖေရင်းပါ”

“ရှင်!”

“ဒေါ်လေးက မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ကိုဖုန်းမောင်
က ဒေါ်လေးကိုနှစ်သက်တယ်။ လူငယ်တို့သဘာဝအတိုင်း ချစ်
ကြိုက်ကြတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ လူချမ်းသာမိသားစုရဲ့တစ်ဦး
တည်းသောသားနဲ့ ဒေါ်လေးကိုဘယ်သဘောတူပျံ့မလဲ။ နောက်
တော့ ရူးရှူးမိုက်မိုက်ပဲ ခိုးပြေးကြတယ်။ ညားခါစတော့ တူနှစ်
ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာနေရတာ ပျော်တာပေါ့။ နောက်တော့လည်း
သူဌေးသားက ဆင်းရဲဒဏ်ကို ဘယ်ခံနိုင်တော့မလဲ။ အဲဒီကလေး
က ဒေါ်လေးရဲ့သမီးလေးပါ”

“ရှင်”

“မြေနီရဲရာ လှိုက်ကတ်တဲ့ လူတို့အကျင့်အတိုင်း သား
ကိုရော မြေးကိုပါ ခေါ်သွားကြတယ်။ ဒေါ်လေးက အရူးလိုဖြစ်

နေခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ပါပဲ။ နောက်တော့ ကိုယ့်မောင်ရဲ့တရား
ဝင်ဇနီးက ကလေးမွေးလာတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ အဲဒီ
နေ့က အဲဒီဆေးရုံမှာ ဒေါ်လေး နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံတက်နေ
ခဲ့တယ်။ အဲဒီတစ်ဒဂုံလေးအတွင်းမှာပဲ ဒေါ်လေးရဲ့စိတ်တွေက
ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ မိခင်အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ အဲဒီကလေး
ကိုပွေ့ချိုပြီး ဒေါ်လေး ထွက်ပြေးလာတယ်”

“ရှင်”

“အဲဒီကလေးဟာ ဆုပါပဲ”

“ရှင်”

သူမရင်ထဲ ဗလောင်ဆူသွားရပါသည်။

“ကဲ၊ ဆု ဒေါ်လေးကို မုန်းသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဒေါ်လေး... ဒေါ်လေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အမှန်တွေပါ ဆု”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်လေးက နှလုံးသား နူးညံ့တယ်လေ၊
ဒေါ်လေးက ဘာလို့ ဒီလိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့အလုပ်မျိုးကို
လုပ်မှာတဲ့လဲ”

“အမှန်တွေပါ ဆု၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်က တစ်
နှစ်အရွယ်မျှသာ မြင်ခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့သမီးရင်းနဲ့ ဆက်စပ်မိ
လာတယ်”

“ရှင်”

“သူတို့ အခု ကယားပြည်နယ်မှာ နေကြတယ်။ ကား
အဆင့်ဆင့်စီးရတဲ့ တော်တော်ခေါင်တဲ့ရွာကလေးမှာပေါ့။ ဆုရဲ့
အမေရင်းကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များစွာကပဲ ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဒေါ်လေး
စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အခု သိက္ခိရွှေရဲ့ ကိုယ့်မောင်က ချို့ချို့တဲ့
တဲ့နဲ့ ခင်မလီရွာလေးမှာ မထင်မရှားရှိနေတယ်”

“ဒေါ်လေး”

“မုန်းပါ... ဒေါ်လေးကို ကြိုက်သလိုမုန်းပါ။ ဒီလိုလုပ်
ခဲ့တဲ့ ဒေါ်လေးကိုယ်ဒေါ်လေးလည်း မုန်းမိပါတယ်။ ဆုရင်ထဲ
မှာ မယုံနိုင်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဆုယုံကြည်သွားတဲ့တစ်နေ့မှာတော့
ဒေါ်လေးကို အမှန်းကြီးမုန်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ဆုကြိုက်သလို လုပ်
လိုက်ပါ။ ဆုပေးတဲ့အပြစ်ကိုခံယူဖို့ ဒေါ်လေး အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
ပါပြီ”

သူမ မယုံကြည်ပါ။ လုံးဝကို မယုံကြည်ပါ။ ဒေါ်လေး
ဟာ သူမ၊ ရေးဖွဲ့ဖို့ အာတ်လမ်းများ ပေးနေတာလား။

အာတ်လမ်းပေးနေတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒေါ်လေးဆီမှာ
ဒီလိုရက်စက်တဲ့နှလုံးသားမျိုးက ရှိမှာလား။

သူမသိတဲ့ဒေါ်လေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ အရာ
ရာကို တာဝန်ယူတတ်သည်။ မိဘတွေမရှိဘဲ သူမကို လိုလေ
သေးမရှိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားခဲ့တာပဲ ကြည့်လေ။

သူမအပေါ်ထားတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့မေတ္တာကို သူမရဲ့နှလုံး
သားက ခံစားနားလည်နိုင်ပါသည်။ ဒါနဲ့များ သူမကိုမုန်းလို့ ခိုး
လာတာဆိုတာ၊ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လား။

သူမ မယုံနိုင်ပါ။

သို့သော် ဒေါ်လေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ဒါ အာတ်လမ်းဆင်
ပြီးပြောနေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သက်သေခံနေ၍ သူမရင်ထဲ
မအိမ်သာကြီးခံစားနေရပါသည်။

သူမ ဒေါ်လေးကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။

ဒေါ်လေးကလည်း သူမကိုသိပ်ချစ်ပါသည်ဆိုတာကို

သူမနှလုံးသားက သိနေပါသည်။

သူမရဲ့စိတ်ကိုသိတဲ့ဒေါ်လေးက သူမကို...

သူမ ဘာမှနားမလည်နိုင်လောက်အောင်ကို ကြားလာ
ရသမျှကို ယုံတစ်ဝက်မယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေခဲ့ရပါ၏။

အခန်း (၃)

“ယုံရမယ့်အရာကို မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်တာကို ရှင်တို့ကြ၊
ဖူးသလား”

ဟု ဆိုးတူကောင်းဖက်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မေး
ခွန်းဖွင့်လိုက်သည်တွင်...

“ရှင့်စကားက လွယ်မယောင်နဲ့ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့
နက်နေပါလား၊ ဒေါ်နီဘယ်ဆရာမ”

“ရှင် ဒေါ်လေးနဲ့သွားတွေ့ပြီးပြီလား”

ဟု သူမရဲ့စိတ်ကိုသိနေသလို နိုင်နိုင်တင့်ကပြောလျှင်.

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း”

ဟုသာ ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်လွန်းစွာ ဖြေလိုက်သော ထိုလေသံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးမှာ နိတယ်ဆုကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေခဲ့ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင့်မှာ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ ဆု”

“မုန်းသင့်တဲ့လူကို မမုန်းနိုင်ဘူးဖြစ်နေရရင် ရှင်တို့ ဘာလုပ်မလဲ”

“ဟမ်”

“ယုံရမှာလား၊ မယုံရဘူးလား ဝေခွဲမရဖြစ်နေပြီး ဒါဖြစ်နိုင်သလား မဖြစ်နိုင်ဘူးလား... စဉ်းစားမရဖြစ်နေရင် ဘာကိုလုပ်သင့်သလဲ”

“စဉ်းစားလေနိုင်နေရင် ဦးနှောက်ခြောက်သေးတယ်။ ငါသာဆိုရင်တော့ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြေးကြည့်ပစ်မှာပဲ။ ဒါမှ အဖြေရှင်းမှာလေ။ ငါက လူပြိန်းပဲ၊ ပညာရှိမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ လူပြိန်း၊ နှစ်တွေအများကြီးအတူနေလာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခဲ့တဲ့လူရဲ့စိတ်ကို မသိနိုင်တာ လူပြိန်းတစ်ယောက်ပဲ”

“နိတယ်ဆု၊ ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ငါလည်း လူပြိန်းပဲဆိုတော့ လူပြိန်းနည်းသုံးမှပဲ”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲကာ နေရာမှရုတ်ချည်း ထရပ်ပစ်လိုက်သည်တွင်

“ဟေ့၊ ဒါက ဘယ်လဲ”

“ငါ ဒီညနေပဲ ခရီးစထွက်တော့မယ်”

“ဟမ်”

“ငါ့မှာ အရေးတကြီးလုပ်စရာရှိနေတယ်၊ သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ ထပြန်သွားသော သူမတို့၏စာရေးဆရာမကိုကြည့်ရင်း နှစ်ယောက်လုံးမှာ ခေါင်းခါရမ်းမိလိုက်ကြပါသည်။

“မရတော့ဘူး၊ ငါတို့စာရေးဆရာမလည်း ဂေါက်သွားပြီ”

“သူ ဂေါက်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ သူနဲ့တွဲရတဲ့ငါတို့ပါ သူ့ကြောင့် ရူးချင်လာပြီ”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့ကိုနားလည်လို့မရဘူး၊ အဆက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အစပ်မရှိတဲ့စကားကို ကြားတိကြားပေါက် ပြောချင်ရာပြောနေ တတ်တာ”

“သူ့ရဲ့ရေးလက်စာမူအတွက် ကုန်ကြမ်းနေမှာပေါ့။ ငါ တို့ဆီလာပြီး ဟိုမရောက်ဒီမရောက် အဆက်အစပ်မရှိတွေပြော၊ ပြီးရင် သူများစကားလည်း ဆုံးအောင်နားမထောင်သွားဘဲ ရေ ပြည့်ရင် ပြန်ပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်းထက် ဒီနေ့ ထူးဆန်းတယ်လို့မထင် ဘူးလား”

“မထင်ပါဘူး၊ သရုပ်ဆောင်နေတာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှ ဆန်းပြားတဲ့စကားလုံးတွေ ထွက်လာမယ်လို့ သူက ယူဆထား တာလေ။ နိဘယ်ဆုအတွက် ထူးခြားတဲ့နေ့ဟာ ရည်းစားရတဲ့ နေ့ပဲဖြစ်မယ်”

“ပြောမယ့် ကြံဖူးမှသိ ဆိုသလိုပဲ၊ ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ ရည်း စားတစ်ယောက်မှ မထားဖူးဘူးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောရင် ယုံ မှာတဲ့လဲ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဒီလိုဖီဇာကြောင်တဲ့မိန်းမက ရလာ

မယ့်ရည်းစားဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ”

“မြင်ဖူးချင်သေးတယ်၊ နိဘယ်ဆု ရည်းစားရလာမယ့် နေ့ကို”

“မရတော့ဘူးဆိုရင်ရော”

“သဘာဝမကျတာကြီးကို”

“ငါကတော့ မရနိုင်တော့ဘူးလို့ထင်တယ်။ ရှင်ပဲ စဉ်း စားကြည့်လေ၊ အသက်က နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ လုပ်နေတဲ့အလုပ် က စာရေးဆရာမ၊ ပြီးတော့ ဖီဇာက ကြောင်သေး၊ ပြီးတော့ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေသာလျှင် အကောင်းဆုံးလို့ ခံယူထားတဲ့သူ။ လူတစ်ယောက်က အလုပ်တစ်ခုခုမှာ မြှုပ်နှံပြီးရင် သူ့ရဲ့ဇာတ် သိမ်းဟာ မျဉ်းဖြောင့်လိပ် ပုံသေပြောလို့ ရနိုင်ပြီ”

“ငါတော့မထင်ဘူး၊ ဘုရားက အစောကြီးကတည်းက လူတစ်ယောက်အတွက် အချစ်တစ်ခု ဖန်ဆင်းပေးခဲ့ပြီးသားပဲ။ ငါတော့ ယုံတယ်၊ တစ်သက်မှာတစ်ခါတော့ သက်ရှိလူသားတိုင်း အချစ်ကိုတွေ့ကြရမှာပဲ”

“အဲ့တော့”

၆၀ နိမိတ် မယ်နိုင်

“ချောမောလှပတဲ့ တို့ရဲ့သူငယ်ချင်းနီဘယ်ဆုက သစ်သားရုပ်မို့လား။ ငါတော့ ယုံကြည်တယ်၊ နီဘယ်ဆုဟာ ချစ်သူတွေ့ကိုတွေ့ရဦးမယ်”

“ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရှင်နဲ့ကျုပ် ကျောချင်းကပ်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေပြီ”

“မပျင်းရိရအောင် လောင်းကြေးလေးနဲ့ အားမွေးကြမလား”

“နိုင်တဲ့လူရဲ့အကျိုးအမြတ်က”

“ပြင်သစ်ကိုအလည်သွားချင်တယ်ဆို၊ မိသားစုလိုက်”

“အိုကေ၊ ဟိုတယ်ခနဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ်”

“အိုကေလေ”

ဟု နှစ်ယောက်သား သဘောတူစွာပင် အချို့ရည်ခွက်များကို လေထဲမှာမြှောက်ကာ ပြိုင်တူမော့ချပစ်ကြပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

ခရီးထွက်ရန်အတွက် အိမ်တွင် သိမ်းစရာရှိသည်များကို သိမ်းဆည်းပြီး၊ စားထားသမျှသောပန်းကန်တို့ကို ဆေးကြောကာ အိမ်ကိုပြောင်စင်အောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ အဝတ်အစားအိတ်ကို ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

သူမသိပ်နှစ်သက်သော ဒေါက်ဖိနပ်နှစ်ရံနှင့် သူမသိပ်ကြိုက်သော လုံချည်ဝမ်းဆက်လေးများ၊ လှပသောစကတ်နှင့် အင်္ကျီများကိုသာ ရွေးယူကာ အဝတ်အိတ်ကို ပိတ်မည်အပြုတွင် အနီရောင် ဝင်းပြောင်နေသောသေတ္တာငယ်လေးကို ကြည့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိသွားပါသည်။

သူမက သက်ပြင်းကိုရှိုက်ကာ ထိုသေတ္တာလေးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ထိုသေတ္တာငယ်လေးထဲမှ စိန်ဘယက်လေးတစ်ကုံးကို ဆွဲထုတ်ကာ ထိုဆွဲကြိုးကုံးလေးကို လွှမ်းဆွတ်ရုံစေ့စွာ ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုဆွဲကြိုးကုံးလေးက သူမဘဝအတွက် အမှတ်တရဖြစ်ရပါသည်။

သူမ ကိုးတန်းနှစ်မှာပဲဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏မွေးနေ့ပွဲသွားမည့်နေ့က ဒေါ်လေး ဆင်မြန်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုတွင် လုပ်သော လူချမ်းသာတို့၏ပွဲခွဲ သူမကို တင့်တယ်စေရန် ဆင်မြန်းပေးခြင်းဟု သူမသိနေပါသည်။ ထိုဆွဲကြိုးကုံးကို သူမဝတ်ဆင်ခဲ့စဉ်က သာမန်ကာရုန်ကာပါပဲ။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူမသိလာရတာက စိန်တစ်ပွင့်ကို ကာလပေါက်ဈေး ဆယ်နှစ်သိန်းဝန်းကျင်ရှိတာမို့ သူမ ရင်တုန်အောင် ခံစားခဲ့ရပါသည်။

စုစုပေါင်း စိန်ငါးလုံးနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ထိုစိန်ဆွဲ

ကြိုးကုံးလေးကို သူမက သေတ္တာထဲမှတစ်ဆင့် ကတ္တီပါဘူးဝိုင်းလေးထဲသို့ ပြောင်းထည့်ကာ သူမပိုက်ဆံနှင့်ဝယ်ထားသော စိန်လက်စွပ်၊ စိန်နားကပ်တို့ကိုပါ ပြောင်းထည့်ပြီး အဖုံးကိုပိတ်ကာ သူမလွယ်နေကျ ချိုင်းလွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒါတွေသာ အမှန်တကယ်ဆိုရင် အဲဒီဆွဲကြိုးကုံးရဲ့ ပိုင်ရှင်က ငါမှမဟုတ်တာ”

ဟုလည်း မှန်ရှေ့တွင် ဝမ်းပန်းတနည်းကြီး ဆိုမိပါသေး၏။

ပစ္စည်းတွေ အားလုံးပြင်ပြီးသွားပြီဆိုမှ မှတ်ပုံတင်နှင့် အံဆွဲထဲမှ ပိုက်ဆံထပ်ကို နှိုက်ထုတ်ကာ ချိုင်းလွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဆယ်သိန်း၊ အင်း... လောက်မှာပါ”

ဟုလည်း တီးတိုးဆိုကာ ဇစ်ကိုပိတ်ကာ အဝတ်အိတ် ပေါ်တင်ထားပြီး ရေမိုးချိုးရန်အတွက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ပူထူနေပြီဖြစ်သောခေါင်းကို ရေအေးအေးဖြင့် ဆေးချပစ်လိုက်ပါသည်။

အချိန်အတန်ကြာ ဖိမ်ဆွဲကာ ရေချိုးသန့်စင်ပြီးမှ သူမ
ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာချိန်တွင်မူ နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ညနေ
သုံးနာရီခွဲတိတိ ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ခရီးသွားရမှာမို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိမည့် ခပ်ပွပွအင်္ကျီ
ကို ပုံဆန်းဆန်းလေး ရွေးချယ်လိုက်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်တွဲဖက်
ဝတ်ဆင်လိုက်ရာ မှန်ထဲ၌ မလှပနိုင်ဘဲဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူမဝတ်နေကျအတိုင်းသာ ခြေသလုံးခန့်
ရှိသော ဂျင်းစကတ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ဖြစ်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဝတ်
နေကျအတိုင်း ဝတ်လိုက်တော့မှ သူမကိုယ်သူမ အဆင်ပြေသွား
ရသည်ဟု ထင်မှတ်၍ပဲလားမသိ၊ မှန်ထဲတွင်ပေါ်နေသောသူမ
က သိပ်ချောနေပါသည်ဟု ထင်ပါသည်။

နံရံမှာချိတ်ထားသောဦးထုပ်အဝိုင်းကြီးကို ဆောင်းကာ
သူမ နှစ်သက်သောဒေါက်များထဲမှ ပွိုင့်ဒေါက်ချွန်ချွန်ကို စီးလိုက်
တော့ လွတ်လပ်စွာ လှပ ပွင့်လန်းနေရှာသည့် လတ်လတ်ဆတ်
ဆတ်နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်နှင့် တူသွားရပါသည်။

ခရီးသွားလျှင် ယူနေကျဖြစ်သော ကင်မရာလေးနှင့်ဖုန်း

ကို ထည့်ပြီးချိန်မှာတော့ သူမက ခရီးသွားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
ပါပြီ။

သူမရဲ့ခရီးက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုသွားပြီး ဘယ်သူ
တွေနဲ့တွေ့ကာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ပြီးမယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် သူမ
ရဲ့စိတ်တွေက တက်ကြွ၍နေခဲ့ရပါတော့သည်။

အခန်း (၅)

ခရီးထွက်ရသည်ကို အင်မတန်နှစ်သက်သော သူမပင်
လျှင် ထိုခရီးရှည်ကြီးကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍လာခဲ့ရပါသည်။

ကားအကြီးမှ အသေးသို့ပြောင်းစီးခဲ့ရပြီး တစ်ညအိပ်
ချိန်သို့ ကျော်လွန်ခဲ့ပြန်ပါသော်လည်း ခရီးက မဆုံးသေးပါ။ ထို့
ကြောင့်ပင် ခရီးထောက်ဖြစ်သော ဒီ'နောင်ချို'ဆိုသောရွာလေး
မှာ ခေတ္တအနားယူပြီး သူမရဲ့ခရီးကို ဘယ်လိုဆက်သွားရမလဲ
ဆိုတာ စုံစမ်းမေးမြန်းရန်အတွက် ဘည်းခိုခန်းတစ်ခုကိုရွေးချယ်
လိုက်ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၈ နိဂ မယ်နိုင်

တည်းခိုခန်းဟု တခမ်းတနားခေါင်းစဉ်တပ်ထားခဲ့ပေမယ့် ခမ်းနားသောအပြင်အဆင် ဘာတစ်ခုမှမရှိသောအိမ်အိုတစ်လုံးသာသာပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း လက်ဆွဲသေတ္တာကိုဆွဲ၍ ထိုအဆောက်အဦးထဲဝင်သွားတော့ ကောင်တာတွင် အိပ်ငိုက်နေသော အသားညိုညိုနှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဒီမှာ...”

ဟု သူမက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ အသံပြုပါသော်လည်း ထိုလူက ငိုက်မပျက်ပင် ဆက်ငိုက်နေ၍ သူမက ကိုယ်ခန္ဓာကို မတ်ကာ...

“အဟင်း... အဟွတ်”

ဟု ချောင်းဟန့်သံ ပေးလိုက်ပြန်ပါသော်လည်း ငိုက်နေသောလူမှာ နည်းနည်းမှဟန်ချက်ပျက်မသွား၍ သူမ စိတ်ပျက်သွားမိပါသည်။ ကျောင်းမှာသင်ထားရသမျှသော စာတွေထဲတွင်လည်း ငိုက်နေသူကိုနီးနည်းဟူ၍ သီးသန့်မပါတာမို့ သူမအတွက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ စဉ်းစားစရာတစ်ခု ဖြစ်ရပါသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ မထူးဘူးဟု ယူဆကာ အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ပစ်ဖို့ကိုသာ စိတ်ကူးလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုစိတ်ကူးကြောင့် အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ပစ်ရန်အတွက် ကိုယ်ဟန်ကိုပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်...

“ဘုန်း!”

မှန်ပါသည်။ သူမနောက်မှ ဘွားခနဲပေါ်လာသောလက်တစ်ဖက်က စားပွဲခုံကို အရှိန်ပြင်းစွာ ထုချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အောင်မယ်လေးဗျ!...”

ထိုအခါမှ အနာဂတ်ကမ္ဘာကို ရောက်ရှိနေသောထိုလူက ချက်ချင်းပင် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ကူးပြောင်းလာရပါ၏။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဗျာ... တိုင်းပြည်ပျက်နေတယ်လို့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေက ယူဆနေကြပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်က မရဘူးဗျ။ အသည်း သိပ်နုတာ။ အနားက ယင်ကောင်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားရင်တောင် ရဟတ်ယာဉ်ထင်ပြီး လန့်အော်တော့တာပဲ။ နား ဒီလောက်ပါးတဲ့လူဆိုတော့ နှလုံးက ဘယ်ခံနိုင်တော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

မလဲဗျ”

ဟု အရှက်မရှိစတမ်းဆိုတော့ သူမ နာခေါင်းရှုံ့မိလိုက်ပါသည်။ လေကတော့ ရောမပဲ။ ဒီနည်းဗျူဟာကို သူမ မသိလိုက်လို့နော်။ သိလို့ကတော့ ထိုလူလိုတောင် တစ်ချက်တည်းမထုဘဲ နောက်ဘဝရောက်သွားအောင် အချက်သုံးဆယ်လောက် ဆက်တိုက်ထုလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ၊ ပြောပါ မစ္စတာဒွင်၊ ဘယ်နှရက်နေမှာလဲ”

ဟုဆိုတော့ နာမည်ခပ်ဆန်းဆန်းနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို သူမမော့ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ဒဂံတော့ သူမမျက်ဝန်းများမှာ ငေးကြောင်သွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ပျံ့ကားနေသောမေးရှီးကျယ်ကျယ်နှင့် စိမ်းဖန့်နေသော မွေးညင်းစိမ်းလေးများနှင့် လိုက်ဖက်လှအောင်ကို အသားအရေက စိုပြည်နေလှပါသည်။ နှာတံစင်းစင်းရဲ့အောက်တွင် တင်းမာစိမ့်နေသောနှုတ်ခမ်းတစ်စုံက သူဟာ ရဲရင့်ပြတ်သားသောလူတစ်ယောက်ပါဆိုတာ အလိုလိုပြောကြားနေသလိုပင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကောင်တာမှပုဂ္ဂိုလ်ကို စိုက်ကြည့်နေသောသူ့မျက်ဝန်းအစုံမှာ စူးရှတောက်ပြောင်လွန်းလှပါသည်။ ထိုမျက်နှာနှင့်လိုက်ဖက်စွာပင် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသောရင်အုံကျယ်ကျယ်ကိုကြည့်ပြီး ရှည်လျားသောအရပ်အမောင်းကိုပါ ငေးကြည့်ကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သူမခြုံငုံသုံးသပ်မိလိုက်ပါသည်။

ဒါ သူမရဲ့ဇာတ်လမ်းတွေထဲက ဇာတ်ကောင်ပုံစံပါလားဟု ဖြစ်ပါသည်။

သူမ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဒွင်ဆိုသောထိုလူက အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုနှိုက်ပြီး ကောင်တာပေါ်တွင် တင်လိုက်ပါသည်။

“တစ်ရက်စာ”

ဟုသာဆိုပြီး ဘာစကားမှ ဆက်မပြောသွားတော့ဘဲ မိမိကျောပိုးအိတ်ကိုသာ လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကောင်တာမှာ ချိတ်ထားသော သော့တစ်တွဲကို ဆွဲယူကာ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ပါဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း တက်သွားသဖြင့် သူမမှာ သူ့ရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးကြောင်စွာကြည့်ရင်း ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိုင်လှချည်လား။ ဒီအတိုင်းဆို သူက ဒီတည်းခိုခန်းရဲ့
အရင်းနှီးဆုံး ဖောက်သည်ထင်ပါရဲ့။

“အစ်မက လိုက်မသွားဘူးလား”

ဟု ဒွင်ရဲ့နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေသောသူမကို
ဒွင်ဆိုသောလူနှင့်ပတ်သက်သူသဖွယ် စွပ်စွဲလာ၍ သူမမှာ ဒေါသ
ထွက်သွားရပါသည်။

“သူက ဒီလိုပဲ မိန်းမတကာကို ခေါ်လာနေကျလား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခုက ပထမဆုံးပါ”

“ဘာရှင့်”

“အတူလာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုပြောတာ”

“ဒွင်က နှစ်ယောက်ခန်းသော့ကို ဆွဲယူသွားတယ်လေ”

“သူ့ဖာသာသူ ဘယ်သော့ယူယူပေါ့။ ကျွန်မက သူ့
ထက် တစ်နာရီပိုစောပြီး ရောက်နေတာ။ ရှင်က အိပ်ငိုက်နေတာ
တောင်တွေ့ကျော်လို့ အော်မကြားခေါ်မကြားဖြစ်နေတာနဲ့ ထိုင်
စောင့်နေရတာ။ ဟူး... မောလိုက်တာ၊ ကျောတစ်ခင်းစာရဖို့

ဒီလောက်ရှင်းပြနေရတယ်လို့”

“ဪ၊ မသိလို့ဗျာ၊ ဆောရီးပါ”

“တစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်း ပေးပါ”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပင် စိတ်မရှည်ချင်သလိုပြောတော့ ထို
လူက အမှားရှိသူပီပီ စပ်ပြီးပြီးနှင့် ...

“အကောင်းဆုံးအခန်းကို ပေးပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ဘောပင်ကိုကိုင်ပြီး...

“မှတ်ပုံတင်တစ်ချက်လောက်ဗျာ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက မှတ်ပုံတင်ကို ကောင်တာပေါ်သို့
ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် တင်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နှရက် နေမှာလဲဗျ”

“ကျသလောက်ရှင်းပြီး ကြိုက်သလောက်နေမယ်။ နေ့
စဉ်ပေးရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

ဟု ဘုဆတ်ဆတ်ဆိုပြီး အိတ်တွေကိုဆွဲကာ ကောင်
တာပေါ်မှသော့တွဲကိုဆွဲပြီး သူမလည်း စောစောကပုဂ္ဂိုလ်အတိုင်း
ပင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်

တော့ အကန့်လိုက် ဖွဲ့ထားသော တံခါးခပ်စုတ်စုတ်တွေကို မရှု
မလှ တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဟွန်း... တံခါးတွေကလည်း၊ ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်
ညအိပ်ရင် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်အိပ်နိုင်မှာလဲ”

ဟုလည်း ပါးစပ်မှပွစိပွစိလုပ်ကာ သော့မှာပါလာသော
နံပါတ်အတိုင်း အခန်းနံပါတ်ကိုရှာဖွေကာ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“သော့က သံချေးတောင် လိုက်နေပြီ”

ဟုလည်းဆိုကာ အခန်းထဲဝင်လိုက်တော့...

“ဟင်!”

သူမမျက်လုံး ပြူးသွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ကုတင်စုတ်စုတ်တစ်လုံးပေါ်တွင် အပုံလိုက်ရှိနေသော
အိပ်ရာခင်း၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးတို့ကလည်း နွမ်းပါးလွန်းလှ၏။

“ဒါက တည်းခိုခန်းတဲ့လား၊ ဘုရား... ဘုရား... ဒီ
အစုတ်ပလုပ်တွေနဲ့ ငါက ဘယ်လိုအိပ်လို့ရဦးမှာလဲ”

ဟု စိတ်ပျက်စွာပင် ညည်းညူ၍ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်

ချပစ်လိုက်မိ၏။

“မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ အရာရာကို ဖွတ်လုပ်တတ်
တဲ့ မင်းရဲ့အကျင့်ပေါ့။ ခုတော့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ဒီနေရာမှာ လုံခြုံ
မှုမရှိတဲ့ ဒီအခန်းနဲ့ ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ ဒါ မစဉ်းစားဘဲ လုပ်
တတ်တဲ့မင်းရဲ့တစ်ဖွတ်ထိုးစိတ်ကြောင့်ပဲ။ မှတ်ထား၊ နိဘယ်ဆု၊
ဒါသင်ခန်းစာပဲ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... အတွေ့အကြုံလို့သဘော
ထားလိုက်မယ်။ ဒါမှ ရင်ထဲက ခံစားရသက်သာမယ်”

ဟုဆိုကာ အိတ်မှစစ်ကိုဆွဲကာ သက်တောင့်သက်သာ
ဖြစ်မည့် အဝတ်အစားကို ရွေးချယ်ပြီး ကုတင်ပေါ် ပစ်တင်ကာ
အရင်ဦးဆုံး အနားယူရန်အတွက် ကုတင်ပေါ်သို့ လှဲချပစ်လိုက်
ပါသည်။

ခရီးပမ်းနေ၍ မျက်ဝန်းလေးများက မှေးစင်းလာချိန်မှာ
တော့ သူမရဲ့ကျောပြင်ဘက်ဆီမှ ယားကျိယားကျိအသံကို စတင်
ခံစားလာခဲ့ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ စဉ်းစားမိပါသည်။ သူမရဲ့ကျောက ဘယ်တော့မှ

မယားဖူးဘဲ ခုမှ ဘာကြောင့် ယားရသလဲပေါ့။ သို့သော် ကြာကြာ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မှေးစင်းစပြုနေသောမျက်လုံးများကို ဖွတ်ပင် ပိတ်ချပစ်လိုက်ပါ၏။

သို့သော် ကျောဘက်ဆီမှတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်း လက်မောင်းနားဆီသို့ပင် ယားကျိယားကျိဆက်ဖြစ်လာ၍ အမှတ်တမဲ့ပင် ယားနေသောနေရာသို့ ကုတ်လိုက်မိပါသည်။

“ဘာကြီးလဲ”

လုံးတုံးတုံးအထိအတွေ့ကြောင့် လက်ကိုပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး နမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆိုးဝါးနံ့ဟောင်လှတဲ့အနံ့ဆိုးကြီးက နှာခေါင်းထဲ စူးခနဲစိမ့်ဝင်သွားရပါသည်။

“အား... နံ့လိုက်တာ”

ဟုဆိုကာ မျက်လုံးကိုဖွင့်ပြီး ထလိုက်စဉ်မှာတော့ သူမမျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပါတော့သည်။

“ဘာ... ဘာ... ဘာတွေလဲ”

မှန်ပါသည်။

သူမအိပ်လိုက်ရာ ကုတင်ပေါ်မှ အကောင်မဲ့သေးသေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေးများက တန်းစီပြီး ထွက်လာခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာ... ဘာတွေလဲ၊ ဘာကောင်တွေလဲ”

သူမ ထိတ်တိတ်လန့်လန့်နှင့်ပင် ခြေလှမ်းများကိုနောက်ဆုတ်သွားရင်း နံရံနားသို့ ကျောကပ်မိသွားတော့မှ အမေရိကန်အက်ရှင်ကားကို မြင်ယောင်မိလာပါသည်။

ထိုကားထဲတွင် ဒီလိုအကောင်သေးသေးလေးတွေက ပဲ ခုန်ခုန်ပျံပြီး ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ပြည့်သွားအောင် ဝိုင်းအုံထားကြတာမဟုတ်လား။

သူမရဲ့လက်မောင်းဆီမှ ကြက်သီးမွေးညှင်းလေးများပင် ထောင်ထသွားရကာ...

“အား... ကယ်... ကယ်ကြပါဦး... အား...”

ဟုသာ အာခေါင်ကြီးခြစ်လို့ အော်လိုက်စဉ် တစ်ခဏလေးမှာပင် မလုံခြုံသောတံခါးရွက်မှာ ဂုန်းခနဲပွင့်သွားကာ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆိုသောအသံဝါကြီးက ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“အကောင်... အကောင်တွေ၊ ကယ်... ကယ်ပါဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု နားနှင့်မျက်စိကိုပိတ်ကာ အမှန်တကယ်ထိတ်လန့်နေပုံနှင့် ထိုမိန်းကလေးကြောင့် သူက သူမလက်ညှိုးထိုးပြရာ ကုတင်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူမကိုစိတ်တိုရမလား၊ ဒေါသထွက်ရမလား၊ ရယ်ရမလားပင် မသိနိုင်အောင် ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားရပါသည်။

သူမ ဘာကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောသလဲဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း သူက မသိချင်ယောင်ပြုကာ...

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ”

“ဪ၊ မင်း ဒီလောက်အသည်းတုန်အောင် ကြောက်နေတာက ဒီကုတင်ကြားက ဒီကြမ်းပိုးတွေလား”

“ကြမ်းပိုး?”

“ဒီလက်သည်းခွံလောက်တောင် မရှိတဲ့ ဒီကောင်လေးတွေက မင်းကိုသေအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“မင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ သွေးငါးလီတာက ဒီကြမ်းပိုး

အကောင်တစ်ထောင်စုပ်လည်း တစ်လီတာတောင် မလျော့ဘူး။ အလကား... အာရုံထွေတယ်”

ဟု သူမကို မြည်တွန်တောက်တီးကာ ထွက်သွားသော ထိုလူကြောင့် သူမမှာ နှုတ်ခမ်းကိုသာ တင်းတင်းကိုက်ထားပြီး လျှင်

“အလကားလူ၊ ပုံစံကသာ ငါ့ဝတ္ထုထဲက ရှုပါနဲ့။ စိတ်ဓာတ်ကတော့ တခြားစီပဲ။ အလကားနေရင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝင်မြင့်ချင်တဲ့လူ၊ တောက်!”

ဟုဆိုကာ ထိုကြမ်းပိုးကောင်များကို မျက်စောင်းထိုးပစ်မိပါသည်။

“မင်းတို့ကြောင့် ငါအပြောခံရတာ။ ဟွန်း... စောစောကတည်းက ပြောပါလား၊ ငါတို့ကြမ်းပိုးပါ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲက အကောင်မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ ဟွန်း...”

ဟုသာ ဘာမှမသိတဲ့တိရစ္ဆာန်အပေါ် အပြစ်ပုံချရင်းက ဒီတစ်ရက်တော့ ဖြစ်သလိုပဲအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

နိမိတ် နိမိတ်

အခန်း (၆)

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အိပ်ပျော်သွားရသည်မို့
ခေါင်းတစ်ခြမ်းမှာ နာကျင်လာ၍ နံနက်ဝေလီဝေလင်းချိန်မှာပင်
အိပ်ရာမှ စောစောကြီးနိုးလာခဲ့ပါသည်။

“ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့အဖြစ်ပါလားနော်၊ ကုတင်ကြီးရှိနေပါ
လျက်နဲ့ ကုတင်အောက်မှာ အဝတ်အိတ်ကို ခေါင်းမှီပြီး အိပ်ရ
ရှာတာ”

• ဟု မိမိကိုယ်ကို စိတ်မကောင်းကြီးစွာဆိုရင်း ဖျတ်ခနဲ
ပင် ထိုလူရဲ့မျက်နှာကို ပြေးမြင်ကာ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ခန္ဓာကိုယ်လည်း သွေးငါးလီတာရှိမှန်းကို ဒီတောသားက ဘယ်လိုသိတာလဲ။ ငါတောင် မသိဘူး”

ဟု ခပ်နွမ်းနွမ်းအင်္ကျီများကို ကပိုကရိုဝတ်ထားသော ခွင်ဆိုသည့်လူကို ရှည်ညွှန်းပြီးပြောကာ နေရာမှထရပ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“မျက်နှာကလည်း ဘယ်နေရာ သွားသစ်ရမလဲ မသိဘူး။ အဲ၊ မျက်နှာသစ်တာက အရေးမကြီးဘူး။ ခင်မလီကိုသွားဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်။ အဲ... ဒါနဲ့ ခင်မလီဆိုတဲ့ရွာကရော တကယ်ရှိလို့လား။ ဒေါ်လေး ငါ့ကိုညာပြောတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးသားတယ်ထင်တဲ့လူကိုရှာပြီး မေးသင့်မေးရမှာပဲ”

ဟု ပါးစပ်မှပွစိပွစိလေးပြောရင်း ဆင်းလာတော့...

“ဪ၊ မနီဘယ်ဆု နီးပြီနော်”

ဟု မှတ်ပုံတင်ထဲမှနာမည်အတိုင်းပင် ကောင်တာမှ ကိုအိတ်ဝိုက်က နှုတ်ဆက်လျှင် သူမက ဝတ်ကျောတန်းကျလေး ပြုံးကာ...

“ကျွန်မ ရေချိုးခန်း ဘယ်မှာလဲ သိချင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ ထိုလူက ဘယ်ဘက်သို့လက်ညှိုးညွှန်ပြသဖြင့် သူမက ထိုလူညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ဝင်လာခဲ့ရာ အဆင်မပြေစွာပင် ရေချိုးခန်းကို ခွက်ခပ်စုတ်စုတ်ဖြင့်သာ သုံးခဲ့ရပါ၏။

ရေချိုးသန့်စင်ပြီးတော့ အဝတ်အစားများကို လှပစွာ ဝတ်ဆင်ပြီး လက်စွဲတော် ချိုင်းလွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ မိမိ၏ လမ်းခရီးကိုစုံစမ်းရန်အတွက် အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သည်အချိန်မှာတော့ ကောင်တာကပုဂ္ဂိုလ်က သူမကို အကြွေးတောင်းသလိုကြည့်နေ၍ သူမက ခပ်တည်တည်ပင်...

“ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ညကို ထောင့်ငါးရာပါ”

“ထောင့်ငါးရာ?”

“ဗျာ... ဘာလို့လဲ၊ များသွားလို့လား”

ဟု ကောင်တာမှလူက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဆိုနေပေမယ့် သူမ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ပါဘဲ အိတ်ထဲမှ ငါးထောင်တန် တစ်ရွက်ကိုနှိုက်၍ ကောင်တာပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ငါးရာပဲ အမ်း၊ သုံးရက်စာ ပေးထားမယ်”

ဟု အလွန်တရာစေ့ပေါသော ဒီတည်းခိုခန်းတွင် ကြိုတင်ငွေနှင့် နေပစ်လိုက်ပါ၏။ ဒါကို ကောင်တာမှထိုလူကလည်း သဘောကျစွာပင် ချိုအီအီ ကပ်ဖားဖား ပြုံးလာသောကြောင့် ထိုလူထံတွင် စုံစမ်းမည့်သူမရဲ့အစီအစဉ်မှာ ပျက်စီးသွားပြန်ပါသည်။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ စားသောက်ရင်း မေးမြန်းရမည် ဟု တေးမှတ်ကာ တည်းခိုခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ဖွတ်ချက် ဖွတ်ချက်ဆိုင်ကယ်သံများနှင့် အငွေတလူလူထနေသော ထော်လာဂျီသံများကို ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရပါသည်။

သူမရဲ့စိတ်ထဲက တစ်ဒဂံတော့ ပျော်မြူးသွားရပါ၏။ ဒါ သူမအတွက်တော့ အမြင်ဆန်းတဲ့မြင်ကွင်းသစ်ပဲမဟုတ်ပါလား။ သူမက လမ်းတကာပတ်ပြီး လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိထားမိလာရ၏။

ဘာကြောင့် လူတွေက သူမကိုကြည့်နေကြတာလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ... ဆိုတာ သူမ တွေးမရသည့်အဆုံးတွင် ဝစိုင့်ဖိုင့်

မိန်းမတစ်ယောက် ရောင်းနေသော လမ်းဘေးဆိုင်လေးမှာသာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီလိုရွာမှာက ဆိုင်ကောင်းကောင်း မှမရှိတာ။ ရှိတဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာကလည်း သူမအကဲခတ် ရသလောက်တော့ မိန်းကလေးတွေ ထိုင်ပုံမရ၍ မိန်းကလေး အချို့ စားသောက်နေသောထိုဆိုင်ကို ရွေးချယ်လိုက်ရတာပါ။

ဆိုင်မှာ ကျဉ်းပေမယ့်လည်း အတော်အသင့်သပ်ယပ် မှုရှိပြီး ဆိုင်ရှင်မှာ သဘောကောင်းပုံရပါသည်။

“ဘာစားမလဲ ညီမလေး”

ဟု အသံဝဲဝဲလေးနှင့်မေးလာ၍ သူမက အပြုံးလေးဖြင့် ပင်...

“ဘာရသလဲမသိဘူး”

“ငါးကလေးပေါင်း၊ တောဝက်သားချဉ်ပေါင်း၊ ငှက်ကလေးကြော်၊ ခရမ်းသီးမီးဖုတ်သုပ်နဲ့ မုန့်တီသုပ်”

သူမ မကြားဖူးတာတွေ များသည့်အထဲတွင်မှ မုန့်တီသုပ်ဆိုတာကို မှာယူလိုက်ပါသည်။ မကြာခင်မှာ မုန့်တီသုပ်ဆို

သည့်အရာမှာ သူမရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာ၍ သူမမှာ တအံ့
တသြပင် ထိုမှန်တီသုပ်ကို မျက်လုံးကြီးပြီး၍ ကြည့်လိုက်ရပါ
သည်။

ဖြူဖတ်ဖတ်မှန်တီပေါ်တွင် ကြော်ထားသောကြက်သွန်
ဖြူကို တစ်မှန်နှစ်မှန်လောင်းချထားရုံကလွဲ၍ ဘာအရောင်မပါ။
အနုစပ်မပါ။ ဒါဟာ မှန်တီသုပ်တဲ့လား။

ဟု သူမရင်ထဲ မဆန့်မပြကြီးတွေးနေမိစဉ်မှာပင် သူမ
ရှေ့သို့ ထပ်မံ၍ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ဟင်းရည်
ပန်းကန်က ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြန်ရပါသည်။

ဪ၊ ခုမှသဘောပေါက်တော့တယ်။ ဒီဟင်းရည်နဲ့မှ
ဒါနဲ့တွဲဖက်စားသုံးရမှာကိုးဟု ယူဆ၍ ထိုဟင်းရည်ကို ဖွန်းဖြင့်
ခပ်သောက်လိုက်စဉ်မှာ သဘာဝချိုစိမ့်စိမ့်လေးက အင်လေးနှင့်
နှော၍ လျှာဖျားထဲ စိမ့်ဝင်သွားရပါသည်။

“ဟ၊ ဆိုးတော့မဆိုးဘူးဘဲ”

ဟု ရင်ထဲမှာတွေးကာ ဆက်စားနေလိုက်ပြန်ပါသည်။
စားရင်းနဲ့ မထူးတော့ပါဘူးဟုတွေးကာ အရောင်မပါသောထို ဖြူ

ဖတ်ဖြူရော်မှန်တီသုပ်ကို စိတ်မပါလှစွာ ဖွန်းဖြင့်ကော်ကာ စား
လိုက်ပေမယ့် ချို ချဉ် င် စပ် အရသာလေးက လျှာပေါ်မှာ ဝဲ
သွား၍ သူမက မျက်လုံးလေးပြီးပြီးမှပင် ထိုမှန်တီခွက်လေးကို
ငုံကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ဘာတွေထည့်ထားလို့ ဒီလောက်ကောင်းနေတာလဲ၊
မဟုတ်မှလွဲရော၊ သူမ ခုချိန်မှာ ငတ်နေလို့များလား။ ဘာအစား
အစာပဲဖြစ်ဖြစ် ငတ်နေလျှင် ချိုသည်မဟုတ်ပါလား။

“အဖေကြီး နောက်တစ်ပွဲပေးပါ”

“ပွဲကြီး ပြင်လိုက်မယ်နော်”

“အင်း၊ ဒီအထဲမှာ ဘာတွေထည့်ထားတာလဲ၊ စားလို့
ကောင်းတယ်”

“ညီမက မြေပြန့်သူထင်တယ်”

“အင်း၊ ရန်ကုန်က”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် အသားအရေက ဖြူဝင်းပြီး တောက်
တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့ သိပ်ကိုလှနေတာကိုး”

ဟုဆိုတော့ မြောက်ကြွကြွဖြစ်သွားရသည်မှာ အမှန်ပါပဲ။

“အား... အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

“လှတာပေါ့၊ အရမ်းကို လှတာပေါ့”

ဟုဆိုသော ညိုတိုတိုအသားအရေနှင့် ထိုတိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံနှင့်အဒေါ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး စားသုံးသူများကိုပါ တစ်ဆက် တည်း အကဲခတ်လိုက်ရာ အားလုံးသောသူတို့မှာ နီစပ်စပ်၊ ညို တိုတိုအသားရောင်သို့ ကူးပြောင်းနေသည်ကို သူမ ကွဲပြားစွာသိ လာရပါ၏။

ဘာကြောင့်လဲ... ဪ၊ ဒါကြောင့် နဂိုအသားဖြူ သောသူမကို လမ်းသွားလမ်းလာများက မျောက်ပွဲကြည့်သလို ပြူးပြဲကြည့်နေကြတာပါလားဆိုတာကို သဘောပေါက်လာရပါ၏။

“ဒါနဲ့ ညီမက ဧည့်သည်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တည်းခိုခန်းက ထွက်လာတော့ ခရီးသွားထင်တယ်”

ဟု ထိုအဒေါ်ကြီးက ဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းရမလို ဝမ်းသာရမလိုဖြစ်သွားရပါသည်။ သူမကို ဒီလို စကားလမ်းကြောင်း ပွင့်ပေးလာပြန်တော့လည်း သူမရဲ့လမ်းခရီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

အကြောင်းပြောရမလား။ ဒီလိုချောင်ကျကျဒေသတစ်ခုမှာ အဲဒီ လိုမေးလိုက်ရင် သူမအဖို့ အန္တရာယ်ရှိနေနိုင်မည်လားဆိုတာ ဝေခွဲ မရနိုင်အောင်ပါပဲ။

ထိုသို့ဝေခွဲမရခြင်းနှင့်အတူ မုန့်တီသုပ်ကို စားကောင်း ကောင်းနှင့်စားလိုက်ရာ ပွဲကြီးတစ်ပွဲ၊ ပွဲသေးတစ်ပွဲ ကုန်သွားခဲ့ ပါပြီ။

“ဘယ်လောက်လဲ အဒေါ်ကြီး”

“ရှစ်ရာပါ”

“ရှစ်ရာ?”

ဟု ပါးစပ်မှလည်း တအံ့တသြဖြစ်သွားရပါသည်။ ရင် ထဲမှာတော့ အဲဒီလောက်ကြီးစားပစ်တာတောင် ရှစ်ရာပဲ၊ ဈေးပါ လှချည်လားဟု တွေးနေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဈေးများလို့လား ညီမ”

“အွန့်ဟွန်း... မဟုတ်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ထောင်တန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပေးရင်း...

“အရမ်းစားလို့ကောင်းတယ်နော်၊ ဆီမပါ၊ ပဲမှုန့်မပါ၊

ရွှေပဒေသာစာပေ

အကြော်မပါဘဲနဲ့”

“အဲ့လိုအသုပ်မျိုးက ဗမာစာလေ၊ ဒါက တိုင်းရင်းသား အစာ။ တိုင်းရင်းသားတွေက ဆီတို့အရောင်ရဲရဲတို့ မကြိုက်ဘူး။ ဒီလိုဖြူဖြူတွေပဲ စားကြတာ၊ ဒီမြို့မှာက ဗမာလူမျိုးလက်ချိုးရေ လို့ရတယ်လေ။ သူစိမ်းဝင်ရင် သိပ်သိသာတာ။ ဒါကြောင့် ညီမ ကို ဧည့်မှန်း တန်းသိတာပဲ။ အချို့ဗမာလူမျိုးတွေဆို ဒီလိုအစာ မျိုး လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဒါက ကြက်သွန်ဖြူကြော်နဲ့ ငါးပိချက်ကျ ကျဲနဲ့ ဆား၊ အချိုမှုန့်နဲ့ မန်းကျည်းမုည့်ရေဖျော်ကို အချိုးကျထည့် ပြီး သုပ်ထားတာ။ ငရုတ်သီးကျတော့ တောင်ပေါ်ငရုတ်စိမ်းကို ပဲ အစိမ်းထောင်းပြီး ငါးပိချက်ကျဲကျဲမှာပဲ နှောထားတာ”

“ဪ၊ အဲဒီလိုချက်လို့ရတယ်နော်၊ အိမ်ရောက်ရင် အဲဒါမျိုးလုပ်စားဦးမှပဲ”

“ညီမက ရန်ကုန်သူဆိုပေမယ့် ဖော်ရွေတယ်နော်၊ တချို့ ဧည့်တွေဆို စကားများတာ သိပ်မကြိုက်ဘူး။ အဒေါ်နာမည်က မယ်စံကွန်ပါ၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်ပြောနော်၊ တိုင်းရင်းသား တွေက ကူညီတတ်ပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆုနာမည်က နီဘယ်ဆု၊ ပါ”

“နီဘယ်ဆု၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“အလုပ်အကိုင်ကရော”

“အဟဲ့၊ စာလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးရေးတယ်”

ဟုသာ မကောင်းတတ်၍ ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲ မှာတော့ သန်းခေါင်စာရင်း ကောက်နေတာလားဟု ကျိန်ဆဲမိ လိုက်ပါ၏။

“ဒါ... ဒါဆို စာရေးဆရာမ နီဘယ်ဆုပေါ့”

ဟု သူမကိုမျက်စိမိတ်စတမ်း ပြူးကြည့်ကာ ဝမ်းသာ အားရကြီးပြောနေသော ထိုအဒေါ်ကြီးရဲ့ပုံကို ထိတ်ထိတ်လန့် လန့်နှုပ် နောက်ကလေးဆုတ်ကာ မအိမ်သာလေး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပါ၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ဒါ နတ်ဒေဝီတို့ ဆောင်မ တာပဲ။ ကြည့်စမ်းပါ၊ ငါသိပ်ကြိုက်တဲ့စာရေးဆရာမကို အပြင် မှာ အရှင်လတ်လတ်ကြီးတွေ နေရပြီ။ ဆရာမလေး၊ ဆရာမလေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရဲ့ဟိုဝတ္ထုကို အဒေါ်ကြီးဖြင့် သိပ်ကြိုက်တာကွယ်။ ‘ဖြူးဖြောင်း
သောလရောင်ဟူသည်’လေ၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းကွယ်၊ သိပ်ကောင်း
တာ၊ အဒေါ်အသည်းတွေတောင် နာရတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာလို့
ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကို သေခိုင်းရတာလဲကွယ်။ ရင်တွေ နာလိုက်
တာ၊ ဖတ်နေရင်းနဲ့ မျက်ရည်တောင် ကျတယ်။ ပြီးတော့ ဟို
ဝတ္ထုလေးလေ၊ ‘ခမ်းခြောက်သွားသောမျက်ရည်များ’၊ အဲဒီမှာ
ကွယ်... လူတွေရဲ့သဘာဝနဲ့ကွဲပြားတဲ့စရိုက်ကို ခွဲပြထားလိုက်
တာများ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကို မြင်ယောင်နေရတယ်။ ဆရာ
မလေး သိပ်တော်တာပဲ။ အားလုံးထဲမှာ အဒေါ်ကြီးအကြိုက်ဆုံး
ကတော့လေ၊ ‘တည်ရှိခြင်း’ ဆိုတာပဲ။ အဲဒီမှာ မင်းသားနဲ့ မင်း
သမီးက ချစ်စရာလေးတွေ၊ ပျော်စရာလည်းကောင်းတယ်။ ဝမ်း
လည်း ဝမ်းနည်းရတယ်။ ကောင်လေးက စိတ်အားမရချင်စရာ
လေးနော်”

ဟု သူမရဲ့ပရိသတ်ပီပီ အားပါးတရပင် သူမရဲ့ဝတ္ထု
တွေကို အလွတ်ရစွာ ပြောနေ၍ သူမမှာ မျက်ရည်လည်သည်
အထိ ကြည်နူးရပါသေးသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လှပလိုက်တာ၊ ခုလိုတွေဆုံရတာ
အဒေါ်ဖြင့် ကံထူးတာပဲ။ အဒေါ်စဉ်းစားတယ်၊ အချိန်တိုင်းလို
လိုပဲ။ အဒေါ်တို့သိပ်ကြိုက်တဲ့ အဲ့လိုစာရေးဆရာမတွေက ဘယ်
လိုပုံလဲ၊ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြသလဲ၊ ဒီအချိန်တွေဆို ဘာလုပ်နေ
မလဲ၊ အဲ့ဒီလို အမြဲလိုလိုတွေ့မိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဒေါ်ကြီး။ ရင်ထဲက တကယ်
လိုက်လိုက်လှဲလှဲကျေးဇူးတင်တာပါ။ အကယ်၍ အခွင့်အခါ ကြုံ
ကြိုက်ခဲ့ရင် ဆုကိုကျေးဇူးပြုတဲ့ အဒေါ်တို့လိုပရိသတ်တွေကို စု
ဖိတ်ပြီး တကူးတကကို ညစာဖိတ်ကျွေးပြီး စာအုပ်တွေအကြောင်း
စုပြီး စကားပြောချင်ပါသေးတယ်”

“ဒါနဲ့ ဆရာမလေးက အခု ကုန်ကြမ်းလာရှာတာလား။
ဒါဆိုရင်တော့ ဝေးဝေးရှာမနေနဲ့၊ အဒေါ်မှာ သိပ်ကိုကောင်းတဲ့
ဇာတ်လမ်းမျိုးရှိတယ်။ ဆရာမလေးဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် တည်းခိုခန်း
မှာ မတည်းဘဲ အဒေါ်ကြီးအိမ်မှာ တည်းလို့ရပါတယ်။ ဆင်းရဲ
ပေမယ့် ဆရာမလေးကို အဆင်ပြေအောင်တော့ လုပ်ပေးနိုင်ပါ
တယ်”

ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီးပြောလာချိန်မှာတော့ ထိုစကားလုံးများကို အမှန်တကယ်ပင် ရင်ထဲက ခံစားသွားရပါသည်။

“ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာက အပေါ်ယံတွေပါ။ အဓိကကျတာက ရင်ထဲက ဖြူမဖြူပါပဲ”

“ကြည့်စမ်း! မှတ်ထားရမယ်၊ ပညာတတ်ပီပီ စကားလုံးတွေကအစ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတယ်”

“အဒေါ်ကြီးရဲ့ဖြူစင်လှိုက်လှဲမှုကို ဆုရင်ထဲက ခံစားရပါတယ်။ ဆုလေ၊ အဒေါ်ကြီးကိုဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး။ အကယ်၍များ ရန်ကုန်ကို အလည်တစ်ခေါက်ရောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆုဆီလာလည်ပါ။ ဆု တကယ်လာစေချင်လို့ပါ”

“လည်ရမှာပေါ့၊ လည်ကိုလည်ရမယ်။ ကြားရဦးမယ်၊ ငါနဲ့စာရေးဆရာမနီဘယ်ဆုနဲ့ ခင်ပါတယ်လို့။ အဟဲ့၊ အဲ့လိုကြားလို့ရတယ်မဟုတ်လား ဆရာမလေး”

“ရပါတယ်ရှင် ရပါတယ်၊ ဆုကလည်း အဒေါ်ကြီးကို သိပ်ကိုခင်နေပါတယ်”

“အဲ့... အဲ့ဒီလိုဆိုတော့ ဆရာမလေးက ဒီမှာမတည်း

တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆုမှာ သွားစရာခရီးရှည်ကြီးရှိနေလို့ ဆက်သွားရပါဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ဆရာမလေးရဲ့”

“အဒေါ်ကြီးသိမလားတော့ မသိဘူး၊ ဆုလည်း တစ်ခါမှသွားဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ရွာနာမည်က ခင်မလီတဲ့”

“ခင်မလီ”

“သိလို့လား”

“သိတယ်၊ အဝေးကြီးပဲ။ တော်တော်ခေါင်တဲ့ရွာပါ”

“အဲ့... အဲ့ဒီရွာကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ”

“မနက်ခင်းဘက်ဆိုရင် ကားကြုံတွေ့တော့ ရှိနေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်မှ နှစ်ရက်ပဲ ရှိတတ်တာ”

“ဟင်၊ ကားအပြတ်ငှားပြီး သွားလို့မရဘူးလား”

“ဆရာမလေးရယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ ရွာမှာက ထော်လာဂျီနဲ့သာ ငှားသွားလို့တော့ တစ်လလောက်ကြာသွားမယ်။ ထော်လာဂျီနဲ့သွားမယ့်အစား ကုန်းကြောင်းလျှောက်တာက ကောင်း

ဦးမယ်

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လမ်းမှာ တစ်နာရီခြား တစ်ခါမျှက်နေမှာမို့လေ။ အဟဲ အဲဒါပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတွေတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမလေးတို့လို နုနုဖတ်ဖတ်နဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်တာလဲ”

“လမ်းက ကြမ်းတယ်၊ ရွံ့အိုင်တွေလည်း ပေါတယ်။ ပြီးတော့ ယုံရတာမဟုတ်ဘူး၊ ကယ်ရီသမားနဲ့ ဆရာမလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တောထဲမှာကြီးရယ်”

“ဒါဆို ဆု ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“နားနားနေနေနဲ့ ကားကြုံစောင့်နေရုံပေါ့ ဆရာမလေးရယ်။ ကံကောင်းရင်လည်း မနက်ဖြန် ကားကြုံရှိမှာပေါ့။ အဲဒါကြည့်စမ်း! မေ့နေလိုက်တာ”

“ဘာ... ဘာလဲဟင်”

“အကောင်းဆုံးလမ်းကြိုတာပေါ့၊ သူက ရိုးသားတယ်၊ စကားပြောရင် အဆင်တပြေမရှိတာကလွဲလို့ ဖြူစင်ပါတယ်။ သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့ဆို ဆရာမလေး အဆင်ပြေပြီ၊ ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘယ်မှာလဲ”

“မနေ့ကမနက်... ပစ္စည်းတွေပို့တော့ ဒီနေ့ပြန်မှာပဲ။ ကွက်တိပေါ့”

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲဟင်”

“အသားငါးတွေ လာပို့တာလေ”

“အသားငါး”

“အင်း၊ ပုံးကြီးတွေနဲ့ ငါးအရှင်ကောင်တွေကို သယ်လာပို့တာ။ ကြက်အရှင်တွေနဲ့ ခြင်းကြီးနဲ့ထည့်လာတယ်။ ရံဖန်ရံခါမှာ အသားခြောက်တွေ တောသားအစုံတွေတောင် ပါလာတတ်လို့ သူ့အလားကို ဒီရွာတွေက မျှော်ကြရတယ်။ သူက သုံးဘီးဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုတော့ ဆရာမလေး ကောင်းကောင်းစီးရတာပေါ့။ သူနဲ့လည်း ကပ်ကပ်လေးမနေရတော့ဘူးလေ”

“သူက ဘယ်မှာလဲ၊ စိတ်ချရတယ်ဆိုရင် ဆု ခုပဲလိုက်သွားမယ်လေ”

ဟု ရိုးသားသောအဒေါ်ကြီးရဲ့စကားကို ယုံကြည်စွာပင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောလိုက်လျှင် အဒေါ်ကြီးမှာ ဝိုင်းကျသွားကာ...

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူက တင်ခေါ်သွားပါ့မလား မသိဘူး။ သူက ဘုတောတောရယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမက မသိမသာပြီးလိုက်မိ ပါသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဘုတောစေဦးတော့ ငွေရှားတဲ့ဒီလို အရပ်ဒေသမှာ ငွေပုံကြီးပြလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူး မျိုးနဲ့မို့ပါ။

“ဆု၊ ငွေပေးပါ့မယ်”

“ရမလား၊ အင်း... ပြောကြည့်တာတော့ ကောင်းပါ တယ်၊ ခဏနေနဲ့၊ ဒေါ်ကြီးဆိုင် လူရှင်းသွားရင် လိုက်ကူမယ်”

ဟုဆိုတော့ စားသောက်နေသောလူအုပ်ကြီးကို ကြည့် ပြီး သူမက စိတ်မရှည်စွာပင်...

“နာမည်နဲ့ နေရပ်လိပ်စာလေးကိုသာ ပြောပြပါ။ ဆု ဖာသာ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒေါ်ကြီး လိုက်ကူမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ အဒေါ်ကြီးလည်း မအားဘူးလေ။ ဆုကို

ဒီလောက်ကူညီတာပဲ ဆုက ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“အဲ့လိုပြောတော့ ဒေါ်ကြီးရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲကွယ်။ ဒါဆိုလည်း ဆရာမလေး အချိန်ကုန်သက်သာအောင် ဒေါ်ကြီး ပြောလိုက်မယ်၊ သူ့နာမည်က ခွင့်တဲ့။ ဆရာမလေး တည်းတဲ့ ဧည့်ရိပ်သာမှာပဲ တည်းတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမကို အပြစ်တင်ချင်သလိုကြည့်တဲ့ ရုပ် ရည်ခပ်သန့်သန့်နှင့်လူတစ်ယောက်က သူမအာရုံထဲ ဘွားခနဲပေါ် လာရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒါဆိုရပြီဆိုသောအပြုံးမျိုးနှင့်...

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါဆို ဆု သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဟုသာဆိုပြီး ထွက်ခဲ့ပေမယ့် အဒေါ်ကြီးရဲ့မျက်နှာပုံစံ က တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေသေးပုံ ရပါသည်။ သို့သော် သူမက သိပ်ပြီးစိတ်ရှည်တတ်သောအမျိုးအစားတွင် ပါမနေခဲ့၍ ဇိုးဇိုး ဇော်ဇော်ပင် ထလာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူမအထင်သာ မလွဲဘူးဆိုလျှင် ထိုဆိုင်တွင် သူမရဲ့ သတင်းများသာ သင်းပျံ့မွှေးထုံပြီး ကျန်နေရစ်မှာ မလွဲပင်။ သူမ က မြို့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင်

ကောင်တာမှပုဂ္ဂိုလ်က ပုံမပျက် ငိုက်မြဲပင် တွေ့ရပါ၏။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

သူမက အသံကိုမြှင့်၍ အော်လိုက်တာဆိုပေမယ့် ငိုက်မပျက်ပင် တည်ရှိနေသော ထိုလူရဲ့ ပုံဆိုးဆိုးစတိုင်လ်ကြောင့် သူမမှာ ဆတ်ခနဲပင် စိတ်မရှည်စွာ ဧည့်စာရင်းစာအုပ်ကိုယူပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ဒွင်ဆိုသောနာမည်ကို ဒီနေ့နေ့စွဲနှင့်တွေ့ရ၍ စာရင်းစာအုပ်ကို ပုံမပျက် နေရာတွင် ပြန်ထားကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်တည်တည်တက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူမအခန်းနှင့် ဘေးကပ်လျက်အခန်းတွင် သော့တန်းလန်းကြီးတွေ့ရ၍ ထိုဒွင်ဆိုသောလူမှာ မသွားသေးကြောင်းကို တွေးခေါ်၍ရသွားသဖြင့် သူမက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အခန်းရှေ့တွင်ရပ်ကာ စိတ်ကိုတင်း၍...

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ဟု နှစ်ချက်မျှသာခေါက်ပြီးနောက် သုံးချက်မြောက် ခေါက်မည့်အချိန်တွင် တံခါးမှာ ဝန်းခနဲပွင့်သွားကာ အိတ်ခပ်စုတ်စုတ်ကို စလွယ်သိုင်းကာ ပိုးထားသောသူက ဘွားခနဲပေါ်

လာခဲ့ရပါသည်။ သူ့ရဲ့ခပ်စားစားအကြည့်များကြောင့် သူမရင်ထဲ ထူပူသွားရတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟူသော အေးစက်စက်အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင်မူ အသည်းနှလုံးနုသော စာရေးဆရာမ သူမမှာ ဒူးများပင်ညွတ်ခွေ ယိုင်ကျချင်လာရပေမယ့် အားတင်းကာ...

“အခန်းမှားပြီး မခေါက်တာတော့ သေချာတယ်”

ဟုယောင်နုနုကြီးပင် မဆီမဆိုင် ကစဉ်ကလျားပြောမိသွားပြန်ပါသည်။

သေစမ်း!... နိဘယ်ဆု၊ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိစမ်းပါ။ ဒီလိုတောသားစုတ်ကို ဘာကြောက်စရာလဲ။

“မင်းကို ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးနေတာ”

“အဲ... ဟို... ဟို... ခင်... ခင်မလီ အဲ... အဲဒီကို လိုက်မလို့”

“မင်းကို ဘယ်သူက ခေါ်မယ်ပြောလို့လဲ”

ခပ်တည်တည်ပင် အပြုံးအရယ်မရှိ မေးလာခဲ့ပြန်တော့
သူမကလည်း ခပ်တည်တည်ပင်...

“အလကားမလိုက်ပါဘူး၊ ငှားတာပါ။ စီးလုံးပြတ်ငှား
မယ်။ ဘယ်လောက်လဲ”

ဟုပြောချိန်မှာတော့ သူမရရှိလိုက်တာက သူ့ရဲ့အကြည့်
စူးစူးတစ်ခုမှလွဲ၍ ဘာစကားလုံးမှမကြားလိုက်ရဘဲ သူမကိုကျော်
၍ လှေကားအတိုင်း ပြန်ဆင်းသွားခြင်းပါပဲ။

သို့သော် သူမကလည်း ခေသူမဟုတ်၍ သူ့နောက်ကို
လိုက်ပြီး ပြေးဆင်းကာ

“ဒီမှာ၊ ဆု ရှင့်ကားကိုငှားမယ်လို့ ပြောနေတယ်လေ”

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်ပေမယ့် သူက လုံးဝမရ
မစိုက်တော့ပါဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“အစ်မလေး မှားတယ်”

ဟု အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ကောင်တာမှပုဂ္ဂိုလ်က ဆိုလာ
သဖြင့် သူမက အလိုမကျစွာပင် ထိုလူကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရှိုးရှိုးလေး ကူညီပါဆိုရင်တောင် ဒွင်က အဲဒီလောက်

ဥပေက္ခာပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက လူတစ်မျိုးပျ။ ငွေရေးကြေးရေး
ပြောလို့မရဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါသည်။

ငွေမမက်တဲ့လူ လောကမှာရှိလို့လား။

ငွေမရချင်တဲ့လူရော ရှိလို့လားဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပင် တွေး
ပစ်မိ၏။

အခန်း (၇)

ဆူညံသောတံခါးခေါက်သံကြောင့် သူမမှာ အိပ်မှုနံရံများ
နှင့် တံခါးချပ်ကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်တော့ မယ်စံကွန်ဆိုတဲ့အဒေါ်
ကြီးကို သွားခနဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

အဒေါ်ကြီးက သူမကိုမြင်မြင်ချင်းမှာပဲ ပျာပျာသလဲပင်.

“ဆရာမလေး မြန်မြန်လုပ်ပါ။ ကားကြိုရှိနေတယ်”

“ဟင်! ကားကြို”

“အင်း၊ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီးပြေးပြီး လာခေါ်တာ။

ကားကြိုကို ခဏစောင့်ခိုင်းထားတယ်။ မြန်မြန်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမလည်း လိုရာခရီးကိုရောက်
ချင်သူပီပီ ပြူးတူးပျာတာနှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကိုကောက်လွယ်ပြီး
ညအိပ်အင်္ကျီကို ပျာပျာသလဲ တွေ့ကရာဝတ်စုံနှင့် လဲဝတ်ကာ
မျက်နှာပင် မသစ်နိုင်တော့ဘဲ အဒေါ်ကြီးနောက်မှ ပြေးလိုက်လာ
ခဲ့မိပါသည်။

သူမတို့ကသာ ပြူးတူးပျာတာဆိုပေမယ့် ကောင်တာမှ
ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ စောစောစီးစီးငိုက်မြဲသာတည်း။

“ဘယ်မှာလဲ ကားကြို”

ဟု သူမမေးလိုက်စဉ်မှာတော့ အဒေါ်ကြီးက ခပ်စုတ်
စုတ်ကားလေးတစ်စီးကို ညွှန်ပြကာ

“အဲဒီမှာလေ၊ ရှေ့ခန်းတော့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့
နောက်ခန်းလည်း ရှေ့ဆုံးရုံမှာပဲ ဒေါ်ကြီး နေရာဦးထားပေးပါ
‘ဘယ်’”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားရပါလေ
တော့သည်။ ဘယ်နှယ်တော်... ဒီကုန်းကုန်းလေး စီးရမယ့်
ဒီအမိုးနိမ့်ကားလေးနဲ့တော့ သူမမှာ အခက်တွေ့ပြီထင်ပါရဲ့။ သို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

သော် ဘယ်တတ်နိုင်လိမ့်မလဲ။ ကြုံသလိုပေါ့ဟု စိတ်ပျက်စွာ
တွေးပြီး ဒါဟာ အတွေ့အကြုံပဲဟုအားတင်းကာ ကြပ်ညှပ်နေ
သောစကတ်လေးနှင့်ပင် ကားပေါ်သို့ တက်ရတော့ စကတ်လေး
ပင် ပြုလုပ်ချင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

အဆင်မပြေလှသောသူမရဲ့ပုံကြောင့် သူမတို့အရွယ် ခပ်
ချောချောယောက်ျားတစ်ယောက်က သူမလက်ကိုဝိုင်းကူဆွဲကာ
တက်စေ၍...

“ကျေးဇူးပဲ”

ဟုတုန့်ပြန်ကာ ထိုလူ၏နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ
သည်။

“ဆရာမလေး လမ်းခရီးမှာတော့ ဘာမှမပူနဲ့၊ သိလား။
လမ်းခုလတ်က ရွာလေးတွေမှာ ဒေါ်ကြီးရဲ့အမျိုးတွေ ရှိတယ်။
ဆိုင်ကယ်ကြုံနဲ့ အမှာပါးထားလိုက်မယ်နော်။ လမ်းမှာအိပ်ရရင်
လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့”

သူမကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ အမှန်တကယ်
ပင် ရိုးသားဖော်ရွေတဲ့ ထိုအဒေါ်ကြီးကို သူမရင်ထဲက လှိုက်လှဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စွာ ကျေးဇူးတင်ပြီး ခင်မင်မိရတာပါ။ ထိုအခေါ်ကြီးကသာ သူမကို ခုလို ရင်းနှီးပျူငှာစွာ မကူညီခဲ့ပါလျှင် သူမ ဒီ နောင်ချိုမှာ ဘယ်အချိန်ထိ သောက်တင်နေဦးမည်မသိ။

“ညီမက မြေပြန့်သူထင်တယ်”

ဟု စောစောကပုဂ္ဂိုလ်က မေးလာသဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်ကုန်ကပါ”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် အပြင်အဆင်ရော အသားအရေပါ နူးညံ့နေတာကိုး။ ဒီလိုခရီးကြမ်းမျိုးမှာ အများကြီးအဆင်မပြေရှိမှာပေါ့”

“အင်း... အိပ်ရတာက အစပဲ”

“ကိုယ့်နာမည်က ဒေါ်ဏှာပါ။ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်ပြောနော်။ တောသားတွေက ကူညီတတ်ပါတယ်ဗျ”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ နှစ်ထောင်းအားရစွာပင် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ‘ကြည်စမ်း! ကူညီတတ်လိုက်တာ။ ဟိုဘုတောတော မိစ္ဆာကောင်နဲ့တော့ ကွာပါ’ ဟုပင် ရင်ထဲ၌ မကျေမနပ်ဆိုမိလိုက်သေး၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခရီးသွားရသည်မှာ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ထိုင်နေရသည်မှာ တင်ပါးတစ်ဖက်ပင် ညောင်းကိုက်လာခဲ့ပါသည်။

မရွေးချယ်ဘဲ ကောက်ကာငင်ကာ တက်လာရသည်မို့ ဒီဂျင်းစကတ်ကြပ်ကြပ်နဲ့တော့ သူမမှာ အခက်တွေ့နေရပါသည်။

“ညီမ ထိုင်ရတာ အဆင်မပြေဘူးလား”

ဟုဆိုကာ ထို ဒေါ်ဏှာဆိုသော နာမည်ခပ်ဆန်းဆန်းနှင့်လူက အခြားတစ်ဖက်သို့ ကိုယ်ကိုအနည်းငယ်တိုးပေးသဖြင့် သူမမှာ ထိုလူကို အားနာရပါသည်။

သို့သော် နေထိုင်ရတာ အဆင်မပြေတာအမှန်မို့ အားနာပါးနာနှင့်ပင် နေရာကျယ်ယူလိုက်ရပါ၏။ ဆိုးလိုက်တဲ့လမ်းခရီးကလည်း ချိုင့်ခွက်တွေချည်းမို့ သူမခါးတွေမှာလည်း ညောင်းညာ၍နေခဲ့ပါပြီ။

ကားစုတ်လေးမှာ ကြမ်းတမ်းသောလမ်းခရီးနှင့် တောတောင်တွေကိုဖြတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ရွာငယ်လေးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“အားလုံးပဲ ထမင်းစားနားမယ်ဟေ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုတော့ သူမအပါအဝင် ခရီးသည်အားလုံးမှာ ဆင်း
လာခဲ့ကြရပြန်ပါသည်။ မြေကြီးပေါ်ရောက်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အကဲခတ်တော့ နေမိုးပြီး ထရံကက၊ ဝါးခုံလေးများနှင့် ပြုလုပ်
ထားသောဆိုင်ကျဉ်းကျဉ်းကို တွေ့ရပါ၏။

“နားရအောင်လေ”

ဟုခေါ်တော့ သူမကလည်း ရတောင့်ရခဲ ခရီးဖော်လေး
ကို အဖော်ပြုကာ ထိုလူ့နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်လာ
ခဲ့ပါ၏။

“ဘာဟင်းနဲ့စားမလဲ”

“ဘာဟင်းတွေ ရသလဲ”

“ငါးကလေးပေါင်းနဲ့ တောဝက်သား၊ အဲ၊ ကြက်သား
ဟင်းတော့ ရမှာပေါ့”

“ရှင်အဆင်ပြေသလိုပဲ မှာပါ။ အဲ. . . ဆု၊ မျက်နှာသစ်
ပြီး ကျန်းမာရေး ခဏသွားချင်လို့”

ဟု မဝံ့မရဲလေး ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုလူက ရိုးရိုး
သားသားပင် အနောက်ဘက်လမ်းသို့ မေးဝေါပြ၍ သူမက ပြုံး

ဖြူလေးပင် ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်သာနား ရောက်ခါနီးလေ၊ သူမရဲကြွက်သားတွေ
ကို မထိန်းနိုင်လေ ဖြစ်ရတာမို့ အဆောတလျှင်ပင် အပြေးလာ
ပြီး အိမ်သာပေါ်တက်တော့. . .

“ဟင်! တံခါး. . . တံခါးရော”

ဟု အရေးထဲ တံခါးကိုရှာမိပါသော်လည်း မတွေ့ရပါ။

“ဘာနဲ့ပိတ်ရမလဲ၊ ဒီအတိုင်းကြီး တံခါးမပါဘဲ သွားရ
မှာလား။ ဟွန်း. . . နံလိုက်တာ၊ ယင်ကောင်တွေချည်းပဲ”

ဟုလည်းဆိုကာ အိမ်သာခွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့
သူမ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ဝါးလေးကို မိုးကာစွပ်ကာ ကန်တော့သဖွယ် ပြုလုပ်
ထား၍ပါ။

“ကြံကြံဖန်ဖန်”

ဟုလည်း ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိလုပ်ကာ တံခါးကိုလိုက်ရှာ
တော့ ဂုံနီအိတ်စုတ်တစ်စကို ထောင့်ကြားတစ်နေရာမှာ တွေ့လိုက်

ရ၍

“ဪ၊ သိပြီ၊ ဒါနဲ့ကာထားတာထင်တယ်”

ဟု ယူဆကာ ထိုအစကို ဆွဲယူပြီး ကာလိုက်တော့မှ အဆင်ပြေသွားရပါသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး ဒီအစလေးကိုလှန် လိုက်ရင် ငါတော့သွားပါပြီ”

ဟုတွေးမိချိန်မှာတော့ ကိစ္စကိုအပြီးသတ်ကာ ပြေးထွက် လာခဲ့ပြန်ပါ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတွေ့အကြုံလို့ သဘောထားရမှာပဲ”

ဟု ခက်ခဲမှုမှန်သမျှကို မေ့ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ပိန့် ရွဲ့နေသောခွက်စုတ်တစ်လုံးနှင့်သာ မျက်နှာကို အဆင်မပြေစွာ ဆေးကြောလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လာတော့ စားပွဲပေါ် စားစရာ များက ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ပါပြီ။

“အဆင်သင့်ပဲဗျ၊ ကိုယ်က ဒီကကို စောင့်နေတာ”

“ဆုနာမည်က နီဘယ်ဆုပါ”

“ဪ၊ နီဘယ်ဆုလား။ လူသာမဟုတ်ဘူး နာမည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်း လှတယ်ဗျ။ ကဲ၊ စားကြရအောင်... မကြာခင် ကားက ပြန်ထွက်မှာဗျ”

“ဒါတွေက ဘာဟင်းတွေလဲ”

“တိုင်းရင်းသားစာဗျ၊ စားကြည့်ပါ၊ စားဖူးသွားတာပေါ့”

ဟု ဖော်ရွေစွာ ဆိုသဖြင့် သူမက ဇွန်းဖြင့်နှိုက်စားတော့ ခံတွင်းတွေသွား၍ မြိန်ရည်ယှက်ရည်ပင် စားသောက်ပစ်လိုက် ပါသည်။

သူမစားသောက်နေသည်ကို အမှတ်တမဲ့ငေးမောသွား ပုံရသည့် သူမရဲ့မိတ်ဆွေသစ် ကိုလူချောကို သူမက မျက်စောင်း လေးဖြင့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်ကာ...

“ရှင် မစားဘူးလား”

“မင်းက သိပ်စွန့်စားတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်တည်း မရောက်ဖူးတဲ့အရပ်ဒေသကို ခရီးထွက်တာ ဒါ ပထမဆုံးတွေ့ဖူးတာပဲ”

“ဒီဒေသကို ဆု မရောက်ဖူးမှန်း ရှင်ဘယ်လိုသိလဲ”

“အပွေးမြင် အပင်သိပေါ့ဗျာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးပင်ဆိုတော့ သူမ ပျော်သွားမိပါသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီအဖော်မွန်တော့ အားကိုးစွာတွေ့နေရ
ပြီလေ။

ဒါကြောင့် ပြောကြတာပေါ့။ မိန်းမလှလေးတွေ ဒုက္ခ
ရောက်ရင် ကူညီမယ့်ကျားတွေက အလိုလိုပေါ်လာတတ်တယ်
လို့။ ဟွန်း . . . သိပ်မှန်ပါလားဟုပင် ရင်ထဲ၌ တွေးမိပါသေး၏။

“ကဲ၊ ခရီးသည်တွေအားလုံး ခရီးဆက်ကြရအောင်”

ဟု ကားသမားကဆိုတော့ သူမတို့က စားလက်စကို
အပြီးသတ်ကာ . . .

“ပိုက်ဆံရှင်းမယ်ဟေ့”

ဟု သူကဆိုလိုက်သည်တွင် သူမက ပျာပျာသလဲနှင့်
ပင် . . .

“ရပါတယ်၊ ဆု ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

“ဟာဗျာ . . . မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိတ်ဖြစ်ဆွဲဖြစ်ပေါ့၊ ဆုပဲ ဒကာခံပါ
ရစေ”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာဗျာ”

ဟုဆိုကာ ထိုနာမည်ခပ်ဆန်းဆန်းနှင့်လူက သူ၏ခေါက်
ချိုးအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကိုထုတ်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူမက ပျာပျာ
သလဲပင် လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်ကာ ဇစ်ကိုဆွဲလိုက်သည်တွင်
တံတောင်ဆစ်နှင့်ရေခွက် တိုက်မိသွား၍ မှောက်လှမှောက်ခင်
ဖန်ခွက်ကို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ ရေခွက်ကိုဖမ်း
မိသွားပေမယ့် တစ်ဖက်မှ အိတ်ကတော့ စားပွဲပေါ်မှ မြေပြင်သို့
မှောက်ကျသွားရပါသည်။

အမှတ်မထင်ဖြစ်သွားခဲ့တာမို့ သူမက သူ့ကိုအားတုံ
အားနာကြည့်ပြီး မှောက်ကျနေသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကမန်း
ကတမ်းပင် ငုံ့၍ဆွဲလိုက်ရာ အိတ်ထဲမှပစ္စည်းများမှာ သွန်ချသလို
ဖြစ်သွားရပြီး အောက်တွင် အပုံလိုက်ပြန်ကျနေရပါတော့သည်။

ကမောက်ကမဖြစ်နေသော သူမရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် သူ
မက မနေသာတော့ပါ။ မြေပြင်ပေါ် ငုတ်တုပ်ထိုင်ကာ သူမလက်
ထဲမှအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူမရဲ့ပစ္စည်းများကို လိုက်ကောက်
ထည့်ပေးစဉ်မှာတော့ သူ့မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား

ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

လှပသောအစိမ်းရောင်ဘူးလေးထဲမှ တစ်စွန်းတစ်စနှင့် ထွက်ကျနေသော ပြောင်ဝင်းဝင်းစိန်ပွင့်တစ်ပွင့်ကြောင့်ဖြစ်ပါတ်။ နားကပ်မှအစ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘာလက်ဝတ်လက်စားကိုမှ ကပ် မထားတဲ့သူမရဲ့အိတ်ထဲက ဒီလိုစိန်ပွင့်မျိုး ထွက်ကျလာတယ် ဆိုတော့ သူ မျက်လုံးမပြူးဘဲ မနေနိုင်တော့တာအမှန်ပါ။

အံ့သြသွားခြင်းနှင့်အတူ စပ်စုချင်စိတ်က ဒွန်တွဲ၍ဖြစ် ပေါ်လာ၍ လုပ်နေကျထုံးစံအတိုင်း အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားပုံမျိုးကို ဖမ်း၍ ထိုဘူးကို ဆတ်ခနဲကိုင်ပြီး လွှတ်ချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ သည်တွင် ပို၍မျက်လုံးပြူးသွားစေတာက ပြူးပြူးပြက်ပြက်နှင့် တောက်ပလာသောစိန်ပွင့်တွေကြောင့်ပါပဲ။

သူက သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူပီပီ ထိုစိန်ပွင့်များကို ဉာဏ်ရည်ထဲ မှတ်သားထားလိုက်ပြီး တုန်ယင်နေသောလက်အနံ တို့နှင့် ကောက်ထည့်ကာ သူမကိုလှမ်းပေးတော့ သူမက အား တုံ့အားနာဖြင့်သာ လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးပဲ၊ ရှင့်ကိုဒုက္ခပေးနေသလိုဖြစ်နေပြီ”

“ရ...ရပါတယ်”

ဟုသာ ပြောရပေမယ့် ထိုစိန်ပွင့်များက သူ့ရဲ့အာရုံထဲ မှ ပျောက်မသွားခဲ့ပါ။ သူက ရွှေတွေကျောက်တွေနဲ့ မစိမ်းလှတာ မို့ ဒါဟာ အတုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အတတ်သိနေခဲ့ပါသည်။

တန်ဖိုးကိုတော့ သူ တိတိကျကျမမှန်းဆတတ်ပေမယ့် သိပ်ကိုတန်ဖိုးများမှန်းကိုတော့ ရိပ်စားမိပါသည်။ ကောက်ထည့် လိုက်စဉ်က ကိုင်လိုက်ရသော ငါးထောင်တန်အထပ်ကြီးမှာလည်း အနည်းဆုံး ဆယ်သိန်းဝန်းကျင်ရှိကြောင်း သူက သိနေမိတော့ အဆင်မပြေမှုများနေသောသူ့အတွက် တပ်မက်စရာလက်ကိုင် အိတ်ကြီးဖြစ်သွားရပါလေတော့သည်။

သူဦးနှောက်ထဲမှာ အကြံအမျိုးမျိုး ညှစ်ထုတ်နေမိပါ သည်။ သူမလက်ထဲမှအိတ်ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်၍သာ သူမဘေး မှ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသော်လည်း သူ့စိတ်ကတော့ ဂဏှာမငြိမ် လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသည်။

သူများပိုင်ပစ္စည်းကို သူပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သွားအောင် ဘယ်

လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ပူထူတပ်မက်နေသောနှလုံးသွေးများကြောင့်
ဘယ်လိုမှစဉ်းစားမရနိုင်အောင်ပါပဲ။

“အစားများသွားလို့လား၊ ငြိမ်နေလို့”

ဟု သူမက အပြုံးရေးရေးလေးနဲ့ မေးလိုက်မိပါသည်။
တစ်ချိန်လုံးစကားပြောလာခဲ့ပြီးမှ ယခုတော့ သိသိသာသာကြီး
ငြိမ်ကျနေတဲ့ ထိုလူရည်သန့်ကြောင့် သူမမှာ မိမိကိုယ်ကို မလုံ
မလဲဖြစ်ရပါသည်။

အဲ့လိုပဲ ရံဖန်ရံခါမှာ ကမောက်ကမဖြစ်တတ်တဲ့သူမရဲ့
အကျင့်ကို သူမ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကို
စကားစပြောရန်အတွက် စကားစကား ရှာမရနိုင်အောင် ရှားပါးနေ
ခိုက် အမှတ်တမဲ့ပင် သူမမြင်ကွင်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးဝင်
လာခဲ့ရပါသည်။

“ဟင်! . . .”

မှန်ပါသည်။

သူမကို မတူသလိုမတန်သလို ပြုမူသွားသည့် ဒွင်ဆို
သော ကိုလူချောပါပဲ။ မိုးကာတဲကြီးကို အိမ်သဖွယ်ပြုလုပ်ထား

ရွှေပဒေသာစာပေ

သော သူ့ရဲ့သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ခပ်စုတ်စုတ်ကြီးမှာ မရှုမလှပင် လမ်း
ဘေးမှာ ပျက်နေ၍ သူမ ကျိတ်ပြုံးလေး ပြုံးမိသွားပါသည်။

“ဟွန်း. . . နေလိုက်လေ၊ သူ့ဆိုင်ကယ်စုတ်ကို ဘယ်
သူက စီးမှာမို့လဲ။ တင်ထားတာတွေကလည်း ရှုပ်ယှက်ကိုခတ်
လို့။ တကယ့်အပေအတောပုံစံနဲ့. . . ဟား. . . ဟား”

ဟုပင် သုံးဘီးဆိုင်ကယ်အောက်ထဲတွင် ပယ်ပယ်နယ်
နယ်လဲ့အိပ်ကာ ပြင်နေသောသူ့ပုံကို သူမစိတ်ထဲ လှောင်ရယ်
နေခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ သူမတို့ကားလေးက သူ့အနားမှဖြတ်
သွားပါလားဆိုတာ သတိပြုမိပုံမပေါ်ပါ။

“မင်း ဘယ်ရွာကိုသွားမှာလဲ”

“ဪ၊ အင်း. . . ခင်မလီကိုပါ”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီကိုသွားမှာပဲ”

“ဟယ်! ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါ လမ်းကြိုတာပဲ။ ခင်

မလီမှာ သီဂီရွှေတို့ ဦးဖုန်းမောင်တို့ဆိုတာ ရှိသလား”

ဟု သူမက မေးလိုက်သည်တွင် စောစောက ကြာရှည်
စွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသော သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းတွင် ကြယ်ရောင်တွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တောက်ပလာကာ...

“ဟာ... သိတာပေါ့၊ အဲဒါ ကိုယ်တို့နဲ့အိမ်နီးချင်းပဲ”

ဟု သူက အားရဝမ်းသာဆိုတော့ သူမမှာ ပျော်ရွှင်ရမည့်အစား ငြိမ်ကျသွားရပါတော့သည်။ သူမရင်ထဲမှာ ထိရှခံစားသွားရလို့ပါ။ ဒါဆို ဒေါ်လေးက သူမကိုညာပြောခဲ့တာမဟုတ်ဘူးပေါ့။

“ဒါဆို သူတို့က တကယ်ရှိကြတာပေါ့”

“ဟမ်”

“ဦးဖုန်းမောင်က တည်ကြည်ခန့်ငြားတဲ့လူလား”

“ဒါပေါ့”

“သူ့သမီး သိဂီရွှေကရော ချောသလားဟင်”

“အင်း၊ ချောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလောက်တော့ မချောပါဘူး”

“ဒေါ်လေးရဲ့သမီးဆိုတော့ ဆုထက်တော့ ချောမှာအမှန်ပါပဲ”

“ဟမ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရွာက တော်တော်ဝေးသလား”

“အင်း၊ ဝေးတယ်၊ တော်တော့ကိုဝေးသေးတာ”

“ဟောင်း! ဘောင်း!”

သူမတို့စကားပြောနေကြခိုက် ကျယ်လောင်သောအသံကြီးက ထွက်ပေါ်လာကာ ကားမှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထိုးရပ်သွား၍ သူမအပါအဝင် ခရီးသည်အားလုံးမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြရပါသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမစိုးရိမ်ကြပါနဲ့၊ ကားဘီးပေါက်သွားတာပါ”

ဟု ကားဆရာက အသံကျယ်ကြီးနှင့်ဆိုသဖြင့် အားလုံးမှာ စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူမိသွားကြပါသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ ကားပျက်တာပဲ၊ လူပျက်တာမှမဟုတ်တာ။ ဒီလောက်လမ်းကြမ်းကြီးကို လာခဲ့ရမှတော့ သူလည်း မောပြီပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ပိတ်ကနည်းသလားဗျာ။ ဒီခရီးရောက်အောင် သယ်လာခဲ့တာပဲ ကျွန်တော့်ကားက ကောင်းလှပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု မိမိရဲ့အပြစ်ကိုဖုံးကာ၊ ကာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်
စွာပြောနေသော ထိုကားဆရာကို သူမစိတ်ပျက်သွားမိပါသည်။

“ကဲ၊ ကဲ... သွားချင်ရင် အနီးလေးပါ။ ရှေ့မှာ အငူ
ဆိုတဲ့ရွာရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ခရီးဆုံးမယ့်လူတွေကလည်း အထုပ်
အပိုးတွေ သယ်လာခဲ့ကြပေါ့။ ခရီးဆက်မယ့်လူတွေကလည်း
အဲဒီမှာ နားနားနေနေပေါ့။ အခန့်မသင့်ရင် မနက်ဖြန်မှ ခရီးထွက်
ချင်လည်း ထွက်နိုင်မှာပဲပါ”

“ဟင်း”

“ကားဘီးက အဲဒီရွာမှာ ထားတာ၊ နှစ်မိုင်လောက်ရှိ
တဲ့ခရီးဟာ သွားတာပြန်တာနဲ့ လေးမိုင်လောက်ဖြစ်သွားမှာ။ အဲ
ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှ ခရီးဆက်ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ကားက ဒီတိုင်း
ထားခဲ့မှာမို့ နေချင်သူများ နေပြီး၊ လိုက်ချင်သူများ လိုက်ခဲ့လို့
ရပါတယ်။ အရေးကြီးပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်နဲ့တစ်ပါတည်း သယ်
ကြဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ အပျောက်အရှ တာဝန်လုံးဝမယူပါဘူး”

ဟုဆိုကာ လွယ်အိတ်စုတ်လေးကို စလွယ်သိုင်းကောက်
လွယ်ကာ ကားဆရာက ထွက်သွားတော့မှ သူမက သက်ပြင်း

ကိုရှိက်ကာ ကားပေါ်မှ သူများနည်းတူ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“စကားပြောကလည်း ဆိုးလိုက်တာ”

ဟု ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိပြောပြီး ကားပေါ်မှ သူမရဲ့အဝတ်
အိတ်ကို ဆွဲချလိုက်စဉ်မှာတော့...

“မင်းက သူ့နောက်လိုက်သွားမလို့လား”

ဟု သူမရဲ့မိတ်ဆွေ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကဆိုတော့ သူမမှာ ယောင်
နုနုဖြင့်ပင် သူမတို့နှင့်နည်းတူ ခရီးသွားများကို အကဲခတ်လိုက်
ပါသည်။ အချို့က အိတ်ကလေးတွေကိုဆွဲကာ ကားဆရာနောက်
လိုက်သွားကြပြီး အချို့ကတော့ လိုက်ရန်ဟန်ပြင်ဆင်အခြေအနေ
ဖြစ်တာမို့...

“အင်းလေ”

“နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ခရီးကို ဒီအိတ်ကြီးနဲ့ မင်းက
လျှောက်နိုင်မှာမို့လား”

ဟုဆိုတော့ သူမစိတ်ထဲ သူမကိုယ်သူမ မယုံမကြည်
ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီဒေါက်မိနပ်ချွန်ချွန်နဲ့ ဒီဂျာနယ်
စရစ်လမ်းမှာ နှစ်မိုင်ခန့်ခရီးကို သူမ သွားနိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့

ဒီကျွန်းစကတ်ကျပ်ကျပ်၊ ပြီးတော့ ဒီလိုဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးများနဲ့၊
ဟုတွေးမိချိန်မှာတော့ စိတ်ပျက်သွားရကာ...

“ဒါဆိုလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ဒီလိုတောထဲမှာ။
ညဆို ပြဿနာတက်ပြီ”

“မပူပါနဲ့၊ ဒီလမ်းခရီးကို ကိုယ်က ကျွမ်းကျင်ပါတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ကိုယ်က ဒေသခံဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

“ဪ၊ ဟုတ်သားပဲ”

“ဒီလမ်းတွေမှာ ဆိုင်ကယ်ကြုံတွေ့ မကြာခဏရှိတတ်
ပါတယ်။ ပိုက်ဆံတော့ ပေးရတာပေါ့။ သူတို့က ပိုက်ဆံမရှိလို့
ခြေလျင်လျှောက်သွားကြတာ”

“ပေး... အဲ၊ ဆု ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကိုယ်သိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အေးဆေးနေပါလို့ပြော
တာပေါ့။ ခဏလေး စောင့်လိုက်ပါ၊ မကြာခင်တော့ လာကြပါ
လိမ့်မယ်။ မလာလည်း ဘာအရေးလဲ၊ ညကားတစ်စီး ရှိသေး
တာပဲ။ ပိုက်ဆံပိုပေးပြီး စီးသွားရင် လိုရာခရီးကို စောပြီးတောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရောက်သေးတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ဝမ်းသာသွားရကာ သူ့စကားကို
ယုံကြည်သွားပြီး ဝေးကွာစပြုနေသောလူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ၊

“ဪ၊ တော်တော်ပင်ပန်းကြမှာပဲ။ ခရီးပမ်းတာက
တစ်မျိုး... လမ်းလျှောက်နေရတာက တစ်မျိုးနဲ့”

ဟု စိတ်မသက်သာဖွယ် ညည်းညူလိုက်ပြီးမှ ဆွဲထား
သောအိတ်ကိုချကာ ကားကိုမှီပြီး ရပ်လိုက်ပါသည်။ တဖြည်း
ဖြည်းဝေးကွာစပြုရာမှ ပျောက်ကွယ်စပြုလာပါသော ထိုလူအုပ်
ကိုငေးမောပြီး သူကမ်းပေးလာသောရေဘူးကို သောက်လိုက်ပါ
သည်။

“ရှင်က ဒီဒေသခံပေါ့”

“အင်း”

“ဒီဒေသက လူတယ်နော်၊ သဘာဝလေထုက သင်း
ပြီး လတ်ဆတ်နေတာပဲ။ ဆု ဒီလိုတောထဲမှာ ခုလိုနေရတာ ဒါ
ပထမဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ ကျေးငှက်တွန်သံသာသလေးတွေကို ခံစား

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၂၆ နိမိတ် မယ်ခိုင်

ပြီး ပြောလိုက်သည်တွင်...

“မင်းက သိပ်ရိုးတာပဲ”

“ရှင်”

ဟု သူပြောလိုက်သော ခပ်တိုးတိုးစကားသံက လေတိုးသံနှင့်ရော၍ ပျောက်ကွယ်နေတာမို့ သူမက စကားပြန်ထောက်လိုက်ပါသော်လည်း အသံတစ်ခုက သူမနားထဲ ဝင်လာ၍ သူ့ရဲ့စကားကို မေ့သွားပြန်ပြီး

“ဟော... ဒါဘာသံလဲ”

“မျောက်လွှဲကျော်တွေ အူနေတာလေ”

“ဪ... ဒီလိုအသံတွေလား၊ ကြောက်စရာကောင်းပေမယ့် နားထောင်ရင်းနဲ့တော့ နှစ်သက်လာတယ်။ ဆုတို့နဲ့ နီးတယ်နဲ့တူတယ်”

“အွန်ဟွန်း... အဝေးကြီးမှာပါ။ တောတောင်ရဲ့ပဲ့တင်ဟပ်သံမို့ နီးသလိုခံစားရတာပါ”

“ဆုတို့ကိုတော့ ရန်မမူလောက်ပါဘူးနော်”

“လူတွေသွားရင်တောင် ပြေးသွားကြမှတော့ လူတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှေးစက်ခွင့် နိမိတ် ၁၂၇

နား လာပါ့မလား”

“ဪ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါနဲ့ ကားကြိုက လာနိုင်ပါဦးမလား၊ ကြာနေပြီနော်”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“ခြေလျင်လျှောက်သွားကြသူတွေတောင် ရွာရောက်နေလောက်ပြီ။ ကားကြိုသာ မလာရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြိုတော့ လာလောက်မှာပါ”

“ဘာကြိုမှ မလာလောက်တော့ဘူး”

“ရှင်!... ရှင် စောစောကပြောတုန်းကတော့”

“ကာလဒေသကို မင်းအကဲမခတ်တတ်ဘူးလား၊ မင်းသိပ်တုံးတယ်”

“ရှင်... ရှင်...”

“မင်းလက်ထဲက စိန်တစ်ဆင်စာနဲ့ ပါသမျှငွေတွေ ငါ့ကိုပေးပါ”

ဟု ရုတ်ချည်းပင် ပြောင်းလဲသွားသောထိုလူမျက်နှာရင့်ရင့်ကြောင့် သူမမှာ အံ့သြကြီး အံ့သြသွားရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါကောင်းကောင်းတောင်းနေတုန်း ပေးနော်၊ ရှင်လေးက လှလှပပနဲ့၊ ဘဝပျက်မသွားချင်နဲ့”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ကျောရိုးလေးများ တောင့်ခဲသွားသည်အထိ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“ဘာလဲ၊ အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းချင်လို့လား၊ မှားသွားမယ်... အသံကုန်အော်တောင် မင်းကိုကူညီမယ့်လူက ဒီတောထဲမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ငါစိတ်ကြိုက်လုပ်ပစ်လို့ရတယ်”

“ယုတ်မာလှချည်လား”

“အေး၊ ငါ မယုတ်မာခင် မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ငါ့ကို ပေးပါ။ တစ်... နှစ်...”

သူမ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

ထိုလူရဲ့မျက်ဝန်းစူးစူးက ခြိမ်းခြောက်တဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်မည့်ပုံပေါက်နေ၍ သူမမှာ ထွက်ပေါက်မရှိလောက်အောင် ချောင်ပိတ်သွားရပါသည်။ ဒီလိုလူသူအဖြစ်အသွားမရှိတဲ့ တောလမ်းကြီးထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းရ

မှာတဲ့လဲ။ ဒါမှမဟုတ် သူတောင်းတဲ့ သူမပိုင်ပစ္စည်းကို ရက်ရက်ရောရောပေးရမှာလား။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမကလည်း ချမ်းသာတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကြီးထဲက မဟုတ်၍ ရှိစုမဲ့စု စုဆောင်းထားခဲ့ရတဲ့သူမရဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ရှိစုမဲ့စုလေး ဝယ်ပေးခဲ့ပါသော ဒေါ်လေးရဲ့အမှတ်တရပစ္စည်းမို့ ထိုအချောင်သမားကို မပေးပစ်နိုင်ပါ။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ။

ထိုပစ္စည်းတွေထက် သူမရဲ့အရှက်နဲ့ဘဝကိုလည်း ပို၍ နှမြောမိ၍ ထိုလူယုတ်မာရဲ့ရှေ့မှာ သူမ ကြာကြာနေ၍မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်ပါသည်။ ပစ္စည်းပေးရင် လူကိုမကြံပါဘူးဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောနေဦးတော့လည်း ထိုစကားကို သူမထပ်ပြီးယုံကြည်၍ မဖြစ်ပါ။ သူမ ဆက်ပြီးဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုမလူးသာမလွန်သာအခြေအနေကြီးမို့ ခုန်ရင်လည်း လွတ်မလွတ်မသေချာ။ ရပ်နေပြန်လည်း သေမှာသေချာနေ၍ မထူးတော့ပါဘူးဟု မထူးစိတ်ကိုမွှေးပြီး မိမိရဲ့အိတ်ကို တင်းကြပ်စွာသိုက်ကာ အားသွန်ပြေးမယ်ကြံတော့ အကြံသမား

၁၃၀ နိမိတ် မယ်နိုင်

က သူမရဲ့စိတ်ကို ရိပ်မိသယောင်ပင် သူမရဲ့ဆံပင်စအဖျားလေးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူမမှာ အားလွန်ပြီး ဖင်ထိုင်လျက် သား လဲကျသွားရပါသည်။

“ပြေးမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“ရှင်... ရှင်”

“လွတ်မယ်ထင်နေသလား... ဟား... ဟား... ဟား...”

သနားစရာပဲ။ မင်းမှတ်ထား၊ ငါက ဒီအနီးနားတစ်ဝိုက်မှာ ကျက်စားနေတဲ့လူပဲ။ ဒီနားမှာ ငါ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ လက်ပျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်တာနဲ့ အံ့ခဲပြီး ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ မနာချင်စမ်းပါနဲ့ ကလေးမရယ်။ လိမ္မာစမ်းပါ”

ဟုဆိုကာ သူမနားသို့ ကုန်းလာခဲ့ပြီး သူမရဲ့ပါးလေးကို တို့ထိ ကျီစယ်လိုက်သည်တွင် သူမမှာ တစ်သက်တာတွင် မမုန်းပူးသောအမုန်းမျိုးဖြင့် ပြင်းပြစွာမုန်းသွားရကာ...

“ထို့! ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဪ၊ ဒီလိုလည်း တုန့်ပြန်တတ်တယ်ကိုး။ ရတယ်၊ ငါကလည်း ဒီလိုမှကြိုက်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှေးစက်စွင့် နိမိတ် ၁၃၁

ဟုဆိုကာ နူးညံ့နေရာမှ ချက်ချင်းဆိုသလို ကြမ်းတမ်းစွာကြည့်လာပြီး သူမလက်ထဲမှအိတ်ကို ဆွဲလုလိုက်ရာ သူမမှာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ပစ်လိုက်ရာ ထိုလူရဲ့လက်တွင် သွားရာကြီးထင်သွားရပါသည်။

“မင်းက ငါ့ကိုကိုက်တယ်”

ဟုဆိုကာ လက်မှဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး သူမရဲ့ပါးပြင်ကို လက်ဖြန့်နှင့်အားသုံးပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဖြန့်!”

သူမမှာလည်း နာကျင်သွားခြင်းနှင့်တူ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ရော ဒေါသတွေပါ နှောသွားကာ သူမကိုနှောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်ဖို့ ကြံနေသောသူ့ရင်ဘတ်ကို ဒေါက်ချွန်ချွန်ဖြင့် အားသုံးပြီး ကန်ဆောင့်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

ထင်မှတ်မထားသည့် တိုက်စစ်ဆင်မှုကြောင့် ထိုသူမှာ အရှိန်မထိန်းလိုက်နိုင်တော့ဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်သား လဲကျသွားရစဉ်မှာ သူမက ထိုအခွင့်အရေးကိုယူကာ ထပြေးပါလေတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူကလည်း နိမိတ်ဆွဲပြီး လဲမနေတော့ဘဲ သူမနောက်သို့ ပြေးလိုက်စဉ်မှာတော့ ခနဲခနဲနှင့်ပြေးနေသောသူမကို မကြာခင်မှာ မိသွားရပြီး သူမရဲ့ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်၏။

“အား...”

“ငါ့ကိုနားအောင်လုပ်တဲ့ကောင်မ၊ တွေ့မယ်”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်တော့ သူမမှာ လွတ်လမ်းကို ရှာမရနိုင်အောင် ကြပ်သွားရပါသော်လည်း သူမတို့နား နီးကပ်စပြုလာပြီဖြစ်တဲ့ တဒုန်းဒုန်းဆူညံနေသောစက်သံကြောင့် အသံကုန်ဟစ်ပြီး...

“ကယ်ကြပါဦးရှင် ကယ်ကြပါဦး”

ဟုအော်ဟစ်ကာ အကူအညီတောင်းပစ်မိပါတော့သည်။

ထိုအော်ဟစ်သံကြောင့် အလိုမတူတဲ့ဖြစ်ရပ်မှန်း သူခန့်မှန်းမိပါသော်လည်း ဒါက သူနဲ့မဆိုင်သည့်ကိစ္စပို့ သူ အရေး

မလုပ်ချင်ပါ။

သို့သော်လည်း ဒီလိုတောတောင်ကြီးမှာမို့ ဒါက အမှန်တကယ်မတရားမှုလား... ပထမတော့ အလိုတူပြီး ခုမှ အပေးအယူမတည့်လို့ ရမယ်ရှာတာလားဆိုတာ သူ့အတွေးထဲ ဝေခွဲမရနိုင်အောင်ပါပဲ။

သို့သော် စပ်စုတတ်သည့်လူသဘောသဘာဝအရ သူလည်း တစေ့တစောင်းကြည့်လိုက်ရာ ရုန်းနေသောအမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

ဒါ သူနှင့် တည်းခိုခန်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့အမျိုးသမီးပဲဆိုတာ နှစ်ခါကြည့်စရာမလိုလောက်အောင်ကို သေချာလွန်းလှပါသည်။ ထပ်ပြီး သူ သိနေခဲ့သူက ဒေါ်ဇော်ဆိုတဲ့ ဘာလိုလိုညာလိုလိုကောင်ပါပဲ။ လူမိုက်လား လူလိမ်လား ကြာကူလီလား ဖဲသမားလား သေချာမသိတဲ့ ဒီ ရှုပါခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ကောင်က ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဘာပတ်သက်သလဲ။ ပတ်သက်မှုရှိကြလို့လား ဟုတွေးကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသောထိုအတွဲကို ဖြတ်ကျော်

၁၃၄ နိဂ မယ်ခိုင်

မောင်းဖို့ကြစဉ်မှာတော့...

“ကယ်ကြပါ... ဆုကိုကယ်ပါ... ဒုက္ခရောက်နေလို့
ပါ... ကယ်ပါ”

ဟု ထပ်မံအကူအညီတောင်းသံကြားရချိန်မှာတော့ သူ
က ဒီအတိုင်း လျစ်လျူရှုမသွားနိုင်တော့ဘဲ သုံးဘီးကို ဘရိတ်
နင်းပြီး ရပ်ကာ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထိုအသံကိုကြားရချိန်မှာတော့ သူမအဖို့ နတ်သိကြား
ဆင်းလာသလို အားကိုးတကြီးဖြစ်သွားရပါသော်လည်း ထိုလူ
ကိုမြင်လိုက်ချိန်မှာတော့ စိတ်အားတက်ကြွမှု အနည်းငယ်လျော့
ပါးသွားရပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိန်းမလှလေးတွေကို မကူညီ
တတ်သည့်လူ့ဂုဏ်ကြီးမို့ပါ။ သို့ပါသော်လည်း ရှားပါးတဲ့ကယ်
တင်ရှင်မို့...

“ကူညီပါ... ဆုကိုကူညီပါ”

ဟု ထိုလူရဲ့လက်ထဲမှရုန်းကန်ရင်း မျက်နှာငယ်လေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့် သနားစရာလေး ပြောလာပြန်တော့ သူ့နှလုံးသားကလည်း
ကျောက်ဆိုင်ကျောက်သားမို့လား။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မင်းလမ်း မင်းသွား၊ ဒါ ကိုယ့်ကိစ္စ”

ဟုဆိုတော့ သူက မိန်းကလေးကိုအကဲခတ်ပြီး...

“ကြားတယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို ဥပေက္ခာပြုမည်ကြံတော့၊

“ရှင်ညီမဆိုရင် ရှင် ဒီအတိုင်းသွားမှာပဲလား။ ဆုက
တကယ်ပဲ မိကောင်းဖခင်သမီးပျိုပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဒုက္ခရောက်နေတာကို မကူညီသင့်ဘူးလား”

“ကဲ၊ ဒါကိုလည်း မင်းကြားတယ်နော်။ သူ ဒုက္ခရောက်
နေတယ်တဲ့”

“ဒါ ငါ့ကောင်မလေး၊ သူ စိတ်ဆိုးလို့ပြောနေတာ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး”

ဟု အကြောက်အကန်ငြင်းဆိုနေသောသူမရဲ့ပုံကြောင့်
ဒေါ်ဏှာရဲ့စကားက မုသားမှန်းကို သူယုံကြည်ပါသည်။

“ကဲ၊ သူငယ်ချင်းရာ၊ မသင့်တော်ပါဘူး။ လွှတ်လိုက်ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ။ သူ့ရဲကောင်းလုပ်ချင်မနေနဲ့။ ကြားသုံးကြား မဝင်ရဘူးဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“မနေ့ကမှ ဒီမြို့ကိုရောက်ဖူးတဲ့ ဒီမိန်းကလေးက ဒီဒေသပျော်၊ မင်းနဲ့ နာရီပိုင်းအတွင်း ငြိသွားတာ ထူးဆန်းမနေဘူးလား ဒေါ့ဏှာ”

“ဘာ!... မင်း ငါ့ကိုသိတယ်”

“လွှတ်လိုက်ပါကွာ၊ ယောက်ျားသိက္ခာ ကျပါတယ်”

“ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားပါ”

“တောင်းဆိုလို့မရတော့ဘူးဆိုတဲ့အခြေအနေပေါ့”

ဟုဆိုကာ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ချိန်မှာတော့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်တဲ့ဒေါ့ဏှာက သူ့ထက်ဦးစွာပင် ဘယ်ခြေကိုလှုပ်ရှားလိုက်ပါသည်။ သူကလည်း သတိရှိသူမို့ ညာလက်နှင့် ဖြတ်ရိုက်လိုက်ကာ တံတောင်နှင့်တွက်လိုက်ပါသည်။

ဟန်ချက်ပျက်သွားသောဒေါ့ဏှာမှာ ကိုယ်ဟန်ကို ပြန်မတ်ကာ ဘယ်လက်ကိုကွေးပြီး ညာဒူးကိုလှုပ်ရှားမယ်ကြံတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အားပြင်းတဲ့ဒွင်ရဲ့လက်သီးချက်များကို ဆက်တိုက်စားလိုက်ရပါ၏။ အခြေမဟန်တော့ပါလားဆိုတာကို ရုပ်ချည်းသိသွားကာ ကျရှုံးသူတို့ရဲ့ပြေးပေါက်ကို အလျင်အမြန်ရှာပြန်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ စက်သံမရပ်သေးသော ထိုသုံးဘီးဆိုင်ကယ်အစုတ်ကပဲ သူ့ရဲ့ပြေးပေါက်ဖြစ်သွား၍ လဲကျနေရာမှ ရုပ်ချည်းထရပ်ကာ...

“နောက်နှစ်နာရီလောက်ပဲစောင့်ပါ... တောက်!”

ဟုသာကြိမ်းမောင်းကာ ရုပ်ချည်းထရပ်လိုက်ပြီး သွက်လက်စွာပင် သုံးဘီးပေါ်ပြေးတက်ကာ လီဗာတင်၊ ဂီယာနင်းပြီး သွားလိုက်၍ ဒွင်မှာ ဘာမှမတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရကာ...

“တောက်!... ခွေးမသားကောင်”

ဟုသာဆဲရေး၍ လဲကျနေသောသူမကို ဆွဲထူပေးလိုက်ပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းရဲ့ကျေးဇူးက အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့သုံးဘီးပါသွားတာက ပြဿနာတက်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆုကြောင့်ဖြစ်တာမို့ ဆု တာဝန်ယူပါမယ်”

“တာဝန်ယူမယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆု၊ ပြန်လျော်ပေးပါမယ်”

“မင်းမှာ ငွေသိပ်ပေါတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

ဟု သူမက ဆိုလိုက်ပေမယ့် သူကတော့ ဘာစကား တစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျနေသောသူ့ရဲ့လွယ်အိတ်စုတ် ကိုကောက်ကိုင်ကာ ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဦးထုပ်ကိုကောက် ကိုင်ပြီး ဆောင်း၍ သူမနားမှထွက်ခွာဖို့ခြေလှမ်းပြင်စဉ်တွင်...

“ဆု၊ ရှင်နဲ့အတူလိုက်ပါရစေ”

ဟု သိမ်ငယ်စွာဖြင့် ပြောလာသံကို သူက ကရုဏာ သက်မိပေမယ့် ငွေအကြောင်းသိပ်ပြောသောသူမကို အရွံ့တိုက် ချင်၍...

“ငွေဘယ်လောက်ပေးနိုင်မှာလဲ”

“ရှင်တောင်းသလောက် ပေးပါမယ်”

“ငါတောင်းသလောက်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဆယ်သိန်းပဲပါတယ်”

“လုယက်ခံရတာ နည်းသေးတယ်”

“ဆု၊ ပေးမှာပါ၊ ဆုကိုယုံပါ၊ ငွေမပါပေမယ့် ဆုမှာ ရွှေ တော့ ပါပါတယ်။ ရှင်မယုံရင် ဒါကိုအပေါင်သဘောမျိုး ယူထား လို့ရပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမရဲ့ဦးသားမူကို သူ လက်ဖျားခါသွားရ ပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမမှာ အန္တရာယ်တွေ သိပ်ကိုများနေ ပြီဆိုတာ သူသဘောပေါက်လိုက်ပါ၏။ ဦးသားပုံရတဲ့သူမကို သူ သိပ်ကြည့်မရပေမယ့်လည်း ကရုဏာဖြစ်မိသွားတာကြောင့် သူမ ကိုတာမှဆက်မပြောလိုတော့ဘဲ သုံးဘီးမရှိတော့၍ ခြေလျင်ဆက် သွားဖို့သာ ဟန်ပြင်ပါတော့သည်။

ထွက်ခွာဟန်ပြုနေသောသူ့ပုံကြောင့် သူမကလည်း ပျာ ပျာသလဲပင် သူမရဲ့အဝတ်အိတ်ကို ပြေးယူကာ မနိုင်မနင်းပင် မကာ သူ့နောက်မှ ဒယ်မ်းဒရိုင် ခနော်ခနဲ့ လိုက်နေမိခဲ့ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုပဲ သူမ ယုံကြည်ပြီး လိုက်ရတော့ မှာပဲ။ နာမည်တစ်လုံးတည်းသာသိပြီး ဘာမှမသိတဲ့ဒေါ်ဇွန်ကုန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

တောင် ယုံကြည်ခဲ့မှတော့ တည်းခိုခန်းမှာကတည်းက သိလာပြီး ထိုတည်းခိုခန်းနှင့် သိပ်ကိုရင်းနှီးပုံရသည့်ထိုလူကို မယုံကြည်ချင်ပေမယ့်လည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံကြည်ရတော့မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

လောလောဆယ် ထိုလူမှတစ်ပါး သူမအဖို့ ကယ်တင်ရှင်က မရှိနိုင်တော့ဘူးလေ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သူက အပြောဆိုးပေမယ့် သဘောကောင်းပုံတော့ ရပါတယ်ဟု မိမိလိုရာ ဆွဲတွေးကာ ထိုလူ့နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် အားကိုးတကြီးလိုက်နေမိပါသည်။

ဖိနပ်သံ တခွပ်ခွပ်ကြောင့် သူမ ပါလာမှန်းကိုသိ၍ သူက တမင်ပင် လမ်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ပေးနေပါသော်လည်း အလိုက်မသိတဲ့သူမက လိပ်လိုသွားနေ၍ သူစိတ်မရှည်ချင်လာတော့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမက လျှောက်လှမ်းနေရာမှ တုန့်ခနဲရပ်သွားပြီး သူ့ကိုမျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြုံးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

ပထမတော့ သူက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ကြည့်လိုက်တာ ဆိုပေမယ့် ထိုမျက်ဝန်းလေးများကြောင့် ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားရကာ...

“မင်း ဒီထက်မြန်မြန်မလျှောက်တတ်တော့ဘူးလား”

ဟုစိတ်မရှည်လှစွာပင် ခပ်တည်တည်ဆိုတော့ သူမက အားတက်သရောပင် အိတ်ကြီးကိုမကာ သူ့အနားသို့ အပြေးလေးရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ပြောသောအချင်းအရာကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ့လမ်းခရီး၌ သူမကို ပါဝင်စေပါသည်ဆိုသောအဓိပ္ပာယ်ပါပဲလေ။

သူ့အနောက်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်နေရတာထက်စာရင် ခုလိုသူ့ရဲ့အပြောအဆိုခံခြင်းက ပိုကောင်းသည်မဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလို အိတ်ကြီးမနိုင်မနင်းမလှသည်ကို မကူညီပါဘဲ လျစ်လျူရှုကာ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ရှေ့မှသွားနေသောသူ့ကို နည်းနည်းစိတ်တိုချင်မိပေမယ့် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ခဲမှန်ဖူးသည့်စာသူငယ်မို့ သူ့ကိုသိပ်ပြီးမယုံရဲလှသော်

၁၄၂ နိမိတ် နိမိတ်

လည်း သူ့နောက်မှမလိုက်ရင် သူမမှာ အဖော်မရှိတော့ပြီမို့ ယုံ
ချင်မယုံချင်၊ ဇွတ်မှိတ်ယုံကြည်ပစ်ရပါတော့မည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၈)

“အချီကြီးပွမယ့်ကိန်းပဲ”

ဟုပြောကာ သူမရဲ့ပါလာသမျှသောပစ္စည်းများဖြင့် ဖြား
ယောင်းပြီး သူနှင့်အတူ မိုက်ဖော်မိုက်ဘက် အပေါင်းအသင်းများ
ကို စည်းရုံး၍ မကျေပွဲခွဲရန်အတွက် ထိုနေရာကို ပြန်လာခဲ့ပြန်
ပါသည်။

အဆင်ပြေလှပြေခင်အချိန်မှ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိ
သည့်ကောင်တစ်ကောင်က ဇာတ်လိုက်ဝင်လုပ်သွား၍ သူမမှာ နေ
မထိထိုင်မသာ ခံစားနေရပါသည်။ မိုက်သွေးကြွယ်တဲ့သူ့ဆန္ဒ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အရတော့ ခုချိန်မှာ ငွေတွေပစ္စည်းတွေက အဓိကမကျတော့ဘဲ
ထိုလူကိုသာ ပညာပေးဖို့ဖြစ်လာရပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် လက်ရည်ရှိသော သူ့စိတ်တိုင်းကျ ခပ်
တောင့်တောင့်လူများကို ငွေပေးပြီး စည်းရုံးကာ လူဆယ်ယောက်
မျှနှင့် လိုက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဆယ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လာ
စမ်းဟု စိတ်ထဲ၌လည်း ကြိုးဝါးကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်စစ်
ဆုတ်ဖြုတ်မယ်ဟုလည်း တေးမှတ်ထားလိုက်ပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ လုပြေးခဲ့သောသုံးဘီးသံကြီး တဝေါ
ဝေါနှင့် တစ်တောလုံးညံ့အောင် မောင်းလာခဲ့ပါသည်။

သူ့ရဲ့သုံးဘီးသံကို သူ ကောင်းကောင်းအလွတ်ရနေပါ
၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အရှေ့စူးစူးမှ သူတို့ထံသို့ တည့်တည့်ကြီးလာ
နေသံကို သူ နားစွင့်နေမိပါ၏။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားတော့မယ်
ဆိုတာကို သူ့ရင်ထဲ အလိုလိုသိလာ၍ ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ သူ
စဉ်းစားရပါသော်လည်း သူ့နောက်မှ ဒယ်မီးဒယ်မိုင်းနှင့်လိုက်လာ
နေသောသူမကိုလည်း ကရှုကာသက်မိပါ၏။ သို့သော် မတတ်
နိုင်တော့ဘူးလေ။

“ဟေ့! မင်း ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ချင်သေးလား”

“ရှင်”

မောရသည့်ကြားထဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းဆိုလာသည့် ထို
လူရဲ့စကားများကြောင့် သူမမှာ စိတ်တိုမိတာအမှန်ပါ။ ‘အသက်
ရှင်ချင်လို့ပဲ သူ့နောက်ကို ဒီလောက်အောက်ကျခံပြီး လိုက်နေ
တာပေါ့’ ဟု ဘုတောလိုက်ချင်ပါသော်လည်း မောဟိုက်နေ၍ ဘာ
တစ်ခွန်းမျှ ရန်မတွေ့လိုက်နိုင်ခင်မှာပင် သူက သူမအနားသို့
လျှောက်လာပြီး သူမလက်ထဲမှအိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်လိုက်
ပါသည်။

သူမ ဝမ်းသာသွားရပါ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက သဘောကောင်းသားပဲ။ အပြင်
ပန်းသာ ကြမ်းတမ်းပါသော်လည်း အတွင်းက စိတ်ထားလေးက
လှသားဟု ရင်ထဲကျိတ်ကာ ချီးကျူးမယ်ကြိုခိုက် သူမရဲ့အဝတ်
အိတ်ကို လမ်းဘေးကချောက်ကြီးထဲ ပစ်ချပစ်လိုက်တော့... .

“ဟင်!”

သူမမှာ တစ်ဒဂံတော့ မှင်တက်သွားရပါသော်လည်း

၁၄၆ ❀ မယ်ခိုင်

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းဒေါသထွက်လာကာ...

“ရှင်၊ ဒါ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ပစ်ချလိုက်တာလေ၊ မတွေ့ဘူးလား”

“ဘာရှင့်၊ ရှင်ပစ်ချလိုက်တာ သူများပစ္စည်း၊ အဲဒါ ရှင့် ပိုင်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး”

“မင်းရဲ့အသက်တွေ အရှက်တွေထက် အဲဒီအိတ်က တန်ဖိုးရှိသလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအိတ်ထဲမှာ တန်ဖိုးဘယ်လောက် ပါသွားပြီလဲ”

“မင်းလွယ်ထားတဲ့ စလင်းဘက်အိတ်လောက် တန်ဖိုး မရှိဘူးမဟုတ်လား”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ပါပါဆိုတော့ သူမက ထိတ်ထိတ်လန့် လန့်နှင့်ပင် သူမရဲ့အိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ သူမရဲ့ပုံကို သူ့စိတ်ထဲ ကြိတ်ပြီးမိပေမယ့် ခပ်တည်တည်ကြီး ပင်...

“ဒေါ့ဏှာက မင်းအိတ်ကို သဲသဲမဲမဲလုနေမှတော့ မင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှူးစက်စွင့် ❀ ၁၄၇

အိတ်ရဲ့တန်ဖိုးကို ငါရိပ်မိတယ်။ စိတ်ချပါ၊ မင်းအိတ်ကို ငါမလု ပါဘူး”

ဟုဆိုတော့မှ သူ့မစိတ်ထဲ သက်တောင့်သက်သာဖြစ် သွားရပြန်ပါသည်။

“ငါ အံ့သြတယ်၊ ဒီလောက်များတဲ့ခရီးသည်တွေအား လုံးထဲမှာမှ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ် ရတာလဲ”

“အဲဒါ ရှင့်အပူမပါပါဘူး”

“ငါ့အပူမပါလည်း မင်းနေခဲ့တော့။ အသံကြားတယ် မဟုတ်လား၊ စောစောက ငါ့ရဲ့သုံးဘီးသံပဲ။ မကြာခင် ဒေါ့ဏှာ တို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်... ဒီတစ်ခါတော့ တစ် ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ လူသတ်ပစ္စည်းအပြည့်အစုံနဲ့ အုပ်စု လိုက် ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဒီတော့ထဲမှာ မင်းသေသွားရင်တောင် လူမသိသူမသိပုပ်ပြီး အရိုးဆွေးသွားရုံပဲရှိမယ်။ ဒေါ့ဏှာဆိုတဲ့ ငမိုက်က ဘယ်အရာမဆိုလုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ ဒီဒေသမှာဆို ဒီကောင်တွေအုပ်စုက နာမည်ကြီးလူမိုက်တွေပဲ။ အချုပ်ခန်းက

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၈ နိမိတ် မယ်နိုင်

အိမ်၊ ဧရပ်က အိပ်ရာ၊ စီးပွားရေးက ဖဲဝိုင်း၊ လူအမျိုးအစားက လူလိမ်၊ ကဲ၊ မင်းနားလည်ပြီနော်”

ဟုသာဆိုကာ ကားလမ်းကျယ်ကြီးမှ ချိုးကွေ့ကာ လမ်း ကျဉ်းလေးကြားထဲ ဝင်သွားတော့ သူမမှာ သူ့နောက်ပဲ လိုက် ရမလို့၊ လမ်းကျယ်အတိုင်းပဲ ဆက်သွားရမလို့နှင့် ဧဝဧဝါဖြစ် သွားရပေမယ့် သူ့ကိုပဲ မျက်စိမှိတ်ယုံကြည်ပစ်ရပါတော့သည်။

“ရှင် ဘာလို့ ဒီအထဲဝင်ရတာလဲ”

“ငါတော့ မသေချင်ဘူး၊ မင်းသေချင်ရင်တော့ အဲဒီ လမ်းအတိုင်း သွားလိုက်လေ။ ဘာလို့ ငါ့နောက် လိုက်နေသေး သလဲ”

“မကြာခင် ရွာရောက်တော့မှာပဲကို”

“ရွာ၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ဝေးနေတယ်လို့ မင်းက ထင်တာလဲ”

“နှစ်မိုင်ဆို၊ ခု ဆုတို့လမ်းလျှောက်လာကြတာ တစ် မိုင်လောက်တော့ ရှိလောက်ပြီ”

“မင်းရဲ့ခြေလှမ်းက တစ်မိုင်၊ ဟုတ်လား၊ ထားပါတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှေးစက်ခွင့် နိမိတ် ၁၄၉

နှစ်မိုင်ခရီးလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“ကားဆရာလေ”

“ကားသမားတော့ ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့”

“ဟင် အဝေးကြီးလိုသေးလား”

“နောက်ထပ် သုံးမိုင်”

“ရှင်!”

“ဘာလဲ၊ ငါလိမ်နေတယ် ထင်လို့လား၊ ဒီလမ်းတွေ ကို အူဝဲဆိုတဲ့ဘဝကတည်းက သွားနေတာ... မျက်စိမှိတ်ထား တာတောင် အလွတ်ရတယ်”

ဟုသာဆိုပြီး သူမကိုဂရုမစိုက်တော့ပါဘဲ ရှေ့ဆက်သွား နေသဖြင့် သူမက သူ့နောက်သို့ မမီမကမ်းလိုက်ပြီး...

“ရှင် ဆုကိုတောင်းပန်သင့်တယ်”

“ဘာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့အိတ်ထဲမှာ ဆုရဲ့ အဖိုးတန်အဝတ်တွေ ပါသွားတယ်။ ဆုမှာ ဘာမှဝတ်စရာမရှိ တော့ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၀ ဖိုန် မယ်ခိုင်

သူက ခနဲပြုံးပြုံးပြီး သူမကိုဘာစကားမှပြောစရာမရှိ
တော့ပြီလေ။ သူစိတ်ပျက်မိတာပါ။ မိန်းမတွေဟာ အဲဒီလောက်
ထိပဲ အလှအပကို မက်မော ခင်တွယ်လှပါသောကြောင့်ပါ။

“မနက်ဖြန် မင်း သေမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ မင်း ဘာလုပ်
မလဲ”

“ဟမ်”

သူ ဘာမှဆက်ပြီး အချင်းမများလိုတော့၍ လှည့်ထွက်
လာခဲ့မိပါသည်။

သူမကလည်း သူ့စကားကိုစဉ်းစားရင်း သူ့နောက်မှ
ရိုရိုလေး လိုက်လာမိခဲ့ပါ၏။ သူ့ကို တစ်ခုခုကိုဖြေရှင်းချက်ပေး
ချင်လှပါသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ခေါင်းထဲက ထွက်မလာခဲ့၍
သူမမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်ရပါသေး၏။

သူမကသာ တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန်စဉ်းစားနေပေမယ့်
သူကတော့ သူမဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ...

“ရှု... ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူရော သူမပါ ငြိမ်သက်၍ အသံတစ်ခု

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို နားစွင့်နေခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ခြေသံတရုပ်ရုပ်က သူတို့နား နီးလာသည်ဟု ထင်မှတ်
ရပါသည်။ သူမ ကြောက်သွားမိပါသည်။ ထိုခြေသံများအရ လူ
အုပ်ကြီးတစ်စုမှန်း သိသာနေ၍ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိနိုင်
လောက်အောင်ကို ပြာဝေသွားရပါသည်။

သို့သော် သူက သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ခြုံပုတ်တစ်ခု၏
နောက်တွင် ပုန်းပစ်လိုက်ပါ၏။ သူမမှာတော့ အသက်ပင် မရှူ
ရဲလောက်အောင် ထိတ်လန့်နေရပါ၏။

“ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဟိုမြောင်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တော့ သူ
တို့ ဒီလမ်းကပဲ သွားတာ သေချာတယ်”

“ငါစဉ်းစားတယ်၊ ဘာကြောင့် အဲဒီအိတ်ကို အဲလို
လွှင့်ပစ်ထားရတာလဲ”

“လွတ်ကျထားတာ နေမှာပါကွာ”

“လွတ်ကျမိရင် ပြန်ကောက်မှာပေါ့”

“အဖိုးတန်တာ မပါလို့ နေမှာပေါ့ကွာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီကောင် ဘာခွင့်တွေ ရှိသွားသလဲ
မသိဘူး”

“အဲဒီကောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့ကိုဆော်တီးသွားတဲ့ အဲဒီသုံးဘီးပိုင်ရှင်ပေါ့ကွာ၊
တောက်!”

“ဒီသုံးဘီးက ဒွင်ဆိုတဲ့ခဲရဲ့ဘီးပါ”

“အဲဒီကောင်ပဲဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“အဲဒီကောင်ဆိုရင်တော့ သတိထားရမယ်... ဇနီး
မသေးဘူးကွာ”

“လုံချည်ဝတ်ထားကွာ၊ ဆယ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဘာကိုမူနေဦးမှာလဲ။ ကုတ်ကိုဆွဲပြီး သွားကြားထိုးပစ်လို့တောင်
ရတယ်။ ကဲ၊ ကဲ... လူခွဲရှာမယ်၊ ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့။ သူတို့
ခရီးခပ်ဝေးဝေး မရောက်နိုင်သေးဘူး။ ဟိုမြို့သူက သွားနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ အသံစဲသွားချိန်မှ သူနှင့်သူမ ခြုံပုတ်လေး
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“အခြေအနေက မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူတို့ပုံက တကယ်လုပ်မယ့်
ပုံကြီးတွေပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ မိကာမှ မိရောပေါ့။ အတတ်နိုင်
ဆုံးတော့ ပြေးရမှာပဲ”

“ဆု၊ ရှင့်ကိုဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်သွားရပြီ”

“ဖြစ်သွားရတာမဟုတ်ဘူး... ဖြစ်ကိုဖြစ်နေတာ။ တော့
တော့ဆိုင်ဆိုင်ကြီးကို ဒုက္ခပေးနေတာ”

“ရှင့်ကိုကျေးဇူးပြန်ဆပ်မှာပါ”

“ကျေးဇူးဆပ်မခံရခင် ငါ သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာကို
လည်း မင်း တွေးထားဦး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“လမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ လမ်း
တော့ကြမ်းတယ်၊ တောက ဖြတ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ငါးယောက်လောက်ကိုတော့ ရှင်ရတယ်မဟုတ်လား”

“မရလို့ပေါ့ကွာ၊ ငါက ဂျက်လီလည်းမဟုတ်၊ ဝမ်းဘတ်

လည်းမဟုတ်၊ ငါးယောက်တစ်ယောက်နဲ့ ငါသေမှာပေါ့ကွ”

“ဪ၊ အဲဒီလိုလား”

“ဟေ့ဟေ့! မင်း ငါ့ကိုလှောင်သလို မပြောနဲ့”

“ဟာ... ဘယ်မှာလှောင်လို့လဲ”

ဟု ရှုတည်တည်ပြောလိုက်ရပေမယ့်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ကျိတ်ရယ်နေမိပါသည်။ ပုံစံက ဆင်ဖမ်းမယ်၊ ကျားဖမ်းမယ်နဲ့ ကြောက်တတ်ရန်ကောဟု တွေးမိလို့ပါ။

“မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ”

ဟု သူမရဲ့အဖြေကို စိတ်မဝင်စားသလို မေးလာ၍ သူမမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်းပင်...

“ရန်ကုန်ကပါ၊ နာမည်က နီဘယ်ဆု၊ အလုပ်အကိုင်က...”

ဟုပဲ ဆိုကာရှိပါသေးသည်။ သူက သူမဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ရှု... ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ကိုယ်ကိုခပ်ကျုံ့

ကျုံ့ရပ်ကာ အသံကိုနားစွင့်လိုက်သည်တွင် ခြေသံများသည် သူမတို့ဘက်သို့သာ ဦးတည်နေ၍

“ဒါ နှစ်ဖက်စလုံးက လာနေတာပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ရင်တုန်သွားရပါသည်။ ဒါဆို သူမတို့က မလွတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဟု ကြောက်လန့်စွာ တွေးလိုက်မိပေမယ့်လည်း သူက သူမရဲ့လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်ပြီး...

“ပြေးမှလွတ်တော့မယ့်အခြေအနေပဲ”

ဟုဆိုကာ ခါးမှာသိုင်းထားသောဟာကိုဆွဲထုတ်၍ ကိုင်းပင်းကြားထဲ ပြေးဝင်လိုက်ပါတော့၏။

“အား... အား... နာတယ်”

အရွက်ကြမ်းပြီး အမွေးသေးသေးကလေးများ ပါသော အပင်ရှည်များက ထိတာနဲ့ နာကျင်သည့်ခံစားမှုကို စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီး ခံစားစေရပါသည်။

“အား...”

“မင်း တိတ်တိတ်မနေတတ်ဘူးလား”

“အား... ရူးတယ်”

သူ့ဆွေခေါ်ရာနောက်သို့ ခနော်ခနဲ့ပင် မပြေးနိုင်ပြေးနိုင် ကမောက်ကမ လိုက်နေရပါသောသူမရဲ့ပုံစံကို သူ့စိတ်မရှည်နိုင် တော့ပါ။

“မင်းသေချင်နေပြီလား”

“မသေချင်လို့ ဒီလိုရှုပ်ပြီး နာတဲ့နေရာကို ရောက်နေ တာပေါ့”

“မင်းအသံကို တိတ်လို့မရဘူးလား။ မင်းအသံကြားလို့ ခုဆို ငါတို့နောက်ကို ခြေရာခံပြီး ပြေးလိုက်နေလောက်ပြီ”

“ပြေးလို့မှမရတာ”

ဟု ထပ်ပြီးဆင်ခြေပေးလာတော့ သူက သူမကိုဆွဲပြေး နေရာမှ ချက်ချင်းရပ်တန့်ပြီး ဂျင်းစကတ်တုပ်ကျပ်နှင့် ဒေါက် ဖိနပ်ချွန်ချွန်ကို မျက်စိထဲတွင် အဆင်မချောစွာ မြင်လိုက်ရ၍ သူ့စိတ်မရှည်စွာပဲ သူမရဲ့လက်ကို ဆွဲရမ်းကာ အနီးနားရှိ သစ် ငုတ်တိုပေါ်တွင် ဆောင့်ချကာ ထိုင်စေလိုက်ပါသည်။

သူမမှာ မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။ သူဘာလုပ်မလို့ လဲ။ ပြီးတော့ သူ့အကြည့်တွေက ဘာကြောင့် သူမရဲ့အောက်

ပိုင်းမှာ ရောက်နေရတာလဲ... ဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ။

“ရှင်... ရှင်... ဘာ... ဘာ... လုပ်...”

သူမ ဆက်ပြီး မျက်လုံးမဖွင့်ခဲ့တော့၍ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး မျက်လုံးပိတ်ချုပ်လိုက်ပါတော့သည်။ ထိတ်လန့်နေသော သူမက သူ့ကိုဘယ်လိုတွေးနေမလဲဆိုတာ အတတ်သိပါသော် လည်း သူကတော့ ခုချိန်မှာ ဘာမှကရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျပ် နေသော သူမရဲ့ဂျင်းစကတ်ကို ချုပ်ရိုးအတိုင်း ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါ သည်။

အပြက ဒူးခေါင်းကျော်ကျော် ပေါင်ဝက်လောက်ရောက် တော့မှ သူမရဲ့ဒေါက်ဖိနပ်ကို သူမရဲ့ခြေထောက်မှဆွဲချွတ်ကာ ဒေါက်ကို သစ်ငုတ်တိုပေါ်တင်ပြီး ချွန်နေသောဒေါက်ရဲ့ဘဝကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပါတော့၏။ ပြီးမှ သူမရဲ့ခြေထောက်တွင် ပြန်လည်စီးစေလိုက်ကာ...

“ကဲ၊ အဆင်ပြေပြီလား”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ဒေါသဖြစ်ရမလို ရင်မောရမလို ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ရှင်...ရှင် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ခုတ်ဖြတ်ပြီး ခုတ်ဖြဲလိုက်တာလေ”

“ဒီဖိနပ်က ဘယ်လောက်တန်တယ်ထင်သလဲ။ သွားပါပြီ၊ အိတ်လီက ငါ လက်ဆောင်ရထားတဲ့ ဒီစကတ်ကလေးတော့”

ဟုပင် ကြာရှည်စွာပင် ဝမ်းနည်းချိန်မရလိုက်တော့ဘဲ သူ့ရဲ့ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့သာ ဒေဝာသောပါး လိုက်ပါလာခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ခုလိုပြေးလွှားနေရပြန်တော့လည်း သူ့ရဲ့ဖျက်ဆီးမှုက အဆင်ပြေသလိုလိုတော့ ရှိသားပင်။

“ဆု မပြေးနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“သေမလား... ပြေးမလား”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကိုသာ တင်းကြပ်စွာကိုင်ထားပြီး ပြေးနေသဖြင့် သူမမှာ ငြင်းဆန်ချိန်ပင်မရတော့ပါဘဲ လိုက်ပါနေရပါသည်။

အချိန်အတန်ကြာပြေးပြီးလို့ အတော်မောလာတော့မှ ရေစပ်နားတစ်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါမှ သူမ

ရဲ့လက်ကိုလွှတ်ကာ ရေထဲဆင်းသွားပြီး ရေကို လက်ခုပ်ထဲပြည့်သည့်အထိ ခပ်ကာ မျက်နှာကို ဆေးချပစ်လိုက်တော့သည်။

သူမကိုလှမ်းကြည့်တော့လည်း သူမက တော်တော်မောနေပုံရပါသည်။ ရေထဲသို့ပင် ဆင်းမလာနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးပင် ကမ်းဘေးနား ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။

သူက ဆောင်းထားသောဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ “ရေကိုခပ်လိုက်ပြီးမှ သူမထံသို့ သယ်လာကာ သူမကိုလှမ်းပေးလိုက်၏။ သူမကလည်း သူပေးသောအရာကိုလှမ်းယူကာ ထိုရေနှင့် မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်၏။

“သူတို့တွေ မမိနိုင်လောက်တော့ပါဘူးနော်”

“သေချာပြောလို့တော့မရဘူး”

“ဟမ်”

“ကျားနာဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ဟင်! ဒါဆို ဆုတို့ သေဖို့ပဲရှိတော့တာပေါ့”

“တောထဲမှာတော့ ဟုတ်မှာပေါ့၊ လူသူတွေရှိတဲ့အရပ်မှာတော့ တရားဥပဒေရှိတယ်။ ဒီကောင်တွေ လက်လွှတ်စပယ်

၁၆၀ နို့ မယ်ခိုင်

မလုပ်ရဲပါဘူး”

“လူသူတွေရှိတဲ့နေရာရောက်ဖို့ နီးပြီလား”

“မသိဘူး”

“ရှင်”

“ခြေဦးတည့်ရာပြေးရင်းနဲ့ ဘယ်ရောက်လာခဲ့မှန်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရမှာပါ... ငါက မုဆိုးပဲ၊ လမ်းတွေမှာပါ”

“ညက မှောင်တော့မယ်”

“အင်း၊ မကြာခင် မိုးချုပ်မှာပေါ့”

“ဟင်! ဒါဆို ဘယ်မှာအိပ်ကြမလဲ”

“ဒီနေရာမှာပေါ့၊ ရေနဲ့လည်း နီးတယ်၊ ကျောက်တုံးအကွယ်ကြီးတွေလည်း ကောင်းတယ်၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့နေရာတောထဲမှာ ရှာမရနိုင်ဘူး။ တောထဲဝင်အိပ်ရင် တောကောင်နဲ့ မြွေအန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒီမှာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ရှင်! ဆုက...”

“မင်းရဲ့လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်ပူနေတာလား”

ဟု လောလောဆယ်တော့ သူမရဲ့ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှူးစက်ခွင့် နို့ ၁၆၁

သေးတဲ့သူက အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ဆိုပြန်တော့လည်း သူမက အားနာသွားရပြန်ပါသည်။

သူက ဆိတ်ငြိမ်နေသောသူမကိုကြည့်ကာ ခပ်တည်တည်ပင်... .

“ငါ လူတစ်ယောက်အပေါ် သိပ်မကောင်းပြတတ်ဘူး၊ အဲ့တော့ မင်းကျေနပ်စေလောက်တဲ့စကားလုံးမျိုး ငါ့မှာ မချမ်းသာဘူး။ ရော့”

ဟုဆိုကာ သူ့လက်ထဲမှစားကို သူမထံ ပစ်ပေးလိုက်တော့ သူမက ကမောက်ကမပင် ဖမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“ငါ့မှာ ဓားနှစ်လက်၊ ပါတယ်၊ တစ်လက်က နှစ်လက်မ လောက်ပဲရှိတယ်... အဲဒါက ငါးလက်မဆိုတော့ မင်းအတွက် အဆင်ပြေမှာပါ”

ဟုသာဆိုပြီး သူမကိုကျောခိုင်းသွားသဖြင့် သူမမှာ ထိပ်ထိပ်ပြာပြာပင်... .

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ သွားသမျှလာသမျှအကုန် မင်းကိုအစီရင်ခံရမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လား”

ဟုဆိုပြန်တော့လည်း သူမကို ရင်ထဲက သနားမိလိုက်သားပင်။ သူမက အားနွဲ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ မြို့သူတစ်ယောက်မို့ ဒီလိုတောထဲမှာ သာမန်ထက်ပိုပြီး ကြောက်နေလိမ့်မယ်ဟု သူ စာနာမိသွားပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်မိသည့်သူ့ရဲ့စိတ်ကို သူကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြရပါသည်။ သူ ဘယ်တုန်းကများ တစ်ပါးလူရဲ့စိတ်ကို ထည့်တွေးတတ်၊ စာနာတတ်သွားပါလိမ့်။ စကားပြောပုံက စိတ်တိုင်း မကျလှပေမယ့် ခုလိုဒုက္ခရောက်နေပြန်တော့လည်း သူက လျစ်လျူရှု၍ မသွားတတ်ပြန်ပါ။

ဒုက္ခတွေ့နေသောသူမကို ကူညီရင်းနဲ့ ခုတော့ ဘယ်ကိုရောက်လို့ သေဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီလေ။ ဘယ်ကိုရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ ထိုနေရာက ဘယ်လိုထွက်ရမလဲဆိုတာ လမ်းစ ရှာဖွေလို့မရနိုင်ခင်မှာပင် နောက်တစ်ဘဝ ကူးသွားနိုင်သည်မို့ လွတ်မြောက်မယ့်လမ်းကို သူ ကောင်းစွာ တွေးတော ကြစည်ရပေလိမ့်မည်။

အကြကောင်းထွက်ရန်အတွက် ဦးစွာ ဗိုက်ဖြည့်ဖို့တော့ လိုပေလိမ့်မည်လေ။ မနက်ကတည်းက ဘာကိုမှ ဟုတ်တိပတ်တိမစားရသေးတဲ့ဗိုက်က တစ်ဝိုက်ဖြည့်လာခဲ့ပြီမို့ သူက သူမနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျောက်ဆောင်ကိုမှီကာ ကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး မုန့်ကြပ်ထုပ်ကို ဆွဲယူကာ စားသောက်နေသည်တွင် သူ့ကိုမျက်လုံးကျွတ်ထွက်လုမတတ် ကြည့်နေသောသူမကြောင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာကြည့်ပြီး မစားရက်တော့ဘဲ သူမထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

သူမကလည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာပင် ရပါတယ်ဟု ဟန်ဆောင်ကာ မငြင်းတော့ဘဲ အားမနာတမ်းပင် စားသောက်နေ၍ သူ နောင်တရချင်သွားပါသော်လည်း သဘောထားကြီးကြီးထားကာ

“မင်း ဘာလို့ ဒီလိုလမ်းကို တစ်ယောက်တည်း လာရတာလဲ”

“ရှင်က စကားသိပ်မဝဲဘူးနော်၊ ရှင် တိုင်းရင်းသားဖြစ်ပုံမရဘူး။ ရှင်နာမည်က ဒွင်ဆိုတော့ ဘာသဘောလဲဟင်”

၁၆၄ နိဂ ဗယ်ခိုင်

“ဘာသဘောလဲတော့ ငါမသိဘူး။ ငါ့ကိုမွေးစားခဲ့တဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးခေါ်ခဲ့တဲ့နာမည်ပဲ။ ငါဘာလူမျိုးလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး။ ငါ့ကို မြေကြီးက မွေးတယ်၊ ဆရာကြီးက ငါ့ကို မြေကြီးပေါ်က ကောက်ရခဲ့တာ”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲက အလိုလိုဝမ်းနည်းသွားရပါ သည်။

“ငါက တောကိုချစ်တယ်၊ ငါ့အလုပ်က တိရစ္ဆာန်တွေ မွေးတယ်၊ တောလိုက်တယ်၊ မုဆိုးပဲ”

“ရှင်က ကျောင်းဆရာဆက်မလုပ်ဘူးလား”

“ငါ လူတွေကိုမကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းတောင် တိရစ္ဆာန်ဆေးကုတဲ့ကျောင်းပဲ တက်ခဲ့တာ”

“ဟင်! ဒါဆို ရှင်က တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်ပေါ့”

“အဲဒီလိုခေါ်တာ မင်း ပထမဆုံးပဲ”

“ဟမ်း... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး၊ ငါ့နာမည်က ခွင်၊ ခင်မလီရွာ ဇာတိ၊ လုပ်တာက မုဆိုး... ဒါကိုပဲ သိပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ခင်မလီရွာ၊ ဟုတ်လား”

“ဘာလို့လဲ”

“ဆုလည်း အဲဒီကိုပဲ သွားမှာလေ”

“ဘာကိုစွဲလဲ”

“အဲဒီရွာက၊ ကြီးလား”

“အလွန်ဆုံးရှိ အိမ်ခြေငါးဆယ်ပေါ့”

“ဟင်! ဒါ... ဒါဆို အဲဒီရွာက ဦးဖုန်းမောင်တို့ သိဂီ

ရွှေတို့ ဆိုတာကို သိသလား”

“ငါက ရပ်ကွက်လူကြီးလည်းမဟုတ်၊ ငါမသိဘူး။ ဘာ လဲ... အရေးကြီးလို့လား”

“အင်း၊ အရေးကြီးတယ်၊ အရမ်းကိုအရေးကြီးပါတယ်”

ဟုဆိုကာ လက်ကလေးကိုပိုက်လိုက်သဖြင့် သူမ အေး နေပြီဆိုတာ သူသိလိုက်ပါသည်။

“ဆုရဲ့လက်တွေ စပ်နေတယ်၊ ဟို မြက်ပင်ရည်ကြီးတွေ နဲ့ ထိမိကုန်လို့ထင်တယ်”

“မနက်ဖြန်တော့ သက်သာသွားမှာပါ... မင်း သက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၆ နိဂ မယ်နိုင်

တောင့်သက်သာအိပ်ပါ။ ဒါမှ မနက်ဖြန်ပြေးဖို့ မင်း အားရှိလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ကြမ်းပိုးလည်းမရှိဘူး၊ တံခါးမရှိပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါ ဒါပဲပြောတတ်တယ်၊ ငါအိပ်တော့မယ်။ ဪ၊ မင်း ငါအိပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ပွစိပွစိမလုပ်နဲ့နော်၊ အဲလိုဆို ငါအိပ်လို့မရဘူး။

ဟုဆိုသဖြင့် သူမ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

တည်းခိုခန်းမှာတုန်းက သူမ တစ်ချိန်လုံးပွစိပွစိလုပ်နေတာကို တွေးမိသွားလို့ပါ။

လမင်းက တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသဖြင့် သူမက လမင်းကိုသာ မော့ကြည့်ပြီး ကျောက်တုံးကိုမှီကာ လှဲချလိုက်ပါသည်။

သူမ ဘယ်တုန်းက တွေးမိမလဲ။ ဒီလိုတောကြီးမျက်မဲထဲမှာ ကျောက်တုံးကိုမှီပြီး စကတ်စုတ် ဖိနပ်စုတ်နဲ့ ခုလို အမိုးအကာမရှိ၊ ချောင်းကမ်းဘေးမှာ အိပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ယောင်လို့ပင် မတွေးမိခဲ့ပါ။

ထပ်ပြီးမတွေးမိတာက ဒီလိုနေရာမှာ ဒီလိုကောင်ချောလေးနဲ့ ခုလိုတွေ့ဆုံရလိမ့်မယ်ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။ ပိုလို့မတွေးမိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာက လူရမ်းကား လူလိမ် လူခိုက်အုပ်စုကြောင့် ခုလို တောထဲမှာ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးလွှားနေရမယ်ဆိုတာပဲဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းတွေက သူမရဲ့နမောနမဲ့နိုင်မှုလေးကြောင့်ဆိုတာကို တွေးလေ၊ သူမကိုယ်သူမ အားမရဖြစ်ရလေပါပဲ။ သို့သော် ဒါတွေအားလုံးကို အတွေ့အကြုံပါပဲဟု သဘောပိုက်ကာ စိတ်ကို ရှင်းလင်းပစ်တော့ ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်တဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ လေးပင်လာခဲ့ပြီးနောက်တော့ မျက်လုံးများပါ မှေးစင်းလာခဲ့ကာ သင်းပျံ့တဲ့လေထုအေးအေးအောက်တွင် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်သွားရပါတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ဟိုတယ်မှ နာမည်ကျော်စားဖိုမှူးရဲ့လက်ရာတွေကို စားသောက်ပြီး တစ်တောင်လောက်အမြင့်ရှိတဲ့ ပန်းမွေ့ရာကြီးပေါ် ဖိပ်ရုံရှိအိပ်၍ပေါ့။

နိဂ နိဂ နိဂ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

သင်းယုံယုံရနံ့တစ်ခုကို ရှုရှိုက်လိုက်မိ၍ သူမအာရုံတွေ
မှာ တဖြည်းဖြည်းစုစည်းလာရပြီး...

“ဒါ အသားကင်အနံ့ပဲ”

ဟူသောအသိလေး ဝင်လာကာ မျက်လုံးများမှာ ဖျတ်
ခနဲပွင့်လာရပါတော့သည်။ မျက်လုံးပွင့်ပွင့်ချင်းမှာပဲ မြင်လိုက်ရ
သည့်မြင်ကွင်းက သူမရင်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားသွားစေရ
ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူမမြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့်ပဲဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါသည်။ သူက မီးပုံဘေးတွင် ငုတ်တုပ်ကလေးထိုင်ကာ တစ်ခု
ခု ကင်နေသောပုံဖြစ်ပါသည်။

“ရှင် ဘာတွေကင်နေတာလဲ”

“ငါက မုဆိုးပဲ၊ မုဆိုးအလုပ် လုပ်မှာပေါ့။ ငါးနဲ့ငှက်
ကင်နေတာ”

“ဟမ်း၊ ဟုတ်လား၊ ရှင် ဘယ်လိုဖမ်းသလဲ”

“ရော့၊ ပူတုန်း စားလိုက်၊ အမွှေးအကြိုင်မပါတော့
အေးရင် ညှိလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ တစ်ခြမ်းစီဖဲ့ကာ ငှက်ပျောရွက်နှင့်ထည့်ပြီး
လှမ်းပေးလာသဖြင့် သူမ လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ အသီးအရွက်
နှင့်ကော်ဖီ၊ ပေါင်မုန့်ကိုသာ နှစ်သက်သောသူမဘဝတွင် အသား
ငါးကို မြိန်ရည်ယှက်ရည်စားသုံးတာ ဒါ ပထမဆုံးဟု ထင်မိပါ
သည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ဆာနေလို့ဖြစ်မှာပါ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုမျိုးကျတော့ သူ့ကို စိမ်းနေတယ်ဟု

ရွှေပဒေသာစာပေ

မခံစားရတော့တာ အမှန်ပါ။

“ရှင်က အိမ်ထောင်တွေဘာတွေရှိလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ချက်ပြုတ်တတ်တဲ့ယောက်ျားကို မိန်းမတွေက ပိုချစ်
တယ်တဲ့။ ရှင့်ဇနီးက ရှင့်ကိုအရမ်းချစ်မှာပဲလို့ ပြောမလို့ပါ”

“မင်း ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ရှင်”

“မင်း ဒီကို တစ်ယောက်တည်းလာတာ မင်းရည်းစား
က စိတ်ချလား”

“ဆု အပျိုမှန်း ရှင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“အပျိုကြီးပါ၊ မင်းအသက်က သုံးဆယ်နီးနေပြီ”

“ဟင်! ရှင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

သူမ အံ့သြသွားမိတာအမှန်ပါ။ အများအားဖြင့် လူတွေ
က သူမကိုနှစ်ဆယ့်ငါးလောက်သာ ရှိဦးမည်ဟု ပြောကြလို့ပါ။
ခုတော့ သူက အံ့သြဖို့ကောင်းလောက်အောင်ပင် သူမအသက်
နှင့် သူမဟာ ပျို၏အို၏ကိုပါ ခွဲခြားပြလာ၍ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါဆို သူမလုံခြုံရေးအတွက် စိတ်ချရပါတော့မလား။
ရရှိလား... ကိုင်ထားတဲ့အားနဲ့ နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးထည့်လိုက်မယ်
ဟု ရင်ထဲမှတ်သားမိပေမယ့် သူက လူရမ်းကားမဟုတ်ဘူးဆို
တာတော့ ရင်ထဲက အလိုလိုသိနေမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုငေးကြည့်မိရင်းက...

“ရှင် ဘာလို့ တောထဲမှာ အဲ့လိုနေတာလဲ”

“တောက မကောင်းလို့လား”

“တကယ်ဆို ရှင်က ပညာတတ်ပဲ”

“ငါက ပညာတတ်မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ထားပါတော့၊
မင်းက ငါပြောတဲ့စကားတွေကို ယုံတယ်ပေါ့”

“ရှင်”

“ဒေါ့ကလို့ပဲ ငါက လူလိမ်တစ်ယောက်ဆိုရင်ရော”

“ရှင်မလိမ်တတ်ပါဘူး”

“အတတ်ပြောနိုင်လို့လား”

“ရှင်နဲ့ဆု ရင်းနှီးတာ နာရီနှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိပြီ။ ရှင်
ကိုသိတာတော့ သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီဝန်းကျင်ပေါ့။ ဒီအတွင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှင်ကို ဆု နည်းနည်းသိလာသလိုပဲ”

“အကြောင်းပြချက်က”

“ရင်ထဲက အလိုလိုခံစားရတာပါ”

“စိတ်ခံစားချက်နဲ့ သတ်မှတ်တယ်လား”

“အင်း၊ ဆုက စိတ်ခံစားမှုတွေကို ပိုကြိုက်တယ်၊ စိတ်
ခံစားမှုတွေနဲ့ပဲ လုပ်ချင်တယ်။ အဲဒါကောင်းတယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူက ပြုံးပါသည်။

ထိုအပြုံးက သူမကိုငေးမောသွားစေရပါ၏။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့အပြုံးဟာ အဲဒီလောက်ထိ ကြည်စင်ပြီး ဆွဲဆောင်
မှုရှိလိမ့်မည်ဟု သူမ ဘယ်တုန်းကမှမတွေးခဲ့မိပါ။

သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းနက်နက်များက စူးရှတောက်ပြောင်နေပြီး
ခုလိုရယ်လိုက်လျှင် ရှမ်းစို ရီဝေသွားတာကြောင့် သူဟာ သိပ်ကို
ဆွဲဆောင်မှုရှိသူပါလားဟု သူမရင်ထဲ သတ်မှတ်မိသွားပါ၏။

သူဝတ်ထားတဲ့ဝတ်စုံကလည်း ဟောင်းနွမ်းနေပေမယ့်
သူနှင့်သိပ်ကိုလိုက်ဖက်ပြီး စမတ်ကျလှပါသည်။ သူ့လိုကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည်နှင့်သာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို စတိုင်လ်ကျကျ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၄ နိမိတ် မယ်ခိုင်

လိုက်လျှင်ဆိုပြီး သူမရဲ့အာရုံထဲ ထင်ဟပ်လာသောသူ့ပုံရိပ်မှာ
သိပ်ကို ခန့်ငြားသေသပ်လွန်းနေလှပါသည်။

“မင်း ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဟမ်၊ မတွေ့ပါဘူး”

“မင်းက အတွေးသမားထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ကမောက်ကမဖြစ်တတ်တဲ့ မင်းက မျက်လုံးတွေကျ
တော့ လေးနက် ခိုင်မာနေလို့ပါ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ အတွေးသမား၊ နည်းနည်းစဉ်းစား
တယ်”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဒီကိုလာတာလား”

“ဘာကြောင့် အဲ့လိုမေးတာလဲ”

“ဒီအရွယ်မှတော့ အလုပ်ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်မိလို့ပါ။
အလုပ်ရှိတဲ့လူက အချိန်ကုန်ခံပြီး ဒီလိုနေရာကို အပျင်းပြေထွက်
မလာဘူးလေ”

“ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပါ၊ အလုပ်ကိစ္စလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှေးစက်ခွင့် နိမိတ် ၁၇၅

“ကူညီလို့ရရင် ကူညီမှာပါ”

“ရှင် အများကြီးကူညီပြီးပါပြီ”

ဟုဆိုတော့ သူက သူမကိုနားမလည်သလို လည်သလို
ကြည့်လာပါသည်။ သူမကလည်း သူ့အကြည့်ကို သဘောပေါက်
စွာပင် . . .

“စိတ်ခံစားမှုတွေလေ”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်နှင့်ဆိုတော့ သူက ထပ်မံ၍ ပြီး
လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ကဲ၊ ငါတို့သွားရအောင်၊ ဒီမှာသာ နောက်တစ်နာရီ
လောက် အချိန်ဆွဲနေဦးမယ်ဆိုရင် ဒေါ့ဏှာတို့အုပ်စုနဲ့ညီသွား
နိုင်တယ်”

“ဘယ်လမ်းက သွားမလဲ”

“ငါတို့က လမ်းအတိုင်း လာခဲ့ကြလို့လား”

ဟု သူက အင်္ဂါတူးတူးမေးတော့မှ သူမတို့ ခြုံတိုးပြီး
လာခဲ့ကြသည့်အဖြစ်ကို သတိရသွားကာ သူမ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

“နေရောင်က ဒီကလာတာဆိုတော့ ဒါဟာ အရှေ့ဘက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၆ နိမိတ် မယ်နိုင်

ပဲဖြစ်ရမယ်။ ရေက ဒီဘက်ကစီးတာဆိုတော့ ဒီချောင်းရဲ့တည်
နေရာနဲ့ နေထွက်အရပ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ငါတို့ရဲ့လမ်းကြောင်း
က ဒီချောင်းကိုဖြတ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဒီချောင်းကို”

“အင်း”

“ရေက အနက်ကြီးလားမသိဘူး။ ရေမျက်နှာပြင်က
ဒီလောက်ငြိမ်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ လှေနဲ့ဆိုလည်း ဟုတ်
သေး”

“လှေရှိမှတော့ လူရှိပြီပေါ့။ ဘာကိုပူနေသေးသလဲ။ ဒါ
ကိုတောင် မင်း မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား။ လူမရှိလို့ ငါတို့ ခုလို
အခက်ကြုံနေတာလေ”

“ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဆု ရေတော့မကူးတတ်ဘူး”

“ဘာလုပ်တတ်တာ ရှိလို့လဲ”

“ပြေးနိုင်တယ်လေ၊ တစ်ခါမှ ချော်မလဲဘူး... အဟဲ့၊

အမြဲ လှေကျင့်စက်နဲ့ကျင့်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက တခြားဘက်ကို လှည့်သွားပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှေးစက်ခွင့် နိမိတ် ၁၇၇

သူမထင်တာ မလွဲဘူးဆိုလျှင် သူ ပြုံးမိနေပါလိမ့်မည်။ သူမက
တွေ့စကလို သစ်လွင်တောက်ပပြီး ကြွရွလှပမနေတော့ဘဲ ခု
တော့ သူဆင်ထားပေးသည့်အတိုင်း စကတ်စုတ်၊ ဖိနပ်စုတ်နဲ့
အင်္ကျီကလည်း ပေတူးကာ တောတွင်းသူမနဲ့ တူနေ၍ သူ့စိတ်
လည်း နည်းနည်းတော့ မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

ပေရေနေသောသူမမျက်နှာ ဝင်းမွတ်မွတ်မှာ လှနေပါ
သေးသော်လည်း ပင်ပန်းမှုကြောင့် နှမ်း၍နေခဲ့ပါသည်။ သိပ်အပင်
ပန်းခံနိုင်ပုံမရ။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ဒဂ်မျှ ကြင်နာမိ
သွားပြီး သူမ မနိုင်မနင်းသယ်နေရသော သူမရဲ့လက်ကိုင်အိတ်
ကို သူသယ်ပေးဖို့စဉ်းစားမိပြီး သူမထံမှ လှမ်းယူဖို့ပြင်ပြီးကာမှ
သူ့လက်များကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းထားမိလိုက်ပါသည်။

သူ ဒီလိုကြင်ကြင်နာနာပုံမျိုး မလုပ်တတ်ရိုး အမှန်ပါ။
ထိုသို့ မည်သို့သောအခါမှ မကြင်နာခဲ့ဖူး၍ ယခုလိုလုပ်ရမှာကို
သူ့စိတ်က ရှက်နေမိပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ပုံက ချိတ်ချတုံနှင့် အောင့်သက်သက်
ကြီးဖြစ်၍နေရပါသည်။ သူမရဲ့အိတ်ကို သယ်ကုန်၍ ကြိုးစားကြည့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေမယ့် သူ့လက်တွေက သူ့ကိုခွင့်မပြုနိုင်ခဲ့ပါချေ။

နောက်ဆုံးတော့ သူက ခွင့်မတောင်းတော့ဘဲ သူမအိတ်ကို ဆွဲယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသော်လည်း အသိထဲ ပုံရိပ်တစ်ခု ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သူ့ရဲ့စေတနာကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ သူ့ကို အိတ်လုတယ်ထင်ပြီး အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒီဥစ္စာရှမ်းမလေးရဲ့စိတ်က ဂဏှာငြိမ်တာမဟုတ်ဘူးဟု ဇွတ်တွေးကာ စိတ်ကို ခုံးခုံးချပြီး သူမကိုကျော်ကာ ရှေ့သို့သွားမိပါသည်။

သူမရဲ့နောက်မှ တစ်ချိန်လုံး အေးဆေးစွာလိုက်လာခဲ့ပြီးမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမကိုကျော်တက်သွားသဖြင့် သူမမှာ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ပင် သူမရဲ့ကျောပြင်ကို ရပ်ကြည့်နေမိပါသည်။

သူမရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ ထိုလူရဲ့စိတ်ကလည်း တော်တိတော်တယ်ပဲနေမှာပါဟု ခပ်လှောင်လှောင်တွေးမိလိုက်သေး၏။ ဒီနေ့တော့ သူမနှင့်သူက လိုက်မည့်သူမရှိ၍ ပြေးစရာမလိုဘဲ သက်တောင့်သက်သာပင် ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာခဲ့ပါ၏။

သူကလည်း သူမကို စကားတစ်ခွန်းမှမပြောသလို သူမကလည်း သူ့ကို မေးခွန်းတစ်ခုမှ မခြေမိပါချေ။ ခရီးအတန်ကြာ ပေါက်သွားသောအခါမှာတော့ ညစ်ပေနေသောသူမရဲ့ကိုယ်မှာ ချွေးဒီးဒီးစီးကျလာခဲ့ကာ မောပန်းနေခဲ့ရပါသည်။

သူက ဘယ်အချိန်မှာ နားမယ်ဟု ပြောလာမလဲလို့ မျှော်လင့်ရသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူကတော့ သူမကိုပင် တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်ကြည့်မလာပါဘဲ လမ်းမဟုတ်သောလမ်းတွေကိုသာ ကိုယ့်စိတ်နှံ့ကိုယ် လမ်းဖောက်သွားရင်း ရှေ့မှဦးတည်နေလေရဲ့။

အချိန်အတန်ကြာလာတော့ သူ့အပေါ် သံသယရှိလာခဲ့ရပါသည်။ ဒီလူဟာ သူမကို တောနက်ထဲများ ခေါ်သွားလေသလားပေါ့။ ထိုအတွေးကြောင့်ပင်...

“ဒီမှာ ဟိုလူ”

“ငါ့နာမည် မင်းကိုပြောပြထားပြီးပြီ”

“ရှင့်နာမည်က ခုခုကြီး၊ ခေါ်ရခက်တယ်၊ ဘယ်လိုဦးဆောင်ပုဒ်မျိုး တပ်ခေါ်ရမှန်းမသိဘူး”

၁၈၀ နိမိတ် မယ်နိုင်

“ဘာမှတပ်ခေါ်နေစရာမလိုဘူး။ မင်းနဲ့ငါက မတိမ်းမယိမ်းပါ”

“ဪ၊ ဒါဆို ရှင်က သုံးဆယ်ရှိပြီပေါ့”

“မင်းအသက်က သုံးဆယ်လား”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက သာမန်ထက် ပိုဝယ်ချင်ရိုးအမှန်ပါ။ ထိုလူ့ထံမှ သူမ မနှစ်မြို့သောစကားအချို့ကို ကြားရလိုက်၍ သူမမှာ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့်ပင်

“ရှင်အခုဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။ မြိုင်ဟေဝန်ကိုလား၊ မဲဇာတောင်ခြေကိုလား”

“သဘောမကျရင် ဒီနေရာမှာ နေရစ်ခွဲလို့ရတယ်။ ဘယ်သူမှ အတင်းကာရော၊ အဓမ္မပါ ခေါ်မနေဘူး”

ဟု ခပ်မာမာပင် တုန့်ပြန်လာပြန်တော့ သူမက မျက်နှာကြော ပြန်လျှော့လိုက်ရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာတော့ သူမက တုံးအောက်က၊ ဖားပဲလေ။

“အဲ၊ ဟိုဘက်ကမ်းကူးရမှာမဟုတ်လား။ အဲဒါကိုပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှေးစက်ခွင့် နိမိတ် ၁၈၁

မလို့”

“ရေပြင်ဒီလောက်ငြိမ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား။ ဒေါ့ဏှာသတ်လို့ မသေဘဲ ရေနစ်ပြီး သေချင်လို့လား”

ဟု ဘုပြန်ဖြေတော့ သူမမှာ ရန်လုပ်ရမလား၊ ငုံ့ခံနေရမလားပင် မသိနိုင်လောက်အောင် ဗျာများသွားရပြန်ပါသည်။ သို့သော်...

“ဒီအတိုင်း ဆန်တက်သွားရင်ရော ရေတိမ်တဲ့နေရာက ရှိနိုင်မှာမို့လား”

“စုန်ဆင်းသွားရင် အနည်းဆုံး ဒေါ့ဏှာတို့အုပ်စုနဲ့ တွေ့မှာပဲ။ ဆန်တက်နေတာတောင် တွေ့ချင်တွေ့နေဦးမှာ။ မင်း မှတ်ထား၊ ရေတိမ်တဲ့နေရာဆိုတာ စုန်ရေမှာရှာရင် ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲရှိတယ်”

“ခုရော”

“ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမို့ သွားနေတာပေါ့ကွ”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ဇက်ကလေး ပုတိုသွားရပါသည်။

“ရေတိမ်တဲ့နေရာ ရောက်ရင်လည်း မင်းဝတ်ထားတဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၂ နိဂ မယ်ခိုင်

စကတ်က ပြဿနာတက်ဦးမှာပဲ”

“ရှင်လုပ်လို့ပဲ ကျွန်မစကတ်က ဒီပုံဖြစ်နေပြီ”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ရေတိမ်ရင်တောင် ပေါင်လောက်တော့ အနည်းဆုံးရှိမယ်၊ မင်းက အရပ်ပုတော့ ပေါင်ရင်းလောက်ဖြစ် သွားနိုင်တယ်။ ရေတွန်းအားနဲ့ဆို ပြဿနာရှိတယ်။ အနည်းဆုံး ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားခဲ့ရင်တော့ ပြဿနာမရှိဘူးပေါ့”

“ကျွန်မအဝတ်အိတ်ကို ရှင်ပဲလွှင့်ပစ်ခဲ့တာလေ”

“အဲဒီအိတ်ကိုသာ ငါလွှတ်မပစ်ခဲ့ရင် မင်းသေပြီးတာ ကြာနေပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအိတ်ထဲမှာ အဝတ်ကောင်းတွေနဲ့ ဖိနပ်ကောင်းတွေ မိတ်ကတ်ဘူးတွေ အများကြီးပါသွားပြီ”

“မိန်းမတွေလောက် ကရိုကထများတာ မရှိဘူး”

“ကရိုကထများတဲ့မိန်းမတွေရဲ့အလှတရားကိုပဲ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက ရူးသွပ် စွဲလန်းနေကြတာလေ”

“မင်း အဲ့လိုပြောတာ မရှက်ဘူးလား”

“ချက်ကောင်းထိသွားလို့ ဦးညွတ်ချင်သွားသလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာ! ချက်ကောင်း၊ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ မဟုတ်လို့လား”

“မင်း တော်တော်ရယ်ရတာပဲ”

“ရှင့်ကို ဟာသတစ်လုံးမှလည်း မပြောမိပါလား”

ဟု စကားကို ပေါ့ပေါ့လေးပြောနေသောသူမကို သူက ခြေစုံရပ်က သူမဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်လိုက်ပြီး...

“အလုပ်ထုတ်မခံရဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အလုပ်ရှင်ကတောင် အလိုရှိနေသေး တယ်”

“ဘာရာထူးလဲ”

“ဘာရာထူးပြောရမလဲ၊ အဲ၊ သိပြီ၊ တီထွင်ဖန်တီးသူ ပေါ့”

“အဲ့ဒီကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီမခံရသေးဘူးလား”

“မခံရပါဘူး... ဆုကြောင့်တောင် အမြတ်အစွန်းရနိုင် သေးတယ်”

“မင်းကိုတော့ လက်လန်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြီးတဲ့အထဲမှာ မင်းက ထိပ်ဆုံးပဲ”

“တကယ်ပြောနေတာ၊ ရှင်မယ့်တာကိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ရှင်က နည်းနည်းတော့ မတရားဘူး။ ရှင့်ကိုတော့ ယုံပေးရတယ်”

“ယုံပါလို့ မင်းကို ငါဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး”

“ရှင် စကားကို နည်းနည်းနားဝင်ချီအောင် အကောင်းမပြောတတ်ဘူးလား”

“မင်းက အပြောကောင်းသူကို ခုထိသဘောကျတုန်းပဲလား။ နှုတ်ချီသူက ဘယ်တော့မှ သဘောမလှတတ်ကြဘူးဆိုတာကို မင်းမသိဘူးလား”

“ဒါဆို ရှင်က နှုတ်ကြမ်းတဲ့လူတွေနဲ့ပဲ ပေါင်းသင်းတာလား။ ဦးနှောက်ခြောက်ချင်စရာပဲ”

“ရင်ထဲကဖြူရင် တစ်သက်တာမိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ခဏတာနဲ့ တစ်သက်တာက ဘယ်ဟာပိုကောင်းမယ်ထင်သလဲ”

“အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရပေါ့”

“မနက်ဖြန်ကို မင်းသေမယ်ဆိုတာသိရင် အခု မင်းဘာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုပ်မလဲ”

ဟု သူက ကောက်ကာငင်ကာမေးတော့ သူမမှာ ဘာပြန်ဖြေလို့ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို သူမတစ်သက်တာမှာ ဘယ်တုန်းကမှ သူမကိုယ်သူမ မမေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည့်မေးခွန်းပါ။

ဟုတ်ပါရဲ့ မနက်ဖြန်သာ သူမ သေမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့သူမ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ခုလိုသေဘေးနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ ရောက်နေတဲ့သူမက ဒါကို ဘာကြောင့်မစဉ်းစားမိပါလိမ့်။

ထိုသို့ သူမ မစဉ်းစားခဲ့မိသည့်ကိစ္စကို သူက ဘယ်လိုစဉ်းစားနေသလဲဆိုတာကို သိချင်လာမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုရဲရဲကြီးကြည့်ပစ်ကာ...

“ရှင်ရော”

“သေရမှာကြောက်လို့ မင်းနဲ့ ခုလို အရူးလို ထွက်ပြေးနေခဲ့တာပေါ့။ သေရမယ်ဆိုတာကို လူတိုင်း မကြောက်တဲ့လူမရှိဘူး။ ဘဝဆိုတာ ဖြစ်လာရင် တာဝန်ရှိတယ်၊ ဝတ္တရားတွေရှိတယ်၊ အချစ် အမုန်း ခံစားချက်တွေ ရှိကြတယ်။ တာဝန်ကျ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တဲ့လူတွေက သေဖို့အသင့် ရှိနေကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်
သေရမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားကြမှာပဲ။ ကမ္ဘာမှာ လူတွေ
အကြောက်ဆုံးဟာ သေမင်းပဲ။ သေမင်းကိုမြင်ရင် ရောက်တတ်
ရာရာဖြစ်ကြမှာပဲ။ တာဝန်ပြီးသူရော၊ မပြီးသူရော၊ ချစ်နေသူ
ရော၊ မုန်းနေသူရော၊ ပုထုဇဉ်လူသားတိုင်းပေါ့”

“ရှင်ဆိုရင်ရော”

“ဘာလုပ်လို့ လုပ်ပစ်ရမုန်းမသိဖြစ်မှာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာမှအဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့လေ၊ ဒါကြောင့် ငါပြေး
နေတာပေါ့”

ဟုပ သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြေတော့ သူ့ရဲ့အဖြေကို
သူမ သဘောကျသွားရပါသည်။

“ရှင်မှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား”

“သိတော့ ဘာလုပ်မလဲ”

“ရှင်အကြောင်း သိချင်လို့ပါ”

“လူတစ်ယောက်ကို နားလည်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ နည်းနည်းသိထားရင် များများစဉ်းစားရတယ်၊
ဘာမှသိထားရင် နည်းနည်းပဲစဉ်းစားရမယ်။ အလကားနေရင်း
ဦးနှောက်ခြောက် မခံချင်စမ်းပါနဲ့”

“ဆုံတွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ ရှင်က တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့
လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုဆိုကာ စကားပြောရင်း လာနေကြတော့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို သတိပေါ်သွားမိပါသည်။ သတိဆိုတာ နည်းနည်းလျော့
သွားသည်နှင့်ပင် အန္တရာယ်ကြားမှာနေရသောသူမတို့က ချက်
ချင်းပင် ဒုက္ခရောက်ရပါတော့သည်။

မှန်ပါသည်။

သူမတို့ရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ လူငါးယောက်က သွား
ခနဲပေါ်လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟား ဟား ဟား... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါလား”

ဟုအသံကြားတော့မှ သူမနှင့်သူမ အန္တရာယ်ကြားထဲ
ရောက်နေပါလားဟု ချက်ချင်းသိသွားရပါသော်လည်း ထိုအသံ
က နောက်ကျနေခဲ့ပါပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှန်ပါသည်။

ထိုလူငါးယောက်မှာ တုတ်၊ ဓားကိုယ်စီနှင့် သူမနှင့်သူ့ကို ဝိုင်းရံပြီးဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ သူမထိတ်လန့်သွားရကာ ကြောက်အားလန့်အားပင် သူ့နားသို့ အားကိုးတကြီးကပ်သွားခဲ့ပါသည်။

သူကလည်း သူမကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ သူမ ကြားသာ ရှုံလေး...

“ဒီချောင်းအတိုင်းဆန်ပြီးပြေး၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ပို၍ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ ‘လူတွေ ဒီလိုဝိုင်းထားပြီးမှတော့ သူမက ဘယ်လိုလုပ်ပြေးလို့ရတော့မှာတဲ့လဲ။ သေမှာပေါ့’ ဟုတွေးကာရှိသေး။ သူမရဲ့ခါးလေးမှာ လေထဲကော့သွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

သူက သူမကိုယ်လေးကို လှုပ်ရမ်းလိုက်ပြီး သူမကိုယ်ကို ခါးမှဆွဲကိုင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်မှလူကို စတင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး သူမကို လူအုပ်၏အပြင်ဘက်သို့ ရောက်စေရန် တွန်းပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လူအုပ်ရဲ့အပြင်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် သူမကိုယ်ကို ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ပေမယ့် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့နေသော သူမမှာ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဒူးတွေတုန်ပြီး မပြေးနိုင်တော့ချေ။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် နေရာမှာ မှတ်တက်စွာရပ်နေပြီး လူငါးယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသောသူ့ကို မမှီက်မသန်စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သူဟာ သိပ်တော်တဲ့လူဟု ဆိုရမည်လားပင်။ ကွေးပုံညွတ်ပုံ ရှောင်တိမ်းပုံများမှာ သေသပ်လှပပြီး တိုက်ခိုက်နေသော ကန်ချက်များမှာ စနစ်ကျလှသည်ဟုထင်ပါသည်။

ကိုယ်ကို ဟန်ချက်ကျကျယမ်းထိုးပြီး တိုက်ခိုက်နေပုံအရ ထိုလူဟာ အသတ်အပတ် ကျွမ်းကျင်သောလူ ဖြစ်ပုံရပါသည်။ ထိုလူဟာ သေချာပေါက် အရေးမခိုင်းနိုင်ဘူးဟု သူမသိလိုက်ရချိန်မှာတော့ အင်အားတို့က အလိုလိုရှိလာပြန်ကာ ထိုလူကို ကူညီရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မရှိမဲ့ရှိမဲ့သတ္တိတို့ကိုမွေးမြူ၍ အနီးနားရှိဝါးလုံးတို့ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ထိုလူနှင့်တိုက်ခိုက်နေသူ၏နောက်စေ့ကို ဒုခနဲနေအောင် ရိုက်ချကာ ရန်ပွဲကိုအဆုံး

ရွှေပဒေသာစာပေ

သတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

လဲကျသွားသောထိုလူကို တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး သူ
ရဲကောင်းမလေး၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ကိုင်းကြားထဲ ပြေးဝင်
ပစ်တော့၏။

“အား...”

“မြန်မြန်... နောက်မှာ အုပ်စုတွေ ထပ်ပါလာတယ်။
ဒီထက်လူများလာရင် ငါလည်းမနိုင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမကိုထပ်၍လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူမရဲ့
လက်ကိုသာ အရုပ်တစ်ရုပ်လိုဆွဲပြီး ပြေးနေသဖြင့် သူမမှာ မော
ရမည်လား၊ လက်ကောက်ဝတ်တွေ နာရမည်လား၊ ကိုင်းရွက်
တွေ့ရ၍ လက်မောင်းတွေပဲ နာရမည်လားပင် မသိနိုင်လောက်
အောင် နာကျင်မှုတွေက ရှုပ်ထွေးသွားရပါသည်။

“ဆု... ဆု မပြေးနိုင်တော့ဘူး”

ဟုသာ အော်ပြောမိသွားသည်ထိ သူမမှာ ခြေကုန်
လက်ပမ်း ကျသွားခဲ့ရပါသည်။ ဒီတော့မှ ပြေးနေသောသူ့ခြေ
ထောက်တွေက အရှိန်လျော့သွားကာ သူမကိုလှည့်ကြည့်မိတော့

ညှိုးငယ်နေသောသူမမျက်ဝန်းနှင့် လမ်းခုလတ်တွင် ဆုံမိသွား
ကာ အမှန်တကယ်ပင် မောဟိုက်နေသောသူမကို ကြင်နာသွား
မိပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မောနေသောသူက မောရမှာပင် မေ့သွား
ကာ

“ရေသံကြားတယ်၊ မလှမ်းမကမ်းမှာ ချောင်းရှိလိမ့်မယ်။

အဲဒီမှာ နားတာပေါ့”

ဟု သူကဆိုတော့ သူမ အားတင်းကာ ဆက်လျှောက်
လိုက်မိပါသည်။ သူမရင်ထဲ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာရပါသည်။ သူမ
ခုလို တောထဲမှာ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေရတာက ဘယ်ဘဝ
က ဝဋ်ကြွေးများ ပါလာရတာလဲဟု တွေးမိတော့ အလိုလိုနေရင်း
မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်ကြည်တို့က စီးကျလာခဲ့ရပါသည်။

သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး သွားနေသောသူ့မှာ ခြေလှမ်းတွေ
ထိုင်းမှိုင်းသွားသောသူမကို ချက်ချင်းသတ်ထားမိသွားကာ သူမ
ကို ချာခနဲလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ သူမရဲ့ပါး
ပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများကြောင့် သူ့ရင်ထဲသို့ အမျိုးအမည်မသိ
ခံစားချက်အချို့တို့ တိုးဝင်ကုန်ရပါသည်။

“မင်း အရမ်းမောနေသလား”

ဟုပင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှန်းမသိသေးခင်မှာပင် ထိုသို့ ကြင်နာစွာ ပြောမိသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုစကားသံကို ကြားရချိန်မှာ တော့ တင်းထားတဲ့သူမရဲ့စိတ်တွေက ဘယ်ကဘယ်လို ပျော့ခွေ ယိုင်ကျသွားသည်မသိ၊ ခြေထောက်တွေကိုပင် ဆက်လက်မရပ် တည်နိုင်တော့ဘဲ မြေပြင်မှာပင် ဒူးထောက်ထိုင်ချိန်သွားပါတော့ သည်။

သူက ဝမ်းပန်းတနည်းကြီး ငိုကြွေးနေသော သူမကို ကြည့်လိုက်၊ နောက်မှလိုက်လာမည့် ရန်သူအခြေအနေကိုကြည့် လိုက်နှင့် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိနိုင်အောင်ကို ဒွိဟကြီးဖြစ်နေ ရပါသည်။

ငိုကြွေးနေသောသူမရဲ့မျက်ရည်တွေကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပေမယ့် ခု သူတို့ရင်ဆိုင်နေရတာက အသက်ဘေးနဲ့လေ။

“အန္တရာယ်ကင်းတဲ့နေရာမှ ငိုလို့မရဘူးလား”

ဟု သူ့ပါးစပ်က ခဲရာခဲဆစ်ထွက်လာချိန်မှာတော့၊ သူမ ရဲ့အကြည့်စိမ်းစိမ်းကိုသာ ဦးစွာပထမ ရရှိလက်ခံလိုက်ရပါသည်။

ထိုအကြည့်ကြောင့် သူ့စကားအတွက် ထိုအမျိုးသမီးကိုအားနာ သွားရပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ၊ ပြောပြီးပြီလေ။ ခုချိန် က ပြေးနိုင်မှ လွတ်မယ်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအကြည့်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်အား။ ထိုခံစားချက်ကိုလည်း ကိုယ်ချင်းမစာနိုင်အားတော့ဘဲ ငုတ်တုပ် ကြီးထိုင်နေသောသူမရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက် ချိန်မှာတော့...

“ကြင်နာတဲ့စိတ်မျိုး ရှင့်မှာ သေးသေးလေးတောင် မရှိ တော့ဘူးလား”

“သေသွားမယ်၊ မင်းကို ဘာမဟုတ်ဘဲ နှုတ်နေရင် ငါ့ပါ သေသွားမယ်၊ ပြော၊ မင်း ဒီတောထဲမှာ လူမသိသူမသိ လင်းတ စာ ဖြစ်ချင်သလား၊ ကျိုးကန်းစာ ဖြစ်ချင်သလား”

ကြမ်းကြမ်းကြီး မေးလာသောသူ့စကားအဆုံးတွင် သူမ မှာ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထလာခဲ့ရပါသည်။

“လာ...”

ဟု သူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ချိန်

မှာတော့ သူမမှာ ဖိမိဆွဲပြီး မငိုနိုင်တော့ဘဲ သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက်
သာ မကျေမချမ်းနှင့် လိုက်လာခဲ့ရပြန်ပါသည်။

“ခဏ နားချင်တယ်”

“ငါးမိနစ်နဲ့ အမောပြေနိုင်မလား။ ငါးမိနစ်မပြည့်ခင်
ခေါင်းပြတ်မယ်ဆိုတာလည်း တွေးမိဦး”

ဟုဆက်ပြောလာစဉ်မှာတော့ သူမက မထူးတော့ပါဘူး
ဟု မိုက်ရှူးရဲစိတ်မွေးကာ မိမိရဲ့ခြေထောက်တွေကို အားပြန်ထည့်
လိုက်ပြီး သူ့နောက်သို့ အားသွန်ပြေးလိုက်မိပါတော့၏။ သူတို့
နှစ်ယောက်လည်း အားသွန်ပြေးနေကြသလို နောက်မှလိုက်လာ
သူများကလည်း ထပ်ချပ်မကွာပင် ပါလာခဲ့ရပါ၏။

အချင်းချင်းပေါင်းဆုံမိသွားကြတဲ့ ထိုဆယ်ယောက်အဖွဲ့
မှာ ရှေ့ကပြေးနေကြသော ထိုနှစ်ယောက်နောက်သို့ အသည်း
အသန်လိုက်နေကြပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ လိုက်... လိုက်... ဟိုမှာ မျက်
ခြည်မပြတ်ခင်... လိုက်”

“တော်တော်အပြေးသန်တဲ့နှစ်ယောက်ပဲ”

“မင်းတို့ကောင်တွေက မိန်းကလေးလောက်တောင်
အဖြစ်မရှိကြဘူးလား”

“မင်းကရော မမောလို့လားကွ”

“မောရင်လည်း မိအောင် လိုက်ရမယ်ကွာ၊ သူတို့ကို
မမိရင်တော့ ငါတို့သေမှာပဲ။ လူတွေနေတဲ့နေရာမှာဆိုရင် မလွယ်
ဘူး။ မိုက်ပြီးနေပြီပဲ... ကမ်းကုန်အောင် မိုက်ရတော့မှာပဲ”

“သေရင် မြေကြီး စံရင် ရွှေထီးလား”

“အဲ့ဒီစိန်ပွင့်ကို မင်းတို့မမြင်ဖူးလို့ပါကွာ”

“ဘယ်လောက်ပါလားနိုင်သလဲ”

“သိန်းသုံးရာဝန်းကျင်ပေါ့၊ ပြန်ပေးဆွဲရင် ထောင့်နိုင်သေး
တယ်။ အပျံစားလေး... ရေလျှံမယ့်ပုံပေါက်တယ်”

“တစ်ယောက်ကို သိန်းတစ်ရာစီလောက်တော့ စားရ
နိုင်သလား”

“ပါးပါးလေးပါကွာ”

“ကြိုးကြာမလေးအနားမှာ... ဟိုငှာ ကပ်နေတာက
ပြဿနာတက်တယ်ကွ”

“လက်လှမ်းမမီသေးလို့ပေါ့ကွာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဇက်ပြုတ် ပြီသာမှတ်”

“ငါးယောက်တစ်ယောက် ခံရတာ နာတယ်ကွာ”

“ဒွင်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်လက်ရည်ညှပ်ပါ့မလဲ။ ဆယ် ယောက်တစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ဒွင်၊ မကလို့ ဒွင်ရဲ့အဖေကြီးဆို လည်း မှုစရာမရှိဘူး”

ဟုတစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကာ ပြေးလိုက်နေကြ ရာ နောက်ဆုံးတော့ မတ်စောက်လှတဲ့တောင်ခြေရင်းတွင် ရပ် တန့်သွားရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ရှေ့ဆက်ပြီး ပြေးမရတော့တဲ့ လမ်းခရီးကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ရှေ့တွင် မတ်စောက်သောတောင်နံရံက ခံနေပြီး ဘေးတွင် အလွန်နက်သောချောက်ကမ်းပါးရှိ၍ ကျန် တစ်ဖက်တွင် ရေတံခွန်ရှိနေပြီး ဒရဟောစီးနေသောချောင်းငယ် တစ်ခု၊ ပြီးတော့ အနောက်တွင် ရန်သူ။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပြေးစရာမြေက မရှိတော့ပါချေ။

သူက ဒီတောနှင့်မစိမ်းသူမို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ချောက်

ကမ်းပါးထဲ တွယ်ဆင်းနိုင်တယ် ထားဦးတော့၊ သူမက သူ့နောက် ကို လိုက်နိုင်မှာတဲ့လား။ ပြီးတော့ ဒီတောင်ပေါ်သို့ သူက အလွယ် တကူပြေးတက်နိုင်တယ် ထားဦးတော့၊ အလွန်မောဟိုက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့သူမက လိုက်နိုင်မှာတဲ့လား။ အခုတောင် အားတင်းပြီး ပြေးနေပုံရတဲ့သူမက သူသနားလှပါပြီ။

သူ့စိတ်ထဲ ဆုံးဖြတ်ရခက်သွားရပါသည်။ မောနေပြီ ဖြစ်သောသူမကိုလည်းကောင်း၊ အနောက်မှပြေးလိုက်လာ၍ နီး ကပ်စပြုနေပြီဖြစ်သော လူဆယ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း၊ မတ် စောက်လှသောတောင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ နက်နဲလှပါသော ချောက်ကမ်းပါးကိုလည်းကောင်း၊ တဝေါ်ဝေါ်စီးဆင်းနေသော ချောင်းငယ်ကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲ တစ်ခုခုကို အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်နေမိပါသည်။

သူမကလည်း သူ့နည်းတူစွာ ရောက်တတ်ရာရာကြည့် ပြီး သူ့ကို အားကိုးတကြီးပင် . . .

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူတို့နီးလာပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ”

ဟု သူမက သူ့ကိုအားကိုးစွာပြောတော့ သူ့ရင်ထဲ ခွန်အားတို့က အလိုလိုတိုးပွားလာရကာ...

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီချောင်းကိုဖြတ်ရမှာပဲ”

“ရှင်!”

“ဒါ ငါတို့ရဲ့တစ်ခုတည်းသောထွက်ပေါက်ပဲ”

“ဆု... ဆု... မဆင်းရဲဘူး၊ ဆု... ဆု... ရေကြောက်...”

သူမစကားပင် မဆုံးလိုက်နိုင်တော့ဘဲ သူမရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာလေးမှာ သူ့ရဲ့ထမ်းပိုးခြင်းကို ခံထားလိုက်ရပါတော့သည်။ သူမရင်ထဲ ဟာတာတာကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

ဒါ အိပ်မက်လား၊ တကယ်ပဲ ဖြစ်ပျက်နေသလားဆိုတာ ဝေခွဲမရပါချေ။ သူမကိုယ်သူမ မသိနိုင်တော့ပါ။ သူမက တကယ်ပဲ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ပွန်းတတီးရှိနေတာပါလား။ သူမကိုယ်သူမ မယုံချင်ပါ။ သို့သော်လည်း ယုံကြည်ရပါလိမ့်မည်။ ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ပါ။

သူမက တကယ်ပဲ သူနှင့်အတူ အသက်လု၍ ဒီတော

ထဲမှာ ပြေးနေရသည်ဆိုတာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်မှန်း တဝေါဝေါစီးဆင်းနေသော ထိုရေစီးသံက သက်သေခံနေခဲ့ပါသည်။

သူမမျက်စိတွေကို စုံမှိတ်ထားခဲ့ပါသည်။ အေးစိမ့်နေသောရေက သူမရဲ့ကိုယ်ထိပါ စုံရွဲ့လာ၍ သူမမှာ ထိတ်လန့်နေရပါသည်။ ရေစီးက သန်လွန်း၍ တောင့်တင်းခိုင်မာသောကိုယ်ခန္ဓာရှိသည့်သူပင်လျှင် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ယိုင်ယိုင်သွားရပါသည်။ ဒါကို သူမက သိနေ၍ ကြောက်လန့်မိပါ၏။

အကယ်၍သာ သူက တောင့်မခံနိုင်တော့ဘဲ ရေစီးအတိုင်းသာ မျောသွားခဲ့ပါလျှင် ရေမွှမ်းလွှဲမသေဘဲ ရေစီးအရှိန်နှင့်မျောရင်း ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခဲကြီးများနှင့် ဦးခေါင်းဝမ်းဆက်ဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေမျိုးမို့ သူမမှာ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့လောက်အောင် အားလုပ်နေခဲ့ရပါသည်။

သူမကလည်း ငြိမ်သက်ပြီး ဘုရားတသသနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရပေမယ့် သူမမှာလည်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ယိုင်လှလှကိုယ်ခန္ဓာကို အားတင်းထားဆဲပင်။

ရေအောက်ရှိ ချွန်မြဲသောကျောက်စရစ်ခဲများကြောင့်

ကျင်စိမ့်အောင် နာကျင်နေရပေမယ့် ထိုနာကျင်မှုကို နှလုံးသား ထဲမှာပင် ကြိတ်မှိတ်ကာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါ၏။

“ရှင်...ရှင် ရရဲ့လား”

အရဲကိုးပြီး မေးလိုက်တာဆိုပေမယ့် သူ မရတော့ဘူး လားဆိုတာကို သူမ သိချင်ချင်ဖြစ်နေရပါသည်။ အမေးသာရှိ သည့် သူမရဲ့စကားကို သူ့ထံမှ မည်သို့သောတုန့်ပြန်မှုမှ ထွက် ပေါ်မလာပါ။

သူကတော့ အကောင်းဆုံးကြိုးစားရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ် ထားပုံရပါသည်။ ကုတ်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်လုံး ထမ်းခေါ်လာ တာကို မေ့လျော့ထားပြီး မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ ဒီချောင်း ကို ဖြတ်ကူးလာသည်ဟု သဘောပိုက်ကာ လွတ်ချင်ချင်သတိ ကို ဆွဲကပ်၍ စိတ်တို့ကို စည်းကာ မမြင်ရသောလမ်းတွင် ခြေ ထောက်နှင့်သာစမ်း၍ ကြမ်းတမ်းသောဒီချောင်းကို ဖြတ်ကျော် နေမိပါသည်။

ဖွဲ့လုံလ, ကြိုးပမ်းမှု၏ရလဒ်တစ်ခုဟုပဲ ပြောရမလား။ စိတ်၏စေညွှန်းရာကြောင့်ဟုပြောရမလားဆိုတာ မသိနိုင်လောက်

အောင်ပင် နောက်ဆုံးတော့ ကမ်းစပ်သို့ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ကမ်းစပ်ရောက်တော့မှ တင်းထားသောစိတ်တို့ကို ဖြည် လျော့ကာ သူမကို မြေပေါ်သို့ ဆင်းစေလိုက်ပြီးမှ သူက မြေပြန့် ပေါ်မှာပင် အရှုပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်မိပါတော့သည်။

သူမ မယုံကြည်နိုင်ပါ။

သူမ မသေပါဘူးဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပင် ဖြစ်သွားရပေမယ့် အမှန်တကယ်ပဲ သူမတို့ ခုချိန်ထိ အသက် ရှင်နေကြပါသေးသည်။ သူမ ခုလိုအသက်ရှင်နေသေးသည့် အတွက်လည်း သူ့ကို ထိုင်ရှိခိုးလုမတတ် ကျေးဇူးတင်သွားရ ပါသည်။ သူမရင်ထဲတွင် ခံစားချက်က အလုံးကြီး ဆို့တက်နေ ၍ သူ့ကိုဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာပင်...

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူတို့ လိုက်မလာနိုင်ကြတော့ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နားနေလို့တော့မဖြစ်ဘူး... ငါထင်တာမလွဲဘူး ဆိုရင် မကြာခင် ရွာကိုရောက်လိမ့်မယ်”

ဟု သူက မမောနိုင်စွာပင် သူမကို အားပေးသလိုပြော နေ၍ သူမရင်ထဲ ဘယ်လိုကြိုးမှန်းမသိတဲ့ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြီး

က အပြိုင်အဆိုင်ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

ကြည့်စမ်း! သူမကတော့ သူ့ကို မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့်၊ သူမကတော့ သူမရဲ့အသက်ကို သူ့အသက်နှင့်ထပ်တူစောင့်ရှောက်နေလိုက်တာ။ ဒါ ရက်ပိုင်းမျှသာ သိကြသေးသည့် လူတွေတဲ့။

မှန်တာပြောရလျှင် သူမကို ခုလောက်ထိ ကောင်းပေးခဲ့သောသူကို ဘဝနှင့်ချီ၍ပြောလို့ရပါသည်။ သူမ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

သူမဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဂဗနဏမသိရပါဘဲနှင့် ခုလိုစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ သူ့ရဲ့ကြင်နာစိတ်ကို အသက်နှင့်ရင်း၍ သိလိုက်ရတော့ သူမလို ခံစားချက်နုသူအဖို့ မျက်ရည်မလည်ဘဲ ရှိပါတော့မလား။

ရှင် ဘာလို့ အပြင်ပိုင်းက ကြမ်းတမ်းချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲ ဒွင်ရယ်။ ရှင့်အတွင်းစိတ်က ဒီလောက်နူးညံ့ဖြူစင်နေတာကို ဘာကြောင့် ကြမ်းတမ်းတဲ့အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေနဲ့ ဖုံးဖိထားတာလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တစ်ဖက်ကမ်းကိုစောင့်ကြည့်ရင်း အမောဖြေနေသော သူ့ကို သူမက ဆွေးမြည့် ရီဝေစွာ ကြည့်ရင်း သူမရဲ့ရင်ထဲက သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စကားများစွာ ပြောနေမိပါတော့သည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကြည့်နေသော သူ့မှာ သာမန်ထက် ငြိမ်သက်နေသော သူမရဲ့လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ချာခနဲလှည့်လာခဲ့သည်တွင် သူ့ကိုမမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ငေးကြည့်နေပါသော သူမရဲ့ရွှမ်းစိုစိုမျက်လုံးဝိုင်းလေးများနှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်းဆုံစည်းမိသွားရာ နှစ်ဦးသားမှာ တစ်ဒဂံတော့ မှင်တက်မိသွားကြသည်မှာ အမှန်ပါ။

ထိုအကြည့်များကို သူ ရှောင်မဖယ်ချင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခုလိုပဲ သူမကို အကြာကြီးကြည့်ခွင့်ရချင်ပါသည်။ သို့သော် သူက အခွင့်အရေး ရယူတတ်သည့် ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားဖျင်းတစ်ယောက် အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအကြည့်များကို သူကစပြီး လွှဲဖယ်ကာ...

“ငါတို့သွားကြရအောင်”

“ရှင်နဲ့သာမတွေ့ခဲ့ရင် ခုချိန်မှာ ဆုဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်အပေါ် အထင်သေးမိခဲ့တဲ့ဆုကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့က အလိုလို စီးကျလာခဲ့ရပါသည်။ သူမရဲ့မျက်ရည်များက သူ့နှလုံးသားတစ်ခြမ်းကို ပြင်းစွာထိုးနှက်နေခဲ့ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမကို အဲ့ဒီလို မျက်ရည်မကျစေချင်ပါ။

‘မင်းကြောက်နေသလား၊ မကြောက်ပါနဲ့။ ငါအသက်ရှင်နေသရွေ့ မင်းဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး။ ငါက မင်းကိုကာကွယ်ပေးမှာမို့ မင်းမကြောက်ပါနဲ့။ မင်းကို ငါကာကွယ်ပေးမှာပါ။ ပင်ပန်းနေလည်း ခဏတော့ သည်းခံပေးပါ။ ငါအကောင်းဆုံးနည်းလမ်းနဲ့ ကြိုးပမ်းပေးပါ့မယ်’ ဟု ဖြောင့်ဖြူ နှစ်သိမ့်ပေးချင်မိပေမယ့် ဒီလိုနူးညံ့တဲ့စကားလုံးမျိုးက သူ့နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသော သူမရဲ့ပါးပြင်လေးကို မဝံ့မရဲလေးပင် အရဲကိုးကာ လက်ညှိုးလေးနှင့် တို့ထိရုံလေး မျက်ရည်စများကို သုတ်ပေးလိုက်ပြီးမှ သူမရဲ့လက်

ကောက်ဝတ်ကိုဆွဲကာ သူမကိုထရပ်စေပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ခရီးဆက်ရပြန်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ကူးလေ... ဟိုခွေးမသားတွေက ပြေးတော့မယ်”

ဟု တစ်ဖက်ကမ်းမှလည်း ဆူညံ၍ နေလေပါသည်။

“မင်း၊ ကူးပါလားကွ၊ ဒီလောက်ရေစီးသန်နေတာ။ ရေရဲ့အတိမ်အနက်လည်း သိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟိုတစ်ယောက် ကူးသွားတာ... မင်းမျက်စိ ကန်းနေသလား”

“သူက အရှူးဖို့ မကြောက်မလန့် ကောင်မလေးကို ထမ်းပြီးသွားတာ။ ငါတော့ စောစောစီးစီးမသေနိုင်သေးဘူး”

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲ”

“သေမှာကိုသိလျက်နဲ့တော့ မိုက်ရှူးရဲမဆန်ဘူး။ သတ္တိရှိရင် မင်းအရင် သွားသေပါလား”

“အဲဒီနှစ်ကောင်သာ လွတ်သွားရင်တော့ ငါတို့အားလုံး

၂၀၆ ❀ မယ်နိုင်

ပြဿနာတက်ပြီ”

“ဘာပြဿနာတက်ရမလဲ၊ အရင်းပေါ့ကွ”

“သူတို့ကို သေလောက်အောင် ဒုက္ခပေးခဲ့တာပဲ။ မင်း

ကြီးဒေါ်မို့ ငြိမ်နေကြမှာတဲ့လား”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လိုက်ရမှာပေါ့ကွ၊ ဒီတစ်ခါသာ မိရင်တော့ တွေ့ရာ
သချိုင်း ဓားမဆိုင်းပဲဟေ့။ အပြတ်သာ ရှင်းပစ်လိုက်”

“ငါတို့အပြတ်မရှင်းခင် ငါတို့ကို ရေကအပြတ်ရှင်းသွား
လိမ့်မယ်”

“အောက်ဘက် ပြန်စုန်မယ်၊ ရေငြိမ်တဲ့အပိုင်းရောက်
မှ ကူးပြီးသွားကြတာပေါ့”

ဟု ဒေါ်ဇွန်ရဲ့စကားကို အားလုံးမှာ စဉ်းစားပြီး ထောက်
ခံလိုက်ကြပါသည်။

“နောက်မကျလောက်သေးပါဘူး၊ ဒီမိန်းမ တော်တော်
မောနေပါပြီ”

ဟု ဒေါ်ဇွန်ရဲ့သုံးသပ်ချက်က မှန်နေပြီလား။

❀ ❀ ❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

အရမ်းကိုမောဟိုက်နေပြီဖြစ်တဲ့သူမကိုကြည့်ပြီး ဒွင်ရင်
ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါသည်။ ဒီလောက်ဆို သူမလည်း
ဆာလောင်နေလောက်ရောပေါ့။ အချိန်အားဖြင့်လည်း နေ့လယ်
နှစ်ချက်တီးနေခဲ့ပြီမို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

လူတွေနေတဲ့ရွာကို ရောက်မယ်မရောက်ဘူး မသေချာ
ဘဲနဲ့တော့ နားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲဟု ဆုံးဖြတ်ကာ နေရာ
ကောင်းတစ်ခုကို ရှာဖွေနေမိပါသည်။

ဒီလောက်ဆို ဒေါ်ဇွန်တို့အုပ်စုကလည်း အတော်နှင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရောက်မလာနိုင်တော့ဘူးဟု တွေးမိကာ အကယ်၍ ရောက်လာ
ခဲ့လျှင်လည်း ပုန်းခိုရလွယ်သည့်နေရာမျိုးဖြစ်နေဖို့ကို သူ့မှာ ရွေး
ချယ်နေရပါသည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာမှာ နားရအောင်”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကို ညှိုးရော်သောမျက်ဝန်းမျိုး
နှင့် ကြည့်ပါသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မဲတူးပြီး စကတ်စုတ်
ဖိနပ်စုတ်လေးနှင့်သူမမှာ သူနှင့်တွေ့စတုန်းအခါက ပုံစံတော့
မဟုတ်တော့ပါချေ။

နွမ်းလျနေသောသူမပုံကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဂရုဏာသက်
မိပေမယ့်လည်း မောဟိုက်နေသောသူမကို မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေမိပါသည်။

သူမက မရှက်နိုင်မရွံ့နိုင်လောက်အောင်ပင် နားဆိုသော
ပါမစ်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တွေ့ကရာနေရာတွင် ပစ်စလက်
ခတ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာပင် လှဲချပစ်လိုက်ပါတော့၏။
တစ်ချိန်လုံးပြေးလွှားနေခဲ့ရ၍ မသိသာပေမယ့်လည်း ခုလိုနား
လိုက်တော့ ဗိုက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာမြည်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအသံကို သူမသည်သာမက သူလည်းပဲ ကြားသွား
ကာ၊ သူက ထရပ်လိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသဖြင့် သူမမှာ အိပ်
နေရာမှထကာ

“သွားတော့မလို့လား”

ဟုကောက်မေးလိုက်တော့ သူက သူမကိုလှည့်မကြည့်
ဘဲ...

“အိပ်ပါ၊ ဒီနား ခဏကြည့်မလို့”

“ဆုလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“မင်း မောနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ဆု မနေရဲဘူး”

“နားပါ၊ ငါ ဝေးဝေးမသွားပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်မြန်မြန်ပြန်လာနော်”

ဟု သူမကပြောတော့ အမှန်တကယ်ပင် သူမအနားက
သူ ထွက်ခွာမသွားချင်တော့ပါ။ တောတောင်ရဲ့တိတ်ဆိတ်ခြင်း
ရနံ့ကို သူမ ကြောက်သည်ထင်ပါရဲ့။

ထွက်ခွာသွားသောသူ့ရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး သူမမှာ

ထိုင်ရမလိုထရမလို ဖြစ်လာရပါသည်။

‘မသွားပါနဲ့၊ ဆု ကြောက်လို့ပါ၊ ဆုအနားမှာ နေပေးပါ’
ဟုပြောရလောက်အောင်လည်း သူနှင့်သူမရဲ့ပတ်သက်မှုက မရှိ
ကြသေးတာမို့ ထွက်ခွာသွားသောသူ့ခြေလှမ်းတွေကို သူမက
ဘယ်လိုလုပ်တားမြစ်ရမှာတဲ့လဲ။

သူ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ရအောင်ကလည်း
သိပ်မသင့်တော်ဘူးဟုယုံကြည်ကာ ဆက်၍လဲ့အိပ်နေလိုက်မိပါ
သည်။ မောလွန်း၍ လဲ့အိပ်နေရပေမယ့် စိတ်ကတော့ မအိပ်နိုင်
ခဲ့ပါချေ။ သူမက ရှုပ်လွန်းနေ၍ သူက သူမကိုထားပြီးများ သွား
လိုက်ပြီလားဟု အကြိမ်ကြိမ်အခါခါတွေးမိပေမယ့် ဖြတ်ကျော်
လာကြတဲ့အခက်အခဲများကြောင့်တော့ မထားသွားလောက်ပါဘူး
ဟုလည်း ယုံကြည်နေမိပါသည်။

အားတင်း၍ ယုံကြည်နေရသောစိတ်မှာ အချိန်ကြာလာ
သည်နှင့်အမျှ အားလျော့ ပျက်ပြယ်စပြုလာခဲ့ပါသည်။ နောင်တ
လည်း ရမိပါသည်။ တော်၏ မတော်၏ သင့်၏ မသင့်၏ဆိုတာ
ကို ဘာမှမတွေးဘဲ သူ့နောက်ကို ဇွတ်မှိတ်ပြီး လိုက်နေရမှာဟု

တွေးမိပါသည်။ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး၊ ဒီလိုတောကြီးမျက်မဲထဲမှာ
သူမ ဘယ်ကိုပြေးမလဲ။ ကျေးငှက်သံ ကျွက်စီကျက်စီမှလွဲ၍
တစ်တောလုံးတစ်တောင်လုံးမှာ အပ်ကျသံပင် မကြားရလောက်
အောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူမို့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို နှစ်သက်လှပေမယ့် သူမ
နှစ်သက်သော ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ ခုတော့ သူမကို တစ္ဆေတစ်
ကောင်နယ် ခြောက်လှန့်လို့နေခဲ့ပါသည်။

မြင့်မားအံ့ဆိုင်းနေသောသစ်ပင်ကြီးများကို ကြည့်လိုက်၊
လှပပါပေ့ဆိုတဲ့ကျောက်တုံးကြီးများကိုကြည့်လိုက်၊ နက်နဲသော
တောအုပ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာ တောင်စဉ်
ရေမရတွေးရင်း ကြောက်စိတ်တွေက အလိုလိုစီးဝင်လာခဲ့ရပါ
သည်။

ထိုကြောက်စိတ်ဝင်လာတော့ ကျေးငှက်တို့ရဲ့သီကျူးသံ
ကလည်း မသာယာတော့သလို၊ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေသော
တောတောင်အလှကလည်း မှောင်မဲ့၍ ကြောက်စရာကောင်းလာ
ပြီး သာယာလှပါတယ်ဆိုတဲ့ မျောက်လွှဲကျော်တို့ အော်မြည်သံ

၂၁၂ နိဂ မယ်ခိုင်

ကလည်း ချောက်ချားဖွယ်အပြည့်နှင့် သူမရဲ့စိတ်တို့ကို ထိုးနှက်
နေရပါသည်။

သူမ ကြောက်နေခဲ့ပါသည်။

ကြောက်လွန်း၍ မျက်ရည်တွေပင် ကျနေရပါ၏။ သူမ
ဘယ်သူ့ကိုတမ်းတရမလဲ။ အဖေကိုတမ်းတရမလား။ အွန်းဟွန်း၊
ဒါလည်းမဟုတ်သေးဘူး။ သူမမှ အဖေကိုမမြင်ဖူးခဲ့တာပဲ။ ဒါ
ဆို သူမ သိပ်ကိုအားကိုးယုံကြည်ခဲ့ရသောဒေါ်လေးကို တမ်းတ
ရမလား။ ဒါလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး။ သူမကိုမချစ်လို့ အကြာ
ကြီးပစ်သွားခဲ့ပြီးမှတော့ သူမရဲ့သေရေးရှင်ရေးကို စိတ်ဝင်စားဦး
မှာတဲ့လား။

ဒါ... ဒါဆို သူမဘဝမှာ ဘယ်သူရှိသေးလဲ။ သူမရဲ့
သေရေးရှင်ရေးကို အရေးတယူလုပ် စောင့်ရှောက်ပေးမယ့်လူ
ဘယ်သူရှိသေးလဲ။ ထိုလူကို တမ်းတကာ အော်ငိုပစ်ချင်လို့ပါ။
ဘယ်သူရှိသလဲ... သူမစဉ်းစားပေမယ့် သူမဦးနှောက်ထဲ မည်
သူမှပေါ်မလာခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမ ပိုငိုချင်လာမိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တကယ်ပဲ သူမဘဝက အထီးကျန်လွန်းနေခဲ့တာလား။
ရှားရှားပါးပါးရှိနေတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်း သူမရဲ့
သေရေးရှင်ရေးကြောင့် မိသားစုရဲ့အရေးကို လျစ်လျူရှုကြမှာ
လား။

သူမ ဝမ်းနည်းလာရပါသည်။ ယခု သူမ သေပါတော့
မယ်ဆိုရင် သူမကိုကယ်မည့်သူက ဘယ်သူလဲ။ ဆက်ပြီးမတွေး
ရဲလောက်အောင်ကို သူမကမ္ဘာက မှောင်မိုက်နေရပါသည်။

ထိုအတွေးမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမကြည့်ခဲ့ပေ
မယ့် ခုလိုအသက်ဘေးနှင့်ကြုံလာရချိန်မှာတော့ အလိုလိုနေရင်း
တွေးလိုက်မိပါသည်။ သူမရဲ့ဘဝက မထူးတော့ပြီလေ။ အထီး
ကျန်လွန်းတဲ့ဒီဘဝမှာ ဒေါ်ဏှာရဲ့လက်ထဲ၌ မရှုမလှသေပွဲဝင်ရုံ
မှတစ်ပါး ဘာရှိဦးမှာတဲ့လဲ။

သူမ ငိုချင်လာမိပါသည်။ အန္တရာယ်နှင့်ရင်မဆိုင်ရသေး
ခင် အားရအောင်ငိုပစ်ချင်မိ၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးပင် ဒီတော
ဒီတောင်ထဲ၌ အားပါးတရအော်နေမိပါတော့၏။

ထိုအချိန်မှာ ရေနံစားစရာတွေရှာပြီး ပြန်လာသောခွင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၁၄ ခိုး မယ်ခိုင်

က သူမအနားသို့ရောက်ရှိလာရကာ အားပါးတကြီးအော်ငိုနေသောသူမကို မှက်တက်စွာ ကြည့်နေခဲ့မိပါ၏။

သူမက သိပ်ဝမ်းနည်းအားငယ်နေပုံရပါသည်။ မျက်စိကိုပင် မဖွင့်တော့ဘဲ ရှိုက်သံပင် တသိမ့်သိမ့်ထွက်၍ ဝမ်းနည်းပက်လက်ကြီးငိုကြွေးနေ၍ သူ့မှာ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိပင် ခြေမကိုင်လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားရပါသော်လည်း သူမအငိုတိတ်သွားအောင် သူ နှစ်သိမ့်မပေးတတ်ပါချေ။

သူမ ဘာကိုဝမ်းနည်းမိပြီး ဒီလောက်တောင် ငိုကြွေးနေရသလဲ။ သူ မစဉ်းစားတတ်ပါ။ မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ကို သူ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ မိန်းမတွေ ဘာကြောင့် အားတိုင်း မျက်ရည်ကျချင်နေရတာလဲ။ ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ ချောင်ပိတ်နေရင် မျက်ရည်က ကယ်တင်ရှင်လား။ ဉာဏ်စွမ်းက ကယ်တင်ရှင်လားဆိုတာ လေးတောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးလား။

ငိုနေရုံနဲ့ အားလုံးဟာ ပြီးမြောက်သွားမှာလား။ ထိုမျက်ရည်တွေကို သူ အပြစ်တင်ချင်မိပေမယ့်လည်း သူမရဲ့ခပ်နှမ်းနှမ်းပုံနဲ့ ထိုငိုရှိုက်သံက သူ့ရင်ကို ပြင်းပြစွာနာကျင်စေရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလောက်ထိ ဝမ်းနည်းနေရတာလဲလို့ ကြင်နာစွာမေးလိုက်ချင်ပေမယ့် သူ့လိုခပ်ကြမ်းကြမ်းနေလာခဲ့သူအဖို့တော့ ထိုစကားလုံးမျိုးက ခက်ခဲလှပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိတာကြောင့် သူမရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်ပြီး ငါးကျည်တောက်နှင့် ခပ်လာခဲ့သောရေကို သူမထံလှမ်းပေးပြီး...

“ရေ... အဲ, ရေ... ရေသောက်လိုက်ဦး”

ဟု မပွင့်တပွင့်နှင့် အားယူပြီးပြောလိုက်ရပါသည်။ ထိုအသံကိုကြားသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပိတ်နေသောသူမရဲ့မျက်လုံးများမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ပွင့်လာရကာ အိုးတိုးအမ်းတမ်းပုံနှင့် သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေအရွှေ့သွားနှင့်ပင် သူ့ကိုအားကိုးတကြီး သိုင်းဖက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သူ့မှာတော့ ရုတ်တရက်မို့ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ အူကြောင်ကြောင်ပင် မှင်တက်နေရပါသည်။ သူ့ကိုမလွှတ်တမ်း ဖက်တွယ်ထားသည့်သူမကိုပဲ ပွေ့ဖက်ရမလား... သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ရစ်နှောင်ထားသည့်သူမရဲ့လက်တွေကိုပဲ ဆွဲဖယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရမလား မသိနိုင်အောင် ဖြစ်ရပေမယ့် ထိုတစ်ဒဂံလေးက သူ့
ရင်ကို ဗရမ်းဗတာခုန်စေရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဆုကိုရှင်ပစ်သွားပြီလို့ထင်နေတာ... အီး... ဟီး
ဟီး”

“ဟေ့! မငိုနဲ့လေ၊ ငါက မင်းကိုဘာလုပ်လို့လဲ။ မငိုနဲ့၊
တခြားလူ ကြားသွားရင် ငါ မင်းကိုတစ်ခုခုလုပ်တယ်ထင်နေဦး
မယ်။ ငါ မင်းကိုဘာမှမလုပ်ဘူးနော်”

“ရှင်ပစ်သွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

“ငါက မင်းကို ဘာကြောင့်ပစ်သွားရမှာလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆု ရှင့်ကိုသိပ်ကိုကျေးဇူးတင်
တာပါ”

‘နောက်မှတင်၊ မတင်ချင်လည်း ရတယ်။ လောလော
ဆယ် ငါ့ကိုလွှတ်ဦး... ငါနေလို့မတတ်တော့ဘူး’

ဟုဆိုတော့မှ အပျိုကြီးမှာ ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရသွားကာ
ရှက်ရှက်နှင့်လွှတ်လိုက်ရပါသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူမ ဘာဖြစ်သွား
ပါလိမ့်။ ရှက်လိုက်တာနော်... သူ့ကိုဘယ်လိုပြန်ကြည့်ရမလဲ

ဟု တိတ်တဆိတ်ကလေး စဉ်းစားမိပေမယ့် ရှေ့မျက်နှာ နောက်
ထားကာ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် မျက်နှာလွှဲပြီး

“ရှင် အကြာကြီးဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ရေသယ်ဖို့ ဝါးလုံးခုတ်ရတယ်၊ ရေရှာရတယ်။ ရေရ
ပြီးရင်လည်း ရေသောက်နေလို့ရလား။ ငှက်ပျောပင်တွေလို့ ငှက်
ပျောသီး၊ ခူးတယ်။ ဒါတွေလုပ်မှတော့ ဒီလောက်က မကြာရဘူး
လား။ ရော့”

ဟုဆိုကာ ငှက်ပျောသီးနှင့်ရေကို ပေးသဖြင့် ထိုအစား
အစာက သိပ်အဆင်မပြေလှပေမယ့် ဆာလောင်နေချိန်မို့ ချိုပါ
သည်။

“ဟင်! ငှက်ပျောသီးထဲမှာ အစေ့တွေနဲ့”

“တောငှက်ပျော... စိုက်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ အလေ့
ကျ ပေါက်နေတာ။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အလေ့ကျပေါက်၊ ဟုတ်လား၊ ဟင်းဟင်း... ရှင်နဲ့
နေရတာ စကားဆန်းတွေ ကြားရတယ်”

“ခုံ၊ ငို၊ ခု၊ ရယ်နဲ့... တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့မျက်နှာပဲ။

စပရိန်မျက်နှာ”

“ရှင် စကားကို သူများကြားကောင်းအောင် မပြောတတ်ဘူးလား”

“ကြားကောင်းတာကိုပဲ နားထောင်ချင်သလား။ မင်းလည်း အမှန်တရားမနှစ်သက်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“မှသားလွတ် လိမ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“အဲဒီလိုနေတတ်ရင် ငါ ဒီတောထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေ မွေးမြူမစားတော့ဘဲ မင်းသားလုပ်စားမှာပေါ့ကွ”

ဟူသော သူ့စကားအဆုံး သူမက ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောမိသွားပါ၏။ ကလေးတစ်ယောက်လို ရယ်နေပြန်သောသူမကို သူက မသိမသာငေးခနဲကြည့်နေပြီးမှ

“အဲ့ဒီလောက်ဆို မင်းမမောတော့မှန်း သေချာနေပြီ။ ခရီးဆက်ရအောင်”

“ဝေးသေးလား”

“သိပ်ဝေးမယ်ထင်တော့ဘူး။ ရေသွားရှာရင်းနဲ့ တောခုတ်ထားတဲ့အကွက် တွေ့လာတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တောခုတ်တယ်၊ အဲဒါဘာလဲ”

“စိုက်ပျိုးမြေလုပ်ဖို့ သစ်ပင်အချို့ကို ရှင်းလင်းထားတာကွာ”

“ဪ၊ ဒါဆို လူတွေနေရပ်နဲ့ မဝေးတော့ဘူးပေါ့”

“ငါထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင်တော့ ဒီညနေစောင်းလောက်ကို ရှာတွေ့နိုင်တယ်”

“ဒေါ့ဏှာတို့ မိလာနိုင်သေးသလား”

“ဒီညနေစောင်းလောက် ရှာတွေ့ရင်တော့ လွတ်ပါပြီ။ သူတို့ အဲဒီချောင်းကိုဖြတ်ဖို့ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်။ ဒါက ငါတို့ရဲ့ကံကောင်းမှုကြီးပဲ”

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ မိုက်ရှူးရဲဆန်ဆန်ကျော်ဖြတ်ရတာလဲ”

“ငါက ယောက်ျားပါ။ ယောက်ျားတွေဟာ ဘယ်တော့မှ အညံ့ခံပြီးတော့ မသေချင်ကြဘူး... သေရမယ်ဆိုရင်တောင် ယောက်ျားပီပီပဲ သေချင်တယ်”

“ရှင် သိပ်သတ္တိရှိတာပဲ၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကူးရင် လွတ်တယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့။ ဘာကြောင့် ဆုကိုပါထမ်းပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၂၀ နိမိတ် မယ်နီ

ကူးလာရတာလဲ”

ထိုအမေးမှာတော့ သူက ဘာပြန်ဖြေလို့ဖြေရမှန်း မသိ
ဖြစ်ရပါသည်။

သူကိုယ်တိုင်က ထိုအကြောင်းပြချက်ကို မသိလို့ပါပဲ။

သို့သော် သူ့အကျင့်အတိုင်းပင်

“ခု ငါလည်း မသေဘူး၊ မင်းလည်း မသေဘူးမဟုတ်
လား။ လာ၊ ထ... သွားမယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး မသေဖို့နည်းလမ်း
ထပ်ရှာရမယ်”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှသွားနေသောသူ့ရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်
ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်မိပါသည်။

သူမလိုချင်တာ အဲဒီအဖြေမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါဆို
သူ့ဆီက ဘယ်လိုစကားသံမျိုးကို သူမ မျှော်လင့်ခဲ့တာပါလိမ့်။

မိမိကိုယ်ကို ဆင်ခြင်မိတဲ့ ထိုအမေးကြောင့် သူမမှာ
ရှက်သွားရပါသည်။ သို့သော်လည်း ရှက်ရှက်နုနုပင် သူ့နောက်
က တကောက်ကောက်လိုက်နေမိပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

“ဒါ လူသွားလမ်းပဲ”

ဟူသော သူ့ရဲ့သုံးသပ်ချက်ကြောင့် သူမမှာ ဘယ်လို
ကြီးပျော်လို့ပျော်သွားမှန်း မသိနိုင်တော့ပါ။

“ဒါဆို ဆုတို့လွတ်မြောက်ပြီပေါ့”

“အင်း... ဆိုပါတော့”

“နေနှင့်ဦးပေါ့၊ ဟွန်း... ဒေါ့ဏှာတို့အုပ်စုကို ပုဒ်မ
ကြီးကြီးတပ်ပြီး တရားစွဲပစ်ဦးမယ်”

“ဘယ်လိုပုဒ်မမျိုး တပ်မှာလဲ။ ဘယ်လိုသက်သေမျိုး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှိလို့ လုပ်မှာလဲ... မင်းတောင် ဘာမှမလုပ်ရသေးခင် ဟိုက အသရေဖျက်မှုနဲ့ ပြန်ဆွဲနေဦးမယ်”

“တောက်!...”

“ဘာ၊ တောက်လဲ၊ ခုမှ မဏ္ဍာပ်တိုင် တက်ပြချင်မနေနဲ့။ စနိုက်ပါနဲ့ချိန်ပြီး ပစ်ချခံနေရဦးမယ်”

“ဟမ်”

“လိုရာခရီးက ရောက်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့အဖွဲ့ မမီလာဘူးလို့ ပြောလို့ရမလား”

“ဟင်! မီလာရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အဲ့လောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သဘောကိုပြောတာပါ။ မီလာရင်တောင် သူတို့က မသောင်းကျန်းနိုင်ပါဘူး”

“ရှင့်ကို စိတ်အားမရဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ရှင့်ကို ဒီလောက်တောင် မဆီမဆိုင်သေကြောင်းကြံနေသူတွေကို ရှင် ဘာမှမတုန်ပြန်ချင်ဘူးလား”

“အကယ်၍ ဒီအချိန်မှာသာ သူတို့ ငါတို့ကိုမီလာရင်

သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ ကျက်စားကြမယ်ဆိုတာကိုတောင် ရှာရခက်သွားပြီ။ ဘယ်သူကမှ အချိန်ကုန်ခံပြီး မိုက်ဦးမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူက ဒုက္ခပေးထားတာလေ”

“ဒေါ့ဏှာက ဦးနှောက်မရှိဘူးလား... မင်းဆိုရင်ရော သားရဲတွင်းမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ခုန်ချပါမလား။ စိတ်ချ၊ ငါတို့ကို ခုချိန်မှ ဒေါ့ဏှာ မီလာရင် စိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ ပုန်းကြတော့မယ်၊ လူဖိုက်တွေက သေမှာနဲ့ ထောင်ကျမှာတော့ ကြောက်ကြတာ ချည်းပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဆုတို့ကို သေလုသေခင် ဒုက္ခတွေပေးခဲ့တယ်လေ”

“ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုပဲ တွေးမနေနဲ့၊ ဖြစ်သင့်မဖြစ်သင့် ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ကို တွေးခေါ်ကြည့်ဦး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ လူက လုပ်တာလေ”

“ဘဝက လက်တွေ့ကျတယ်၊ ဇာတ်လမ်းတွေရေးတဲ့ စာရေးဆရာလို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေလို့ မရဘူး။ မင်းသာ စာရေးဆရာဆိုရင်လည်း သဘာဝကျကျတွေးခေါ်ဦးမှ။ မဖြစ်နိုင်တာ

ဆိုလည်း သိပ်ယုတ္တိမရှိလို့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲ့တော့ ဒါဟာ ဇာတ်လမ်းလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဘဝက ပိုခိုင်မာတယ်။ လက်တွေ့ကျကျပဲ ခေါင်းသုံးပြီး စဉ်းစားပါ။”

“ဪ၊ ရှင်က ဆုကို ဦးနှောက်မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်တာပေါ့။”

“ငါ့စကားကို အဲ့ဒီလိုအတွေးပေါက်တယ်ဆိုလည်း ငါ့မှာ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှ သူမကိုမကြည့်တော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေသောသူ့ကို သူမ တွန်းလှဲပစ်လိုက်ချင်ပါ၏။

“မေတ္တာသုဉ်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ။”

ဟု ပါးစပ်မှပွဲစိပ်စိလေး ပြောမိပေမယ့် သူမက မေတ္တာရှိမရှိ သုဉ်းမသုဉ်းဆိုတာလည်း ထိုလူက စိတ်ဝင်စားမည့်ပုံမပေါ်ပါ။

သွားနေလာနေရင်းမှာပဲ သူက ခြေလှမ်းတွေကို တုန်ခနဲရပ်လိုက်၍ သူမရင်ထဲ စိုးထိတ်သွားရပါသည်။ တောကျွမ်းသောသူက အန္တရာယ်ရန်ကိုများ ရနေလို့လားပေါ့။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှောက်ဆုံးတော့ ငါတို့ရှာတွေ့ပြီ”

ဟု မှင်သေသေပြောလာသဖြင့် တစ်ဒဂံတော့ သူမမှာ ကြောင်နသွားရတာ မှန်ပေမယ့်လည်း သူကြည့်နေသောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာတော့ သူမမှာ အတိုင်းမသိပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ကားလမ်းဖွေးဖွေးလေးငါးဘေးတွင် တည်ရှိသောရွာငယ်လေးတစ်ရွာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟူး... ဂူး... ဂူး”

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သူမမှာ ပျော်လွန်း၍ သူမကိုယ်သူမ ဘာလုပ်မိမှန်းမသိခင်မှာပင် သူ့ကိုသိုင်းဖက်ပြီးဖြစ်နေရပါသည်။

သူမသတိရလိုက်သောအချိန်မှာတော့ သူက သူမကို ကြောင်စိစိကြီးကြည့်နေခဲ့ပါပြီ။ သူ့အကြည့်ကြောင့် အပျိုစင်လေးသူမမှာ ရှက်သွားရပါသည်။

ဒုက္ခပါပဲနော်၊ သူမ ဘာတွေလုပ်မိနေတာပါလိမ့်။ ရှက်သွားခြင်းနှင့်အညီ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ရဲတော့ပါချေ။ ဒါကို သူကလည်း သူမ ပို၍ရှက်မသွားစေရန် စေတနာကိုအရင်းခံပြီး မျက်နှာကိုလွှဲကာ သူမကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရှေ့မှဦးတည်သွားနေရပေမယ့် အခုချိန်ထိ ခုန်နေသေးသည့် ဘယ်ဘက်ရင်အစုံကြောင့်တော့ ဒုက္ခတွေ့ရပါသည်။

သူ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။

သူမက ဒုက္ခဖြစ်နေလို့ သူက ကူညီနေတာလေ။ သူ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။

‘အဲဒီလို မတွေးသင့်ဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး သူ ရိုးသားရမယ်လေ’ ဟု သူ့စိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးမမိပေမယ့် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှဖုံးဖိထားနိုင်ခဲ့ပါချေ။

သူမကိုလှည့်ကြည့်ချင်မိသည့် သူ့စိတ်ကိုလည်း အတန်တန်အပြစ်တင်နေမိပါသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ခက်ရချည်ရဲ့။ သံတိုင်လို မာကျောခဲ့တဲ့ သူ့နှလုံးသားက ဒီဒုက္ခသည်မလေးရဲ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်းရဲတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

ရှေ့မှသူကလည်း အတွေးဆန်းဆန်းတို့နှင့် ရင်ခုန်နေရသလို နောက်မှလိုက်နေသောသူမမှာလည်း အတွေးဆန်းဆန်းနှင့် ပြုံးနေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူမအသက်က မကြာခင် သုံးဆယ်ပြည့်ပါတော့မည်။ သူလိုယောက်ျားမျိုးကို မတွေ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

အံ့ပါရဲ့၊ မိန်းကလေးက မရှက်ရဘဲ သူက ရှက်ရတယ်ရဲ့သေး။ ကြည့်ပါဦး၊ ရှက်ရှက်နှင့်သွားနေလိုက်တာများ သူမကို လှည့်ကြည့်ဖော်ပင် မရတော့ချေ။

သူ့ရဲ့ အဲဒီလိုပုံလေးကို သူမသဘောကျမိပါသည်။ အဲလိုရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းကြည့်တော့လည်း သူက ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။

အပြင်ပန်းကသာ လူကို ဂရုစိုက်ချင်သလို နေပေမယ့် ရင်ထဲကတော့ အဲဒီလောက်ကြီး မဆိုးလှပါဘူးဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ပြီးတော့ သူက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟု သူမချီးကျူးမိပါသည်။ သူက အခွင့်အရေးမယူတတ်သူမို့ သူမရင်ထဲအမှတ်တွေ တိုးပေးနေခဲ့ရပါသည်။

၂၂၈ နိဂ မယ်နိုင်

ထိုသို့အမှတ်ပေးခြင်းနှင့်အတူ သူ့အပေါ် ယုံကြည်စိတ်
များက ပိုလာခဲ့ရပါသည်။ ယုံကြည်ခြင်းဆိုတာထက် အားကိုး
ခြင်းဆိုတာက ပိုပါလိမ့်မည်။

ဒီလိုနေရာစိမ်း ဒေသစိမ်းမှာ သူ့လိုလူမျိုးနဲ့ဆုံစည်းရ
ခြင်းက ဘုရားပေးတဲ့ဆုပဲ ဆိုရပေလိမ့်မည်။ သူမလည်း သူမ
အတွေးနှင့်သူမ ရှိနေသလို သူမလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူမို့ ခရီး
ပေါက်မှန်းမသိ ပေါက်လာကြခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတော့ ရွာထဲသို့
ပင် ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

ရွာဆိုပေမယ့် အိမ်ခြေတစ်ဆယ်တောင် ပြည့်ပုံမရပါ။
သူမနှင့်သူမအတူ ယှဉ်တွဲ၍ ရွာထဲဝင်လာကြတော့ ညစ်ပတ်
ပေရေနေပြီး စကတ်အပြဲ၊ ဖိနပ်အစုတ်နှင့်သူမကို အချို့က ပြူး
ပြဲပြီး ကြည့်နေကြပါသည်။

သူမက မိမိကိုယ်ကို မလုံမလဲလေးဖြစ်ရပေမယ့် သူမ
တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ရှေ့မှူးဆောင်ကာ
သွားနေခဲ့ပါသည်။ သူမက မယောင်မလည်နှင့် သူ့အနားသို့
တိုးကပ်သွားကာ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ဖို့ စဉ်းစားထားသလဲ”

“ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရနိုင်အောင်တော့ စီမံရမှာပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ငှားရမှာပေါ့”

“အလွယ်တကူပေးပါမလား၊ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ပြူး
ကြောင်ကြောင်နဲ့”

“မင်းပုံစံနဲ့ ငါ့ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ ပြူးကြောင်
ကြောင်နဲ့ အကြည့်ခံရတာ နည်းသေးတယ်”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့ရောသူမပါ စုတ်ပြတ်ပေရေနေကြသည်။

“သူတို့က တိုင်းရင်းသားတွေလား”

“အင်း”

“ရှင် တိုင်းရင်းသားစကားတတ်သလား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရတယ်”

“ရှင် စုံစမ်းကြည့်ပါလား... သူတို့ဘာသာစကားနဲ့
ပြောတော့ ပိုအဆင်ပြေနိုင်တာပေါ့”

ဟူသော သူမရဲ့အကြံကို သူလည်း လက်ခံသွားကာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အုပ်စုဖွဲ့ကာ ထိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးကြီးများထံသွား၍ သူက တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောနေပေမယ့် ထိုစကားတွေကို သူမ နားမလည်ပါချေ။ သူက နှုတ်ဆက်ကာ သူမထံ လျှောက်လာခဲ့တော့ သူမက...

“ဘာပြောတာလဲ”

“ဒီတစ်ရွာလုံးမှာ ဆိုင်ကယ်က တစ်စီးပဲရှိတယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ”

“အစွန်ဆုံးအိမ်မှာတဲ့၊ အဲဒါက ရွာသူကြီးတဲ့”

“အဲဒီမှာ သွားငှားကြတာပေါ့။ ဟဲဟဲ... ဆုအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတော့ ရှိပါသေးတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက သူမကို စိတ်ပျက်သလိုသာကြည့်ပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှေ့မှဆက်သွားလိုက်ပါသည်။

တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ဖြတ်ကျော်ပြီးမှတော့ ကားလမ်းဘေးတွင်ရှိသော အတန်အသင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေသည့်အိမ်ကောင်းတစ်လုံးဆီ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ဒါ သူကြီးအိမ်ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း”

“တံခါးကြီးပိတ်ထားတယ်”

ဟု သူမက ဆိုကာရှိသေးသည်။ သူကတော့ တံခါးမှာရှိနေသော ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းလောင်းပုံစံအရာကို လက်ဖြင့်လှုပ်ခါလိုက်၏။

“အဲဒါဘာကြီးလဲ”

“ခလောက်”

“ခလောက်?”

“အင်း၊ နွားတွေကို စားကျက်ဆီ လွှတ်ရင် ရှာရခက်လို့ နွားလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားပေးတဲ့ဟာပဲ”

“အဲဒါ နွားလည်ပင်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ အိမ်ခြံစည်းရိုးလေ”

ဟု သူမက ရွတ်နောက်နောက်နှင့်ပြောလျှင် သူကပြုံးပါသည်။ သူ့အပြုံးက သိပ်ကိုတည်ကြည်ခန့်ငြားပြီး စမတ်ကျသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟု အသံသြသြကြီးပေါ်ထွက်လာချိန်မှာတော့ သူရော

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမပါ ထိုလူထံကြည့်ကာ...

“ဆိုင်ကယ် ခဏငှားချင်လို့ပါ”

ဟု သူက ခပ်တည်တည်ပင် လေယူလေသိမ်းမှန်မှန် နှင့်ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ ထိုလူကိုလန့်သွားရပါသည်။

သူမက လန့်ရင်လည်း လန့်ချင်စရာပဲကိုး။ နဖူးပြောင် ပြောင် အသားမဲမဲနှင့် ထိုလူမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကြီးပြီး မျက်လုံးအကြည့်က ကြမ်းတမ်းနေခဲ့ပါသည်။

“ဆိုင်ကယ်ဝပ်ရှောင်မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်တော့”

“သူကြီးနဲ့ခဏတွေ့လို့ရမလား”

“အေး၊ ငါက သူကြီးပဲ၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဒွင်ပါ”

“ခင်မဲလီက တိရစ္ဆာန်ဆရာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူကရော”

ဟုခပ်တည်တည်နှင့်မေးလာချိန်မှာတော့ သူမမှာ ထိတ် ခနဲဖြစ်သွားရပါသော်လည်း...

“နီ...နီ...အဲ...နီဘယ်သူပါ”

“ဘာ...နီဘယ်သူ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“စာရေးဆရာမ နီဘယ်သူလား”

“ရှင်”

သူမမှာ အမှန်တကယ်ကို အံ့သြသွားရတာပါ။ သူမကို ဘယ်လိုလုပ် ဒီလိုခပ်လွယ်လွယ်သိနေရတာလဲ။

သူမကလည်း အံ့သြသွားရသလို သူကလည်း သူမကို အံ့သြသလိုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မယ်စံကွန်က လူကြုံပြီးထားတယ်၊ စာရေးဆရာမ ရောက်လာရင် ကူညီလိုက်ပါတဲ့”

ဟုဆိုတော့မှ သူမသဘောပေါက်သွားရပါသည်။

“ကားက လမ်းမှာပျက်လို့ဆို”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်”

“စိတ်ပူလိုက်တာ၊ ကားပျက်ပြီး ခရီးသည်အားလုံးက ရှိတယ်။ ဆရာမလေးနဲ့ တခြားတစ်ယောက်ပဲ ပျောက်နေတာ။

အဲဒီတစ်ယောက်က ဒွင်လား”

ဟုမေးလာသည်တွင် သူမမှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်
သွားရပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီကားကရော”

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနာရီလောက်ကပဲ ရွာကနေ ဖြတ်သွားပြီ။
ကဲ၊ အိမ်ထဲဝင်ကြဦးကွယ်”

ဟု ချိုသာစွာပြောသဖြင့် သူမရော သူပါ မျက်ခုံးပင့်
လိုက်ကြပါသည်။ သဘောကတော့ အပြောင်းအလဲမြန်လိုက်
တာဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ပဲ။

“ဆရာမလေးရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်
သမီးက ဆရာမရဲ့ပရိသတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ပါ ဆရာမရဲ့
ပရိသတ်ဖြစ်သွားရတော့တာပဲ။ သမီးက အခု မြို့မှာကျောင်းသွား
တက်နေလို့။ နို့မဟုတ်ရင် သူသိပ်ပျော်မှာ။ သိပ်ကြိုက်တဲ့စာရေး
ဆရာမက အိမ်တိုင်ရာရောက် ရောက်လာတော့ မပျော်ဘဲရှိပုံ
မလား။ ကဲကဲ... နားကြပါဦး။ နားနားနေနေပေါ့။ တစ်ညအိပ်
ပြီးမှ ခရီးဆက်လို့ရပါတယ်။ နားကြဦးနော်... ဆာရောပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထမင်းပွဲပြင်ချေဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထသွားသဖြင့်

“ဆုတော့ ညမအိပ်ချင်ဘူး ဒွင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အမြန်ဆုံး
ခင်မလီကိုရောက်ချင်တယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်က ခင်မလီဇာတိလား။ ဘာ
လို့မပြောတာလဲ”

“မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဦးဖုန်းမောင်နဲ့ သူ့သမီး သိင်္ဂီရွှေဆိုတာကို သိလား”

“လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်ယုံတတ်တဲ့ အကျင့်
ကြောင့် မင်း ခုလိုတောထဲမှာ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးရတာပဲ”

“ပြောပါ”

“အရေးကြီးလို့လား”

“ဘဝနဲ့ထပ်တူ အရေးကြီးလို့... ဒီလိုနေရာကို တစ်
ယောက်တည်း စွန့်စားပြီး လာခဲ့တာပေါ့”

“ဦးဖုန်းမောင်တော့ မရှိတော့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကပဲ ဆုံး
သွားပြီ။ သူ့သမီးသိင်္ဂီရွှေကတော့ မကြာသေးခင်ကမှ ကလေး
မွေးတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကလေးမွေးတယ်”

“အင်း၊ သူတို့က မင်းလိုပဲ ဗမာလူမျိုးတွေပါ။ ငါတို့ ရွာကို ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး”

“ဘယ်လို”

“ငါတို့ရွာက စံနန်းနဲ့အိမ်ထောင်ကျတယ်။ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ခုမှ ကလေးမွေးတယ်”

“ဪ”

“မင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“ဆုလည်း မသိသေးဘူး။ သူတို့နဲ့တွေ့ရင်တော့ တိ တိကျကျသိရမှာပါ။ ဪ၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ဘာလို့ အစောကတော့ မသိသလိုဘာလိုလိုနဲ့ လုပ်ရတာလဲ”

“မပြောချင်လို့ပေါ့။ မင်းနဲ့ငါက သိမှမသိသေးတာ”

“ခုရော”

“အတိုင်းအတာတစ်ခုထိတော့ ရင်းနှီးသွားလို့ပါ”

“ဒါဆို ခပ်ဆိုးဆိုးရှင်ဘဝကရော အမှန်ပဲလား”

“မင်းက စာရေးဆရာပဲ... မှန်းကြည့်ပေါ့။ တကယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အံ့သြမိသွားတယ်”

“ဆုက စာရေးဆရာမို့လား”

“ငါတွေ့ဖူးသလောက်တော့ စာရေးဆရာတွေက လေး လေးနက်နက်ပါ”

“အနုပညာသမားတွေလေ၊ ဆုရဲ့ရင်ထဲကို ရှင်ဘယ် လိုမြင်နိုင်မလဲ”

ဟု အားကျမခံပြောတော့ သူက ပြုံးပြန်ပါသည်။

ခက်ပါရဲ့၊ ရှင် အဲဒီလိုမပြုံးစမ်းပါနဲ့။ ရှင်အပြုံးက ကျွန်မ နှလုံးသားကို တစ်စချင်းခြေချနေတာမို့ပါ။

“ဒီနောင်ချိုမှာ တွေ့စက မင်းဟာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ငရှုပ်မ လို့ထင်ခဲ့တာ”

“ငရှုပ်မပါပဲ”

“အဲ့လိုသဘောမျိုးပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုသတ်မှတ်ထားလို့လဲ။ ကောင်း တဲ့နေရာ မပေးပါနဲ့။ ရှင်နဲ့ဆုသိတာ ခုမှသုံးရက်ပြည့်မှာမို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတယ်... အမှန်ကိုပြောရရင် ရှင်ကို လွန်ခဲ့တဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၃၈ နိမိတ် မယ်နိုင်

ဆယ်နှစ်က ခင်ခွဲတဲ့လူလို ရင်းနှီးသွားတယ်”

“ငါ့ဘဝမှာလည်း မင်းဟာ ပထမဆုံးသိကျွမ်းရတဲ့ သူ
စိမ်းမိန်းကလေးပဲ”

“ဒီအရွယ်ကြီးရှင်မှာ ရည်းစားလေးဘာလေး မရှိဘူး
လား”

“မင်းလည်း ရည်းစားထားဖူးမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အဲဒီလိုပြောနေတဲ့ မင်းမျက်လုံးက ရှက်နေတယ်လို့
ခံစားမိလို့ပါ”

“သိလှချည်လား”

“စိတ္တဗေဒလေ... အဲဒါကို ငါ အများကြီးလေ့လာ
ဖူးတယ်”

“ရှင်က ဆရာကြီးပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ဆုမေးတာကို မဖြေရ
သေးဘူးနော်”

“မင်းက စာရေးဆရာမပဲ၊ မှန်းကြည့်လေ”

“ရှင်ကို ဆု မကျေနပ်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှေးစက်ခွင့် နိမိတ် ၂၃၉

“မင်းကို ငါလည်း မကျေနပ်ဘူး”

“ရှင်ကို ဆုက ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဆု၊ ရှင်ကို လိမ်ညာ
ထားတာ တစ်ခုမှမရှိဘူး”

“တည်းခိုခန်းမှာလေ၊ မင်းဆူလို့ ငါလုံးဝအိပ်မရဘူး”

“ဘာ”

“ပွစိ... ပွစိနဲ့”

“အဲတော့ ရှင်အကုန်ကြားတယ်နော်”

“ပျဉ်ပဲ ကာထားတာကို မကြားဘဲရှိပါ့မလား”

“အဲ့လိုလား”

“ကဲ... ဆင်းရဲအောင်၊ အောက်က ထမင်းစားလာဖို့
အချက်ပြနေပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ခလောက်သံကို မင်းမကြားဘူးလား”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“စားပြီးရင်တော့ ငါတို့ခရီးဆက်ကြရအောင်”

“ရှင်စိတ်ထဲမှာလည်း ဒေါ်ဏှာတို့ မိလာမှာကို စိုးရိမ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၄၀ နို့ မယ်နိုင်

နေတာမဟုတ်လား”

“ခင်မလီရောက်သွားရင်လည်း သွားတာလာတာကို
ဂရုစိုက်ပေါ့။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ လုံခြုံမှာပါ။ သူတို့က အဲဒီထိ
တော့ မမိုက်နိုင်ဘူးလေ။ သူတို့က တောလူမိုက်တွေ”

“တောလူမိုက်”

“အင်း၊ မြို့ကိုကြောက်တယ်လေ”

“ဟင်းဟင်း... ရှင်က သိပ်ရယ်ရတာပဲ”

ဟု သွားကလေးပေါ်အောင် ရယ်နေသောသူမကို သူ
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငေးကြည့်မိသွားပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်
မှု ကင်းနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှာ မာနကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့နေတတ်
ကာ ငွေစကား သိပ်ပြောတဲ့ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ပုံရိပ်က သူ့နှလုံး
သားထဲ စီးဆင်းသွားရပါသည်။

ခက်ပါရဲ့၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ငါ့နှလုံးသားကို ငါ အာမခံနိုင်
ပါတော့မလား...

နို့ နို့ နို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

သူကြီးအိမ်မှ ဆိုင်ကယ်ကို ရှောရှောရှူရှူ ရလိုက်၍
သူရော သူမပါ သက်တောင့်သက်သာပင် ခရီးဆက်ခဲ့ရပါသည်။

ဆိုင်ကယ်ဆိုသောအရာက သူမနှင့် သိပ်ပြီး အကျွမ်း
တဝင်မရှိခဲ့တာမို့ စီးရတာ အဆင်မပြေလှပေမယ့် သူ့ခါးကိုဖက်
ထားလိုက်တော့ နည်းနည်းအဆင်ပြေပါသေး၏။

ခရီးလမ်းက ကြမ်းတာမို့ သူမရဲ့ခါးရိုးတွေမှာ နာကျင်
၍ နေခဲ့ပါသည်။ သူနှင့်သူမတို့ ခင်မလီကိုရောက်သောအချိန်
မှာ ညမှောင်ရီပျိုးစ ပြုနေခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းပြီး...

“ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုတော့ သိပ်မကြာလိုက်ဘူးပဲ။ ခုလိုကျတော့လည်း ခရီးက သိပ်လွယ်တာပဲ”

“မင်း ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ”

“ရွာက တိတ်ဆိတ်တယ်နော်”

“မှောင်ရိပ်ရောင် မထွက်ကြတော့ဘူး။ မှောင်တာနဲ့ အိပ်ကြတာပဲ။ မအိပ်ရင် စာအုပ်ဖတ်၊ မီးရှိတဲ့အိမ်တော့ ခွေကြည့်ကြမှာပေါ့။ ကဲ၊ မင်းကိုဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“ဆုလေ၊ ဆု... ရှင့်အိမ်မှာ ခဏ... အဲ၊ တစ်ညလောက် နေလို့ရမလား”

“သိင်္ဂီရွှေ... အဲ၊ ရ... ရပါတယ်”

“ရှင်မေးချင်တာ ဆုသိပါတယ်၊ ရှင်ပြောသလိုပေါ့။ သူတို့ကို ဆု တစ်ခါမှသိဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ထက်စာရင် ရှင့်မှာ ခဏ...”

“ရပါတယ်၊ အဲ့လောက် ရှင်းပြနေဖို့မလိုပါဘူး။ ဒါဆို ငါ့အိမ်ကိုပဲ သွားကြတာပေါ့”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ပြန်တက်လိုက်ပြန်ပါသည်။ သူက မီးရောင်အချို့ကို ဖြတ်ကျော်၍ မောင်းနှင်လေရာ နောက်ဆုံးတော့ အတန်အသင့်သန့်ရှင်းပြီး နေချင်စရာ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပါ၏။

“ဒါက ရှင့်အိမ်လား”

“သူများအိမ်ထဲ အဲ့လိုဝင်ရင် ရိုက်ထုတ်ခံရမှာပေါ့”

“ရှင်က လူသာ ကြမ်းတာ၊ စိတ်တော့ နုတယ်နော်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အိမ်ကို အနုပညာဆန်ဆန် မွမ်းမံထားလို့လေ”

“ကဲ၊ မင်းပုံကလည်း နွမ်းနေပြီ၊ ရေချိုးပြီး၊ နားလိုက်”

“အင်း”

“အေးဘုံရေ၊ အေးဘုံ”

“ရှင်၊ ဆရာ၊ လာပါပြီ”

ဟု သူ့အသံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြေးထွက်လာခဲ့သော သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှင့် မိန်းကလေးက သူမကိုမြင်တော့ မျက်လုံးလေးပြူးကာ ကြည့်နေပါသည်။

၂၄၄ နိမိတ် မယ်နီ

“ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဟု သူက စကားမာမာပြောလိုက်တော့ ထိုမိန်းကလေး
မှာ ပြာသာခတ်သွားရကာ

“ဆရာ... ဆရာရဲ့သုံးဘီးရော”

“သူ့နောက်လိုက်သွားပါ”

ဟု ထိုမိန်းကလေးရဲ့အမေးကို မဖြေတော့ဘဲ သူမကို
သာ လှည့်ပြီးပြော၍ ပေစုတ်စုတ်နှင့်သူမမှာ ထိုမိန်းကလေး၏
နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။

“အစ်မ၊ ရေအရင်ချိုးမလားဟင်”

“ကောင်းတာပေါ့... နွမ်းနေတာနဲ့၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး
လည်း ညစ်ပေနေပြီ”

ဟုသာပြောပြီး ထိုမိန်းကလေးနောက်သို့လိုက်လာကာ
ထိုမိန်းကလေးပေးသော သတက်အသစ်၊ လုံချည်အဟောင်းတို့
ကိုယူကာ ရေချိုးမည့်နေရာသို့ လာခဲ့တော့ သူမသဘောကျသွား
ရပါသည်။

ရွာဆိုပေမယ့်လည်း သွပ်ပြားများနှင့် အခန်းသဖွယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုပ်ထားသောရေချိုးသည့်နေရာမှာ သန့်ရှင်းနေ၍ပါ။

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ လူသာ ညစ်ပေပေနေတာ၊ အနေ
တော့ သန့်သားပဲ”

ဟုတောင် ပွစိပွစိပြောလိုက်သေး၏။

သူမ ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ အေးဘုံဆိုသောမိန်း
ကလေးက သူမကို အကျီအချိုပေးပါသည်။ ပြီးတော့...

“ဆရာပေးသွားတာ” တဲ့လေ။

သူမ ထိုအကျီထုပ်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်းခံအကျီနှင့်
ဘောင်းဘီ၊ လုံချည်အသစ်နှင့် အကျီအသစ်ဖြစ်နေခဲ့၍ သူမမှာ
ရှက်သွားရပါသည်။

သူက အဲဒီလောက်ထိ ထောင့်စေ့တဲ့လူလား။ အဲဒီလို
ထောင့်စေ့တော့ နေရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့။

“အစ်မက ချောတယ်နော်”

“ဟင်”

“စောစောက ပေပွနေတော့ အစ်မကို မလှဘူးထင်နေ
တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဆရာနဲ့ အေးဘုံ နေလာတာကြာလှပြီ၊ ဆရာကို ခုလို တွေ့ရတာ ဒါပထမဆုံးပဲ”

“မအေးဘုံက လူယုံလား”

“ဆိုပါတော့... အေးဘုံရဲ့အမျိုးသားက ဆရာတပည့် လေ၊ ဆရာသွားလေရာ ပါတာပေါ့”

“သွားလေရာ”

“အင်း”

“ဒါနဲ့ အခု ဒွင်က ဘယ်သွားလဲ”

“ရေချိုးနေတယ်”

“ဪ”

“စောစောကရေချိုးခန်းက ဆရာရဲ့သီးသန့်ရေချိုးခန်း လေ။ ဆရာတစ်ယောက်တည်း သုံးတာ။ အစ်မက ပထမဆုံး သုံးဖူးတဲ့လူပဲ”

“ဪ”

“ဆရာက ဒီလိုချစ်သူလှလှလေး ရှိနေတာ အေးဘုံတို့

လုံးဝမသိဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူမ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။ သဘော လည်းပေါက်သွားရ၏။ ဒါကြောင့် အေးဘုံက သူမကိုစိတ်ဝင် တစားဖြစ်နေတာကိုး။

“မအေးဘုံ မှားနေပြီ။ တကယ်တော့ ဆုနဲ့ဒွင်က ဘာ မှမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ရိုးရိုးမိတ်ဆွေပါ”

“အိုး... ကန်တော့နော်၊ အေးဘုံက ဆရာရဲ့ဟိုဒင်း ထင်လို့၊ သူ့ရေချိုးခန်းတောင် ပေးသုံးလိုက်တာ”

“ဪ၊ ဖြစ်ရလေ”

“ကန်တော့နော် အစ်မ၊ ဆရာက ခုလိုဟာမျိုးတောင် ဂရုစိုက်ပြီး ဝယ်ပေးမှတော့ဆိုပြီး တွေးပစ်မိတာပါ”

“ရပါတယ်၊ မသိလို့ဘဲဟာကို”

ဟုပြောလိုက်ရပေမယ့် ထိုအသံတွင် စပ်စုချင်စိတ်က ကပ်ပါလာရပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဒွင်က ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

“ဆရာက လူပျိုကြီးပဲဟာ၊ မိသားစု ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

“စောစောက သူ ဘယ်သွားတာလဲ”

“ဒါတွေ သွားဝယ်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ခြံသွားမယ်လေ။

အဲဒါတော့ ခရီးကပြန်ပြန်ချင်း မပျက်မကွက်လုပ်တဲ့ကိစ္စပေါ့”

“တိရစ္ဆာန်တွေမွေးတဲ့ခြံလား”

“အင်း၊ ငါတွေ ဝက်တွေ ကြက်တွေ မွေးတယ်။ ရံဖန်
ရံခါမှာ တောလည်ထွက်တယ်။ ဆရာက လက်ဖြောင့်တယ်လေ၊
တောကောင်တွေ ရလာတတ်တယ်။ အဲဒါဆို နောင်ချိုကို သွား
တော့တာပဲ”

“ဪ၊ သူ့စီးပွားရေးက မွေးမြူရေးကိုး”

“မဟုတ်ဘူးအစ်မ... အဲဒါက ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေး
ရန်ပုံငွေပါ”

“ဟမ်”

“ဆရာက တိရစ္ဆာန်တွေ ဆေးကုတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ
အကြောင်း လေ့လာတယ်။ ဆရာဝန်ပါပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟမ်”

“အေးဘုံတို့က လူရင်းမို့ သိတာ။ တကယ်တော့ ဆရာ
က သူဌေးသားပဲ၊ ဒါကို အစ်မ မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး။ သူနဲ့ခင်တာ သိပ်မကြာသေး
ဘူး။ ဒါကြောင့်ပါ”

“ဪ၊ ဒါကြောင့်ကိုး”

“မအေးဘုံ အပမ်းမကြီးဘူးဆိုရင် ဆုကို သူ့အကြောင်း
နည်းနည်းပြောပြပါလား”

“ဘယ်ကစပြောရင် အဆင်ပြေမလဲ”

“ဘယ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောတတ်သလိုသာပြောပါ။ ဆုက
အဆင်ပြေသလို စီကုံးပြီး နားထောင်နိုင်ပါတယ်”

“အရင်ဆုံး အစ်မကို တစ်ခုမေးလို့ရမလား”

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“စိတ်တော့မဆိုးပါနဲ့နော်၊ အစ်မနဲ့ဆရာက အဲ... အဲ
ဘာ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“မအေးဘုံ မေးချင်တာကို ဆုသိပါတယ်။ ဆုနဲ့သူက

ရွှေပဒေသာစာပေ

သိတာမကြာသေးပါဘူး။ သူငယ်ချင်းလည်းမဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုး
မိတ်ဆွေအဆင့်ပါ”

“အဲဒါကိုက ဆန်းနေတာ အစ်မရေ”

“ရှင်”

“ဆရာက စကားသိပ်နည်းတယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမ
တွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ပိုပြီးစကားနည်းတယ်။ သိပ်မဆက်ဆံ မပြော
ဆိုဘူး... ပြောရင်လည်း အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ ဆရာက စကားပြောမလှဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေး
တွေက စကားလှလှလေးတွေကို ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“သူက စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်”

“အဲဒါ အစ်မက ပထမဆုံးပြောတာပဲ။ အနေတည်တဲ့
ဆရာကို အားလုံးက ရှိန်ကြတယ်”

“သူက ဒီဇာတိလား”

“မန္တလေးသားပါ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ အဖေ
က ကျောင်းဆရာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာကြတယ်။ မျိုးရိုးက
ကကို ချမ်းသာတာ။ ဆရာက သူညီမကိုသိပ်ချစ်တာ။ သူ

သဘောမတူနိုင်တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်သွားလို့ အဆက်ဖြစ်ပြီး ဒီ
မှာလာနေတာ ခုဆို ငါးနှစ်ရှိသွားပြီ”

“အိမ်သားတွေ လိုက်မလာကြဘူးလား”

“လာတာပေါ့ အစ်မရယ်၊ အေးတုံကိုတောင် ဆရာရဲ့
ညီမလေးက လွှတ်ထားတာ။ သူ့အစ်ကိုကို စောင့်ရှောက်ဖို့”

“တော်တော်ချစ်ကြတာပဲနော်၊ ဒါနဲ့ သူညီမအမျိုးသား
က ဆိုးဝါးတဲ့အခြေအနေရှိလို့လား”

“ဘယ်ကလား... ဆရာသူငယ်ချင်းအရင်းကြီးလေ၊
တိမွေးကုပဲ”

“ဪ၊ ဖြစ်ရလေ၊ ဟင်းဟင်း... ဪ၊ ဒါနဲ့ သူ့
နာမည်က တစ်လုံးတည်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်လုံးတည်းပဲ”

“အဲ့သြစရာပဲနော်၊ ဒီလောက်ခေါင်တဲ့နေရာမှာ ဒီလို
ကြီးနေတာ”

“အစကတော့ စိတ်လေပြီး... ဒီလိုခေါင်တဲ့နေရာကို
လျှောက်လိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ နောက်တော့ နေဖြစ်သွားတာဖြစ်

မှာပါ။ သိပ်တော့ နားမလည်ဘူး။ ဆရာက တွေးရခက်တယ်။
 ဪ၊ အစ်မ၊ သွားရအောင်လေ၊ ဆရာ ထမင်းစားဖို့စောင့်နေ
 လိမ့်မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမနှင့်အေးဘုံမှာ ထွက်လာခဲ့ရာ သူက
 တကယ်ပဲ ဧည့်ခန်းမှာ စာအုပ်ဖတ်ရင်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမက သူ့အနားကနံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် အေး
 ဘုံကတော့ နောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဆရာ ထမင်းပွဲပြင်တော့မယ်နော်”

“အင်း”

ခပ်တည်တည်ကြီးလုပ်နေသောသူ့ကို သူမက မျက်
 စောင်းလေးနှင့်ကြည့်ကာ

“အမှန်က ဆု၊ ရှင့်ကိုမယုံကြည်မှာစိုးလို့ ရှင့်လိပ်စာ
 နဲ့နာမည်... ဘဝအချို့ကို ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား”

ဟု တောထဲမှာ မဖြစ်မနေအိပ်ကြရစဉ်ကို ရည်ညွှန်း၍
 ပြောလျှင် သူက ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားကာ...

“စပ်စုတာက မိန်းကလေးတွေရဲ့ဖျောက်မရတဲ့ဗီတောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခုပဲ။ ကဲ၊ ဆိုပါဦး... အေးဘုံဆီက ဘာကြားခဲ့သလဲ”

“သူ့အကြောင်းပြောတာက အမှားကြီး... တလွဲတွေ
 လျှောက်ပြောတယ်”

“တွေ့တာမကြာသေးတဲ့လူကို အိတ်သွန်ဖာမောက်
 ကိုယ့်ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖွင့်ပြစရာလား”

“အဲဒါကို စဉ်းစားမိရင် ဆု သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
 တယ်၊ ဆုက ရှင့်ကို ဘာမှညာမပြောခဲ့ဘူး”

“ငါကလည်း မင်းကိုမညာခဲ့ပါဘူး။ အပြည့်အစုံမပြော
 ခဲ့တာပဲရှိတာပါ။ ပြောတော့ရော ဘာလုပ်မလဲ၊ ဪ၊ ငါဝယ်
 ပေးတဲ့ဟာက အဆင်ပြေရဲ့လား”

ရှောင်လွှဲချင်ရုံသက်သက် ပြောမိရင်းမှ သူ့စကားက
 လက်လွတ်စပယ်ဖြစ်သွားတာမို့ အားနာသွားရပါ၏။ ထို့ကြောင့်
 ပင် ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသောသူမကို ထပ်မကြည့်တော့ဘဲ...

“မနက်ဖြန် သီရိရွှေရဲ့အိမ်ကို ပို့ပေးမယ်”

“ရှင့်ကို တစ်ခုတောင်းဆိုချင်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ
 ရှင် ဆုအနားမှာ ရှိနေပေးပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုတော့ သူ့နှလုံးသားမှာ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် ကို ပူအိုက် စပ်ပြီးသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ချောင်းဟန်သံ ပြုကာ...

“ငါ့အခန်းရဲ့ဘေးခန်းတစ်ခန်း လွတ်တယ်။ အဲဒီမှာ အိပ်ပေါ့။ မအိပ်ရဲရင် အေးဘုံကိုခေါ်အိပ်။ မင်းနဲ့ဘေးကပ်လျက် အခန်းက အေးဘုံတို့စုံတွဲအခန်းပဲ”

“ရပါတယ်၊ ဆု အိပ်ရဲပါတယ်”

“ငါ့ကိုယုံပြန်ပြီလား”

“ဟင်”

ဟူသောသူ့စကားကို သူမ နားမလည်ပါချေ။ သူက ဘာသဘောနဲ့ပြောတာလိမ့်။

“မယုံနဲ့... ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံနဲ့။ လူတွေက ကိုယ့်လို မရိုးသားကြဘူးလို့ တွေးထားပါ”

“ရှင်ကိုတော့ ဆု ယုံပါတယ်”

“ငါလည်း လူထဲက လူပါ။ လူထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ့”

ဟု ပြုံးပြီးလေးပြောကာ သူမကိုကျော်ဖြတ်သွားသော သူ့ရဲ့ကျောပြင်ကို သူမ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူ့စကားက ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောသွားရတာလဲ။ နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရပေမယ့် အတူကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြတဲ့ အခက်အခဲများကြောင့် သူမ သူ့ကိုယုံကြည်ပါသည်။

သူမ တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ သူသာလျှင် အတည်ကြည်ဆုံး အယုံကြည်အပ်ဆုံးဟု ထင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ သူ့ကိုယုံကြည်ပါသည်။

အခန်း (၁၃)

တစ်ညလုံး တစ်ရေးမှမနိုးရလေအောင် အားပါးတရ
အိပ်ပစ်ပြီးတော့ မနက်လင်းချိန်မှာ သူမမှာ လန်းဆန်း၍နေခဲ့
ပါသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာတွေကတော့ နာကျင်နေဆဲပါ။

မျက်နှာသစ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာချိန်မှာတော့ သူ
နှင့်ဆုံပါသည်။

“ရှုထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေက အခုမှစပ်ပြီး နာလာတယ်”

“မကြာခင် သက်သာသွားမှာပါ”

“ရှင်ရော မနာဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟူသော သူမရဲ့အမေးကို မဖြေတော့ဘဲ...

“မင်းရှာနေတဲ့လူဆို ပိုပေးမယ်လေ၊ သွားကြရအောင်။ ဒီရွာမှာ နေသရွေ့တော့ ငါစောင့်ရှောက်ပေးမယ်။ ငါ့မျက်စိကွယ်ရာမှာ ဘယ်ကိုမှမသွားပါနဲ့။ အမှောင်ထဲကလူကို ငါတို့မမြင်နိုင်ဘူး။ မကျေပွဲဆိုတာ ကြားဖူးလား။ မကျေပွဲတွေက ငါးမရ ရေချိုးပြန်တွေချည်းပဲ”

“ရှင်ရဲ့သုံးဘီးဆိုင်ကယ် ဆုကြောင့် ပျက်စီးသွားရတဲ့အတွက် ဆု စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဆု ပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“မင်းသိပ်ကိုချမ်းသာနေသလား... ဟမ်။ အဲ့လောက်ချမ်းသာနေရင် ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးတွေမှာ သွားသုံးလိုက်ပါလား။ မင်းအမြင်မှာ ငါက အဲ့ဒီလောက်ထိ ငွေမက်ပြီး စုတ်ပြတ်နံ့ချာနေပြီလား... ငါက ငွေမရှိတဲ့စုတ်ပြတ်တဲ့ကောင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဆုမှာက ရှင်တစ်ယောက်တည်းရှိလို့ပါ။ ရှင်စိတ်မဆိုးပါနဲ့... ဆုပြောတာ အဲ့လိုသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကိုအားနာလို့ ဆုမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိလို့ပါ။ ပြီးတော့ ရှင်ကိုကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဘာပြောရ

မှန်းမသိလို့ပါ။ ဆုဘဝက ရှင်ပေးတဲ့ဘဝပါ။ ရှင်ပေးတဲ့အသက်ပါ။ ဆုကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ရှင် အဲ့လိုဖြစ်ရင် ဆုရင်ထဲမှာ ခံရဆိုးလို့ပါ။ ဆု -တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးနှင့် အဆက်မပြတ်ပြောတော့သူမှာ ဘယ်လိုနေလို့နေရမှန်းမသိနိုင်အောင် အနေခက်သွားရပါသည်။

ငွေစကားသိပ်ပြောတဲ့သူမကို တစ်ခဏတော့ စိတ်ဆိုးသွားရပေမယ့် ယခုဖြစ်နေသော သူမရဲ့ပုံကြောင့် မှားသွားပါတယ်ဟု သူကပဲ တောင်းပန်ရတော့မယောင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူသာ ဆက်ပြီး မျက်နှာကြောတင်းနေပါလျှင် သူမက ငိုချတော့မည်ဆိုတာ သေချာနေ၍

“ကဲ၊ သွားရအောင်”

“ရှင်စိတ်ဆိုးသေးလား”

“သွားရအောင်၊ မင်းကိစ္စပြီးမှ ငါလည်းအေးဆေးနေရမယ်”

“ရှင်စိတ်ဆိုးနေသေးလား”

၂၆၀ ခွင့် မယ်ခိုင်

“ဒီလိုပဲ ရပ်နေတော့မှာလား၊ သွားမယ်”

“ရှင်စိတ်ဆိုးသေးလား”

ဟုသာချည်း ထပ်ထပ်မေးနေတော့တဲ့ ထိုမိန်းကလေး

ကို သူက စိတ်ဆိုးနိုင်တော့မှာတဲ့လား။

“မဆိုးဘူးကွာ... သွားမယ်”

“သေချာလား”

“သေချာတယ်ကွာ”

ဟု သူက စိတ်မရှည်သလို ဖြေလိုက်တော့မှ သူမက ပြုံးတော်မူလာပါတော့သည်။

ကဲ၊ မခက်ဘူးလား၊ အဲ့လိုမိန်းကလေးကို သူရင်မခုန် ပါဘူးဆိုရင် သူဟာ လူမဟုတ်တော့လို့ပဲပေါ့။

သူမနဲ့သူ ဘေးချင်းယှဉ် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပြီးမှ နောက် ဆုံးတွင် သူက အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟိုးမှာမြင်ရတဲ့ အမျိုးသမီးက မင်းရှာနေတဲ့ သီဂီရွှေ

ပဲ”

ဟု သူညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ လှေကားရင်းတွင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တင်ပလွှတ်ခွင့်ထိုင်ကာ ကလေးနို့တိုက်ရင်း ထမင်းစားနေသော အမျိုးသမီးကို အကျည်းတန်လှစွာ တွေ့လိုက်ပါသည်။

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။

ဒါ သူမနဲ့ညီအစ်မတော်တဲ့လူတဲ့လား။ ဒါက ဒေါ်လေး ရဲ့သမီးတဲ့လား။

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာရပါ၏။ ဒါဆို ဒေါ်လေးက သူမကို ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ပြောတယ်ဆိုတာ တစ်ရာခိုင်နှုန်းလေး တောင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

“သူ့ကိုတွေ့ပြီး မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“ဆု သူ့ကိုပြောစရာရှိတယ်”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြော ကိုယ် နောက်တစ်နာရီကြာ ရင် လာခေါ်မယ်။ အချိန်လောက်ရဲ့လား”

“အင်း”

“ကိုယ်လာမခေါ်မချင်း မပြန်နဲ့နော်၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ သူမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၂ နိ မယ်နိုင်

အပေါ် မည်သူကမှ အဲ့ဒီလောက် ဂရုတစိုက် မပူပန်ပေးခဲ့ကြလို့ ပါပဲ။ သူမက စလင်းဘက်အိတ်ကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်ကာ အိမ်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာပြီး..

“ဒီမှာ”

ဟုအသံပြုတော့ ထမင်းစားနေသောသိက္ခိရွှေက သူမကို မော့ကြည့်လာပါသည်။

ထိုမျက်ဝန်းကြောင့် သူမရင်ထဲ ပို၍ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေက ဒေါ်လေးနှင့်သိပ်တူနေခဲ့လို့ပါပဲ။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“အစ်မက သိက္ခိရွှေဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့”

“ဆုနာမည်က နီဘယ်ဆုပါ”

ဟု သူမက သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်တော့ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့အကြည့်က သူမအပေါ် ပြောင်းလဲသွား၍ သူမ သိလိုက်ပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကလည်း သူမကိုသိနှင့်ပြီးသားကိုး။

“ရန်ကုန်ကနေ လာခဲ့တာလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း”

“လာလေ၊ အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်”

“စားပါ.. ထမင်းအရင်စားပါ”

“ဝနေပါပြီ၊ အိမ်ပေါ်တက်နှင့်နော်။ ပန်းကန်ပြားထားပြီး လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ခြေတံရှည်ပျဉ်ထောင်အိမ်အမြင့်ပေါ် တက်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ပေါ်တွင် ကြိမ်ထိုင်ခုံသုံးလုံးကို တွေ့ရသဖြင့် သူမက ထိုထိုင်ခုံပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ပြီး အိမ်အပြင်အဆင်ကို အကဲခတ်မိပါသည်။

အိမ်အသွင်က အနည်းငယ်ညစ်ပေနေပေမယ့် ပစ္စည်းတွေတော့ စုံလင်လှပါသည်။

သူမအကဲခတ်နေစဉ်မှာပဲ ကလေးပိုးလေးနှင့်သိက္ခိရွှေက တက်လာခဲ့ပြီး ကလေးကို ပိုးထုပ်ထဲမှ ကျင်လည်စွာဖြုတ်ကာ ပုခက်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့အိပ်စေလိုက်ပြီးမှ သူမရဲ့ဘေးခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မနေ့ညကပါ”

“ဘယ်မှာတည်းသလဲ”

“ဒွင်ရဲ့အိမ်မှာပါ”

“တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်ပေါ့”

“အင်း”

“အသိတွေလား”

“အင်း၊ ဆိုပါတော့”

ဟုသာဆိုပြီး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပါသည်။ ဒါ မသိဖူးတဲ့ညီအစ်မရဲ့ ဆုံစည်းမှုတဲ့လား။ စကားပြောပုံချင်းရော၊ နေထိုင်မှုပုံစံချင်းရော၊ ရုပ်ရည်ချင်းရော ဘာတစ်ခုမှ ဆက်စပ်လို့မရတဲ့ ထိုညီအစ်မရဲ့တွေ့ဆုံမှုက မခမ်းနားလှသလို သက်ဝင်မှုလည်း နည်းပါးလှပါ၏။

“ဆု၊ မယုံလို့ လာကြည့်တာ”

“ခု ယုံသွားပြီလား၊ ယုံလိုက်ပါ။ ငါတောင် ယုံကြည်အောင် မနည်းကြိုးစားထားရတာ။ ဒါ တကယ်ပါ။ မင်းလည်း ယုံလိုက်ပါ”

“ဒေါ်လေးက ဒီမှာ အကြာကြီးနေသွားသေးလား”

“အင်း၊ နေသွားတယ်”

“ပျော်မှာပေါ့”

“မင်း ဝမ်းနည်းနေသလား”

“အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဆုက တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရတာပါ။ ဆု ဘယ်တုန်းကမှ မိသားစုနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းမနေဖူးဘူး”

“တစ်နေ့တော့ နေရမှာပါ။ မိသားစုနဲ့နေရတိုင်းလည်း ပျော်စရာချည်းဖြစ်မနေပါဘူး”

“အနည်းဆုံးတော့ ဖေးမ ကူညီမယ့်လူတွေ... ရှိတယ်လေ”

“အမေ့ကို စိတ်နာနေသလား၊ မနာပါနဲ့၊ တကယ်တော့ အမေ့နောက်ပါသွားတဲ့မင်းက ကံကောင်းတာပါ။ အမေက မင်းအကြောင်းပြောပြတဲ့အခါ ငါ မင်းကိုတွေ့ချင်ခဲ့တယ်။ မင်းဟာ ဘယ်လိုပုံလဲလို့ ငါတွေ့ခဲ့တယ်။ မင်းသိပ်လှပါတယ် နီဘယ်ဆု၊ မင်းကိုမြင်ဖူးချင်ခဲ့ပေမယ့် မြင်ရလိမ့်မယ်လို့ ငါမတွေ့ခဲ့ဘူး”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး...

“ငါက သုံးတန်းထိပဲ ကျောင်းနေခဲ့ရတယ်”

“ဟင်”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ အမှန်တရားကို ပိုင်းခြားပြီးနေလောက်ပြီ။ မင်းကံကောင်းတယ် နီဘယ်ဆု၊ ဒါကြောင့် အမေ့ကိုမမုန်းပါနဲ့၊ မင်းသာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာဆို ခုချိန်မှာ ငါ့နေရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ မင်းက ခုဆို ပညာတတ်၊ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာမ၊ ဒါထက်ကောင်းတာ ဘာရှိဦးမလဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမမျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်တို့က အလိုလိုစီးကျလာခဲ့ရပါသည်။

သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ သူမရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့သူက သူမရဲ့အစ်မတဲ့လေ။ ကြည့်စမ်းပါဦး...

“မင်းနဲ့ငါ ကွာလှမှ နှစ်နှစ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါက အသက်လေးဆယ်လောက်လို့ထင်ရပြီး မင်းက နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံအရွယ်လေးလို လှတုန်းပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ အိမ်နဲ့ငါ့ချစ်မိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆုရဲ့အဖေနဲ့အမေက ဘယ်လိုလူမျိုးတွေလဲဟင်”

ဟုမေးတော့ သူမက နေရာမှ ထသွားပါသည်။ တစ်ခဏအကြာမှာ ပြန်ပေါ်လာတော့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပါလာခဲ့ပါသည်။

ထိုဓာတ်ပုံကို သူမထံ လှမ်းပေးတော့ သူမက လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမ ငိုရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဒါ သူမရဲ့အိမ်မက်တွေထဲက အဖေနဲ့အမေတဲ့လား။

“မင်းရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်။ ငါလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းကို ဒါပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမကလည်း စလင်းဘက်အိတ်ထဲမှ ဘူးလှလှလေးကိုထုတ်ကာ တစ်ခုခုကိုထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီပစ္စည်းရဲ့အစစ်အမှန်ပိုင်ရှင်ဟာ အစ်မပါပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမလှမ်းပေးသောပစ္စည်းကို သိင်္ဂီရွှေက လှမ်းမယူပါ။

“ယူပါ အစ်မ”

“အမေ့ရဲ့ပစ္စည်းထင်တယ်”

“အင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၈ ❀ မယ်ခိုင်

“မင်းပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါ”

“မဟုတ်တာဘဲ”

“အမေက ငါနဲ့အတူ ကာလတစ်ခုထိ နေလာပေးခဲ့တယ်။ မင်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့ပေါ့။ ငါ့ကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ပေးသွားပါတယ်”

“ယူပါ အစ်မရယ်၊ ဒါမှ ဆုစိတ်ထဲ ရှင်းမှာမို့ပါ”

“မင်းပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါ၊ တန်ဖိုးကြီးပုံရတယ်”

“တကယ်တော့ ဆုတို့က ညီအစ်မတွေပါ၊ ဒါကြောင့် ဒါကို ဆုပေးပါရစေ... ယူပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို အဲ့လို တွေးပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဆုက ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လိုမတွေးရမှာလဲ”

“ငါက ဆင်းရဲပြီး စုတ်ပြတ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ပညာလည်း မတတ်ဘူး”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့ပြောတော့ သူမမှာ သိက္ခိရွှေကို ဖက်တွယ်ပြီး အားပါးတရင့်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှေးစက်ခွင့် ❀ ၂၆၉

အားရအောင် ငိုပြီးချိန်မှာ ထိုရတနာဘူးကို ကလေးမို့ ရည်ရွယ်ပြီး ပေးကာ...

“ဆုပြန်တော့မယ်”

“အိမ်မှာတည်းလေ”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီညနေပဲ ဆုပြန်တော့မယ်”

“မြန်လိုက်တာ”

“ဆုရင်ထဲ ရှင်းသွားပြီလေ၊ ဆုပြန်မှဖြစ်တော့မယ်။ ဆုရှိနေရင်... တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေတယ်။ အစ်မတို့လည်း ရန်ကုန်ဘုရားဖူးလာကြဦးလေ”

“ကလေးကြီးမှ လာခဲ့မယ်လေ”

“ဆု မျှော်နေမယ်နော်၊ ကဲ၊ ဆုသွားတော့မယ်။ သူလာခေါ်နေပြီ”

ဟုဆိုကာ အစ်မကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါသည်။

သူက သူမကို စေ့စပ်သေချာစွာ တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲနေတော့...

“ရှင် ဆုကို ဘာမှမမေးတော့ဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အကြောင်းတစ်ခုခု ပြင်းထန်လို့ ငိုထားတာလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ကမ္ဘာမှာ ရှင်က ဆုကို နားအလည်နိုင်ဆုံးလူပဲ”

“ပြင်းထန်လှချည်လား”

“ရှင်ကိုရင်ဖွင့်ချင်တယ်၊ ရှင် နားထောင်ပေးမလား”

“မင်းစိတ်ထဲ သက်သာမယ်ဆိုရင် ပြောလေ”

“ဆု အခုမှပဲ ရင်ထဲပေါသွားတော့တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဆု၊ ဒေါ်လေးကိုစိတ်မနာတော့ပါဘူး... မုန်းလည်း မမုန်းဘူး။ ဒေါ်လေးက ဆုရဲ့ဘဝကိုလှပအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ ဆုဘဝရဲ့ဖန်တီးရှင်ပါ။ ဒေါ်လေးကို စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှအပြစ်မပြောတော့ဘူး။ ဒါ ဘုရားက သတ်မှတ်ပေးခဲ့တဲ့ဆုရဲ့ဘဝပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုမှ ဆုရင်ထဲ ရှင်းသွားပြီ။ ကျေးဇူးပဲ ဒွင်၊ ရှင်ကိုသိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သိက္ခာက ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ဆုရဲ့အစ်မအရင်းပါ”

“ဟင်”

“ကံတရားက ဆုတို့ကိုလှည့်စားသွားတယ်လေ၊ အစ်မ သိက္ခာကို မြင်လိုက်ရတာတည်းက ဆုရင်ထဲမှာ နားလည်သွားတယ်၊ နှစ်တွေအကြာကြီး မွေ့နေ့ကန်ခဲ့တဲ့ခံစားမှုကြီးက ခုမှပဲရှင်းသွားတော့တယ်။ ဒေါ်လေးရဲ့ခံစားချက်ကိုလည်း နားလည်သွားတယ်၊ ရန်သူရဲ့သမီးက ကောင်းစားနေပြီး သမီးရင်းက ခုလို ဒုက္ခတွေ နဲ့နေရတော့ ခုလိုလုပ်တာ ဒေါ်လေးမမှားပါဘူး။ အဲ့ဒီခံစားချက်ကို ဆု နားလည်ပါတယ်”

သူမပြောနေတဲ့စကားအပိုင်းအစအချို့ကို နားမလည်ပေမယ့် နားလည်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီးမှ သူမရဲ့ကြည်စင်သော မျက်နှာကို ခိုး၍ငေးနေမိ၏။

“ရှင်လည်း ဝဋ်ကျွတ်ပါပြီ၊ ဆု ခုပဲ ဒီနောင်ချိုကိုပြန်တော့မယ်”

“ဟင်”

“ရှင်ကို ဆု ထပ်ပြီးဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူး”

ဟုဆိုလိုက်သည့် သူမရဲ့စကားလုံးက သူ့ရင်နှစ်မြွှာကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြိုကွဲစေရပါသည်ဆိုတာ သူမ သိများသိ၏။

လေစ။

မိန်းကလေးရယ်၊ ငါ့ရင်ထဲကို မင်းမမြင်ဘူးလား။ ငါ
က မင်းကြောင့် ဒုက္ခလို့ ခံစားနေရပုံပေါ်နေလို့လား။

“ရှင် ဆုကို ဒီနှောင်ချိုထိ လိုက်ပို့မှာလား”

“အင်း”

“ဘာလဲ၊ ရှင်ဝမ်းနည်းနေတာလား”

ဟု သူ့စိတ်ကို ဖတ်နေသလိုပြောသဖြင့် သူ့မှာ မခံမရပ်
နိုင် ရှက်သွားရကာ

“ဘာလို့ဝမ်းနည်းရမှာလဲ၊ မင်းပြောသလိုပဲ ဝဋ်ကျွတ်
ပြီလို့ တွေးတယ်”

ဟုပြောလိုက်သောသူ့စကားလုံးများကြောင့် သူမရင်ထဲ
နာကျင်သွားရပါသည်။

ရှင်ရယ်... ရှင်က ဆုဘဝမှာ ပထမဆုံးတွယ်တာရတဲ့
လူပါ။ ရှင် ဆုကို အဲ့လိုဥပေက္ခာပြုပြီး ကြီး ပြောရက်တယ်နော်။

ရင်ထဲက မပါစေဦးတော့... ဆုကြားချင်တဲ့စကားလုံး
လေးကို ရွေးပြောလို့မရဘူးလားဟင်။ ဆုက ရှင်ဆီက ကြင်နာ

မှုလေးကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် လိုချင်နေတာပါ။

ဟုသာ ရင်ထဲမှာပြော၍ ခပ်ချောချောသူ့ရဲ့မျက်နှာကို
သာ ငေးမော၍ ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ရှင်မျက်နှာကို ဆုနလုံးသားထဲ မှတ်သားပါရစေလား
ရှင်ရယ်...

❀❀❀

လအနည်းငယ် ကြာပြီးနောက်

အခန်း (၁၄)

မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်အောင် ငိုက်မြည်းနေသောလူရေတွင်
သူမက တည့်တည့်ရပ်ကာ...

“ဘုန်း! ဘုန်း!”

စားပွဲကို ထုချလိုက်ပါသည်။ ဒီတော့မှ ငိုက်မြည်းနေ
သောလူက မျက်လုံးပွင့်လာပါသည်။

“တစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်း ပေးပါ... ကြမ်းပိုးမရှိတဲ့
အခန်းပေး”

“ဟား... ဟိုအစ်မကြီးပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု ထိုလူက မှတ်မိသလိုဆို၍ သူမက ငါးထောင်တန် တစ်ရွက်ကိုထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ထိုလူ လှမ်းပေးသောသော့ကို ဆွဲယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။

“ငါတည်းပြီးကတည်းက ဧည့်မလာဘူးထင်တယ်၊ ဖုန်ချည်းပဲ”

ဟု တံခါးချပ်အချို့ကို တို့ထိကာ၊ ပြောပြီး သော့နံပါတ်မှ အခန်းရှေ့တွင်ရပ်ကာ သော့ဖွင့်နေသည်တွင် တစ်ဖက်အခန်းမှ ချိတ်ထားသော သော့တွဲကိုမြင်၍ လူရှိနေသားပဲဟုတွေးကာ သော့ကိုဖွင့်တော့ သံချေးတက်နေသော ထိုသော့မှာ ဖွင့်မရနိုင်ဘဲ ရှိနေပါသည်။

“စီးပွားတက်ဦးမယ့် တည်းခိုခန်းပဲ”

ဟု ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်ကာ ဆက်ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ဝန်းခနဲပွင့်လာသည့် တစ်ဖက်အခန်းကြောင့် ကိုယ်လေးမှာ တုန်သွားရပါသည်။

“မင်း...”

စကားသံက ထွက်လုထွက်ခင် ရပ်တန့်နေ၍ သူမမှာ

ထိုအခန်းသို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ နေရာ၌ပင် မှင်တက်သွားရပါသည်။

“ဒွင်”

“နီဘယ်ဆု”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူက ပဲများပြီး ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ မွတ်သိပ်စွာပင် သူကစပြီး သူမရဲ့ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းနောက်ကို ကိုယ်*ခုပဲလိုက်တော့မလို့”

“ဟင်! ဟုတ်လား၊ ဆုလည်း ရှင့်ဆီ ပြန်လာတာ”

ဟု နှစ်ဦးသား မွတ်သိပ်စွာပင် မရှက်တမ်းပြောပြီးကာမှ အခြေအနေကို သတိရသွားကာ ချက်ချင်း ချဲသွားကြပြန်ပါသည်။

“ဆောရီး... မင်းနဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်သေးဘဲကိုး”

“ဒါနဲ့များ ရှင်က ဘာလို့ ဆုနောက်လိုက်လာတာလို့ ပြောလဲ”

ဟုဆိုတော့ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားကာ ထွက်

ပေါက်ကို လိုက်ရှာနေရပါတော့သည်။

“တောလူမိုက်... အဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို ငါဖတ် ပြီးနေပြီ၊ အဲဒီစာအုပ်မှာ လိုနေတဲ့အချက်ကို ဖြည့်စွက်ပေးမလို့”

ဟု သူမနဲ့သူ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို အခြေခံပြီး ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောတော့ သူမမှာ ရှက်သွားရပါသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုစာအုပ်က သူမရဲ့ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရှင်းပြထားတာ မဟုတ်ပါလား...

“မင်းကရော ဘာလို့ လိုက်လာတယ်ပြောသလဲ”

ဟုဆိုတော့ အပျိုကြီးဖြစ်သောသူမမှာလည်း ပြောချင် ရာပြောခဲ့ပြီးကာမှ အရှက်သည်းသွားရကာ မိမိကိုယ်ကိုးကြည့် ပြီးလျှင်

“အကျီ... ဒီအကျီက လှတယ်၊ ဆုနဲ့လည်း လိုက် တယ်၊ အဲဒါပြောမလို့”

ဟု မလုံမလဲပင် သူဝယ်ပေးထားသောဝတ်စုံကို ရည် ညွှန်းပြီးပြောလျှင် သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ရှက်နေသောသူမကို သူက ချစ်ရည်ရွှမ်းစိုသောမျက်

ဝန်းလေးများနှင့် ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး...

“မင်း သိပ်လှတယ် နိဘယ်ဆု”

“ရှင်က ခုမှသိတာလား”

“ကိုယ့်ကို အဲ့လိုမျက်စောင်းမထိုးနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

ဟု မဝံ့မရဲလေး အရဲစွန့်ကာ မေးတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အသည်းယားသွားရကာ သိပ်လွမ်းနေရပါသော ချစ်သူလေးရဲ့ ပါးပြင်ကို ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရှုတ်ခနဲနမ်းပစ်လိုက်၏။

“အား... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို ငါအရမ်းချစ်မိသွားခဲ့တယ် နိဘယ်ဆု”

ဟူသောသူ့စကားက သူမအတွက်တော့ အဆန်းသစ်

ဆုံးနဲ့ ရင်ခုန်စရာအကောင်းဆုံး ရည်းစားစကားပါပဲလား။

“ရှင် အဲ့လိုပြောဖို့ ဆုနောက် လိုက်မလို့လား”

“အွန့်ဟွန်း... ကျန်သေးတယ်၊ ငါ မင်းဆီမှာ ဝန်ခံ

စရာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ညီမလေးကို ငါ နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ မျက်ရည်ဆိုတာကိုလည်း နားမလည်ခဲ့ဘူး”

“ခုရော”

“ငါနားလည်သွားပြီ... ရင်ထဲမှာ သိပ်ခံစားရလွန်းမှ မျက်ရည်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာပါဆိုတာလည်း ငါသိခဲ့ပြီ”

“ဆုကြောင့် ရှင် ငိုရတာလား”

“မင်းက ငါ့နှလုံးသားကို နှုတ်ယူသွားတာလေ။ ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်။ မင်းရော...”

“ရှင်က စိတ္တဗေဒသမားကြီးပဲ”

“ဒီနေရာမှာတော့ ငါက မူကြိုပဲမို့ ဆရာမကြီးပဲ သင်ပြပေးပါ”

“ဆုလည်း ရှင့်ကိုဝန်ခံဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဟွန်း”

“ဆုလည်း သိသွားပြီ၊ ရှင်မေးခဲ့ဖူးတဲ့မေးခွန်းကို ဆုကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြိမ်ကြိမ်မေးကြည့်ခဲ့တယ်။ ဆု မနက်ဖြန်သေမယ်ဆို ဘာလုပ်မလဲလို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲ့တော့”

“ရှင်နဲ့တွေ့ပြီးမှ ဆု အထီးကျန်သလို ခံစားရတယ်။ အဲဒီမှာ ဆု သိလိုက်တယ်။ မနက်ဖြန်သာ ဆုသေမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ ဆုချစ်တဲ့သူနဲ့ ဆု တစ်နေကုန်ရှိနေမယ်။ ဆုချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ မှေးစက်ချင်တယ်။ အဲဒီရင်ခွင်က ဆုကို လုံခြုံ နွေးထွေးစေတယ်။ ပျော်ရွှင်စေတယ်။ ကြည်နူးပြီး ပြည့်စုံစေတယ်။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်သေမယ်ဆိုရင်တောင် ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ မှေးစက်နေချင်တယ်”

“အဲဒီရင်ခွင်က”

“သိသားနဲ့နော်၊ လူကို ရှက်အောင်မေးတယ်”

ဟုဆိုကာ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ခေါင်းလေးထိုးဝင်၍ ယုန်သူငယ်လေးပမာ ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ကြား ထာဝရမှေးစက်ပါတော့မည်။

ဘယ်လောက်ပဲ မာကျောခိုင်ခံ့တဲ့အမျိုးသမီးပဲ ဖြစ်နေစေဦးတော့၊ ချစ်သူရှေ့မှာတော့ သူမဟာ ယုန်သူငယ်လေးလို အားကိုးမှီခိုနေတတ်တတ်သည်လေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၈၂ နှစ် မယ်ခိုင်

ဒါဆို ပြင်သစ်သို့ အလည်တစ်ခေါက်ခရီးစဉ်ကို နိဘယ်
ဆုတို့စုံတွဲလား၊ နိုင်နိုင်တင့်တို့စုံတွဲလား၊ သီရိကျော်တို့မိသားစု
လား... .

ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ... .

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC
COM